

NO PAIN NO GLORY

**Dagboek van mijn pelgrimstocht naar Santiago
Compostela**

door

Jan Aartsen

Het wandelen is voor mij, na mijn pensionering, een aangename vrije tijdsbesteding geworden.

Het begon met de vierdaagse, het Pieterpad, het pelgrimspad en nog meerdere wandelingen in Nederland.

Tijdens deze wandelingen kom je in contact met mensen, die naar Santiago gaan of al geweest zijn.

Dan ontstaat de wens dit ook eens te doen.

Als eerste tocht komt de Camino Frances in aanmerking.

Maar dit is niet het einde. Daarna begint het pas. Dan volgen de Via Podiensis, de Ruta de la Plata, de Camino del Norte, de Franciscaanse Voettocht naar Rome, etc. etc.

In 2014 besluiten Jef en ik de Camino naar Santiago de Compostela maar eens af te maken. Dat gebeurt dan in 2014. Het is dan leuk om de dagboeken van deze tocht te bundelen. Dat heb ik gedaan middels dit boek.

Het is een ervaring, die mij altijd zal bijblijven,

**Jan Aartsen
2014**

De Camino de Santiago de Compostela

De Camino de Santiago is de pelgrimsroute naar het graf van apostel Jacobus in Santiago de Compostela in Gallicië in Noord Spanje.

Vanuit praktisch alle Europese landen lopen Jakobswegen naar Santiago. De meesten lopen door Frankrijk, behalve de Caminho Portugues, die uiteraard Frankrijk niet aandoet.

In Noord Spanje wordt meest via de Camino Frances gelopen. Deze route bestaat al sinds de 11^e eeuw. Eerder liepen pelgrims al naar Santiago. De traditie van de pelgrimage gaat terug naar de 9^e eeuw, nadat, volgens de legende, het graf van Jacobus in Santiago werd ontdekt. Ten tijde van de strijd tegen de Moren hadden de Christenen ook een beschermheilige nodig, omdat de Moren vochten in naam van Mohammed. Voor de Christenen werd het Jacobus, in het Spaans Santiago genoemd. Van oudsher hebben bedevaarten een religieus karakter. Ook werden bedevaarten afgelegd ter uitvoering van een aan God gedane belofte. Ook wel werd de bedevaart gedaan vanwege een boetedoening. Ook werden in de Middeleeuwen bedevaarten als straf opgelegd. De Camino Frances heeft door Frankrijk 4 aanlooproutes. T.w. vanaf Le Puy en Velay, Arles, Parijs en Vezelay. Al heel vroeg werden langs de route kerken en kloosters gebouwd voor de opvang en bescherming van de pelgrims. Tegenwoordig zijn op regelmatige afstanden eenvoudige herbergen ingericht, waar de pelgrims kunnen eten en overnachten. Dit geschiedt tegen een kleine vergoeding. In veel gevallen heeft men slechts toegang, indien men in bezit is van een Pelgrimspas, of een Credential del Peregrino. Hierin worden stempels geplaatst. Bij aankomst in Santiago kan men in het pelgrimsbureau, bij voldoende afgelegde afstand en stempels, een Compostela (oorkonde) ontvangen. Tegenwoordig is de tocht voor de één een pelgrimstocht, voor de ander een sportieve uitdaging en weer anderen gaan voor de natuur en/of cultuur. Ieder heeft zijn eigen reden om deze tocht te gaan lopen. Het kan ook zijn om een groot verlies te verwerken of om het leven een nieuwe start te geven na een ziekte of een andere ingrijpende gebeurtenis. De tocht wordt gelopen door mensen van alle leeftijden, verschillende geloofsovertuigingen en rassen. De pelgrims komen uit nagenoeg alle landen van de wereld, behalve waarschijnlijk de Islamitische landen.

De route.

In Nederland heb ik het Pelgrimspad gedaan. Deze route begint in Amsterdam en eindigt in Visé in België, net onder Maastricht.

Ik heb de Camino niet in één keer gelopen. Ik ben begonnen in 2006 met de Camino Frances, van Saint Jean Pied de Port naar Santiago/ Fisterra. In 2011 de Via Lemovicensis, van Saint Amand Montrond naar Saint Jean Pied de Port. In 2013 en 2014 het gedeelte van Visé naar Saint Amand Montrond.

De start is Visé. In België heb ik de volgende grote plaatsen aangedaan: Luik, Namen en Dinant.

In Frankrijk: Rocroi, Reims, Troyes, Vezelay, Nevers, Limoges, Perigueux, La Réole en Saint Jean Pied de Port.

In Spanje: Pamplona, Logroño, Burgos, Leon, Astorga, Ponferrada, Santiago en Fisterra.

De Camino Frances heb ik alleen gedaan. Wel heb ik veel mensen ontmoet, die ik 's avonds vaak weer ontmoette. De rest van de tocht heb ik samen gelopen met Jef Buijs.

De route

Onze tocht is opgedeeld 3 delen:

- Deel 1: Visé naar Saint Amand Montrond.
- Deel 2: St. Amand Montrond – St. Jean Pied de Port.
- Deel 3: St. Jean Pied de Port – Santiago de Compostela – Fisterra.

Deel 1:

Via Mosana 2012:

Via Campaniensis 2013:

Via Camp. – Lemovicensis 2014:

Van Visé naar Dinant.

Van Dinant naar Reims

Van Reims naar Vezelay naar Saint

Amand Montrond

De route

De route in dit dagboek deel 1 gaat van Visé naar Saint Amand Montrond.

De namen van de route zijn: Via Mosana van Visé naar Dinant

Via Campaniensis van Dinant naar Vezelay.

Via Lemovicensis Vezelay naar Saint Amand Montrond

De Lemovicensis loopt van Vezelay naar St. Jean Pied de Port. Het gedeelte van Saint Amand Montrond naar Saint Jean Pied de Port hebben Jef en ik in 2011 gedaan. Van deze tocht heb ik ook een dagboek gemaakt.

Het Pelgrimspad in Nederland van Amsterdam naar Visé hebben we eerder gedaan.

Belangrijke plaatsen, die we
passeren zijn: Visé, Luik,
Namen, Dinant, Reims,
Tryes, Vezelay , Nevers en
Saint Amand Montrond.

De getrokken rode lijn is
deze route.

Via Mosana 2012

Algemeen voorwoord.

Jef en ik hebben besloten ook de weg naar Santiago vanuit Nederland compleet te maken. In Nederland hebben we het Pieterpad, het Pelgrimspad, het Maarten van Rossumpad, en het Grenslandpad gewandeld. De lengte vanaf Amsterdam naar Fisterra is ruim 3100 kilometer.

De volgende route hebben we gevolgd:

2010	Pelgrimspad	
2011	Via Mosana van Visé naar Namen:	ca. 145 km
2013	Namen naar Vezelay:	ca. 687 km
2011	Via Lemovicensis van Vezelay naar St. Jean Pied de Port:	ca. 960 km
2006	Camino Frances van St Jean Pied de Port naar Santiago	ca. 760 km
2006	Camino Fisterra van Santiago naar Fisterra	ca. 90 km
	Totaal	Ca. 2642 km

Het waren mooie wandelingen door Nederland, België, Frankrijk en Spanje. Overall ontmoetten we aardige mensen, die vrijwel altijd erg behulpzaam waren. We hebben ook wel eens meegemaakt, dat we de verkeerde kant werden opgestuurd, maar dat was uitzondering.

We hebben veel mooie natuur gezien in voor- en najaar, maar ook mooie cultuur. Over het algemeen zijn de te bewandelen paden en wegen redelijk gemarkeerd. Heel vaak waren de schelpjes, wit-rode blokjes en gele pijlen onze leidraad.

Meestal hebben we routebeschrijvingen en kaartjes gebruikt. De beschrijvingen waren vaak in het Spaans, Engels, Duits of Frans en soms in het Nederlands, maar we zijn nooit zodanig verdwaald, dat we geen uitweg meer zagen.

De paden en wegen zijn gelukkig niet altijd geplaveid. Ook de modderpaden waren onderdeel van de route, maar ook asfalt. Dit kwam voor ons gevoel te vaak voor.

Ook pittige bergen hebben we moeten bewandelen. Vooral de Pyreneeën, de berg naar Cruz de Ferro en de Cebrero, maar ook de vele heuvels in België, Frankrijk en Spanje hebben de nodige zweetdruppels gekost.

=====

Dag 1. Maandag 12 april 2012. Visé – Angleur: 25 km.

Onze trein vertrekt om 8.00 uur in Etten-Leur.

Het is vandaag 2e paasdag. Dat is de reden, dat we zo laat kunnen vertrekken.

Ik neem afscheid van Corrie en we gaan op pad.

Om over te stappen in Tilburg, Eindhoven en Maastricht hebben we steeds slechts enkele minuten. Het gaat goed.

Om 10.45 uur arriveren we in Visé.

Visé was ook het eindpunt van het Pelgrimspad, dat we vorig jaar hebben afgerond.

Het is een miezerig weertje. We doen de overtrek over onze rugtas en houden de poncho bij de hand.

Om 11.00 uur vertrekken we. Buiten het station zien we meteen de eerste aanwijzingen. Het zijn stickers met gele schelpen op een blauwe achtergrond. Ook zijn wit/rode blokjes aangebracht voor de GR5.

Iets verder staat het monument van de Boogschutter van Visé.

We lopen meteen langs de Maas. Deze rivier zal ons de komende dagen regelmatig vergezellen. Iets verder staat aan de boulevard een groot monument van de verzetsstrijder.

Als we Visé uit lopen, lopen we door troosteloze straatjes, afgewisseld door straten met mooie huizen.

We lopen richting Richelle.

Het blijft miezerig weer. We worden niet nat, maar we blijven ook niet droog.

We lopen langs het gehucht Richelle en passeren het kasteel van Argenteau. Het ligt vrij ver van de weg achter een afgesloten hekwerk.

Dan komen we langs de kapel van Wixhou. De kapel is gesloten.

Dan de route maar vervolgen. Tot nu zijn de aanwijzingen erg goed. We moeten flink dalen. Een man, die we tegen komen, wenst ons "bon courage". Het is nu regelmatig klimmen en dalen. Het is een goede training voor mei, als Jef en ik de Camino del Norte in Spanje gaan lopen.

Er zijn hier ook geverfde gele pijlen aangebracht op bomen. Ook zien we wit/gele stickers met de tekst GR5. We lopen veel over paden tegen hellingen van de heuvels.

Na verloop van tijd zien we geen markeringen met schelpen meer. We twijfelen of we niet verkeerd zijn gelopen.

Bij een huis bel ik aan en vraag waar we zijn. We zijn in Saive.

Dat is toch wel een paar kilometer van de route. De man wijst ons de weg richting Jupille sur Meuse.

De markeringen met wit/rode blokjes van andere routes maakt het voor ons niet duidelijker. Ze staan in meerdere richtingen.

De gehuchten, waar we door komen, hebben geen plaatsnaamborden.

Ik laat een auto stoppen en vraag weer de richting naar Jupille sur Meuse. De vrouw zegt, dat het nog wel 10 kilometer is. We zijn helemaal verkeerd.

De man wil ons wel met de auto terug naar de route brengen. We zijn er blij mee.

Om 14.30 uur zijn we in Jupille en daar vervolgen we de route met de markeringen met schelpen.

We lopen weer langs de Maas richting Luik.

In Luik volgen wij de route naar de St. Jacobskerk.

Het is een mooie en grote kerk. Het is wel jammer, dat de kerk midden tussen de andere gebouwen staat. Hierdoor is de buitenzijde maar gedeeltelijk goed te bezichtigen.

De kerk is gewijd aan zowel Jacobus de Meerdere als Jacobus de Mindere. Jef en ik krijgen een rondleiding door de kerk. De rondleiding duurt erg lang. We onderbreken de gids, want we moeten verder. We willen om ca. 17.00 uur in de B&B zijn.

Het is intussen helemaal droog geworden. Soms schijnt zelfs de zon.

We volgen weer de schelpen. Het is nog ca.5 kilometer naar Angleur.

We lopen langs de Maas verder.

Na enkele kilometers vragen we naar de straat van de B&B. Het duurt even eer we iemand treffen, die de straat kent. Daarna moeten we het nog een paar keer vragen, maar we komen steeds dichterbij de B&B.

Om 17.00 uur bellen we aan. George doet open. Het is een oudere man met een

vriendelijke uitstraling.

Hij zegt meteen, dat hij kunstenaar is op alle gebied. Vandaar het staartje in zijn haar. Het is te zien. Hij schildert vooral schilderstukken, die betrekking hebben op de pelgrimage naar Santiago. Hij vraagt wat we willen drinken. Ik wil graag koffie. Dat wil hij niet. In België drinkt men bier en geen koffie. Dan maar een Belgisch biertje.

In zijn huis kunnen we eten, maar slapen moeten we in een gebouw in de buurt. Hij brengt ons naar het gebouw.

Het is een gebouw waarvan een gevel blauw en groen is geschilderd.

Op de wand staan blokjes met de plaatsen, waar Jacobskerken staan.

Het gebouw, waar wij verblijven, heeft hij ook zelf gebouwd. Het zijn appartementen, waarvan er een is ingericht voor pelgrims. Op de wanden van de onderdoorgang hangen schilderijen met de logo's van de Jacobsverenigingen van de landen in Europa.

Jef en ik hebben een tweepersoonskamer. Het ziet er redelijk schoon uit.

Om 19.30 uur kunnen we bij George gaan eten. Hij kookt zelf voor ons.

Het is een leuke avond. We eten heerlijk en George kan goed vertellen en heeft een rijke levenservaring. Zijn eerste vrouw is gestorven door een auto-ongeluk. Zijn tweede vrouw is overleden aan een hartstilstand. Hij had van elke vrouw vier kinderen. Bovendien heeft hij nog twee aangenomen kinderen. Dus totaal

tien.

Hij heeft veel gestudeerd en is afgestudeerd als ingenieur. Hij heeft meerdere beroepen uitgeoefend. Hij heeft zelfs 4 jaar in de mijnen gewerkt.

Hij is nu 80 jaar oud en gaat in september te voet de Ruta de la Plata lopen.

Voor het eten moeten we een fles champagne (blanc de blanc) drinken. Daarna trekt hij nog een fles wijn open.

Het eten smaakt verrukkelijk. Hij kan geweldig koken.

Na het eten zet hij een fles sterke drank (40% alcohol) op tafel. Hij zou het leuk vinden, dat we dronken werden, maar zover laten we niet komen. We drinken twee kleine glaasjes.

Om ca. 22.00 uur gaan we naar "ons" huis.

=====

Dag 2. Dinsdag 10 april 2012. Angleur – Esneux: 25 km (15 km)

Tijdens het ontbijt heeft George het weer erg druk over zijn werkzaamheden als artiest en organisator van allerlei evenementen met Kerst en Pasen.

In 2013 bestaat zijn refuge 10 jaar. Hij wil dan alle pelgrims uitnodigen, die bij hem gelogeerd hebben. Dat zijn er ca. 500.

Ik krijg een Engels ontbijt. Eieren met spek. Jef eet maar één sneetje brood, want hij heeft nog hoofdpijn van de sterke drankjes van gisteravond.

George wil ons door de stad begeleiden naar de route. Om 8.00 uur vertrekken we. We lopen door de stad naar de route.

We moeten meteen via een steile trap omhoog. Het is heel erg, direct bij het begin van de dag.

Het weer is een beetje miezerig. Je wordt er niet meteen nat van, maar toch....

We komen op een pad tegen een helling. Als we naar beneden kijken, zien we Angleur en Luik liggen.

Het is een mooi uitzicht.

Plotseling zien we in de verte iemand zwaaien. Het is George. Hij weet natuurlijk waar wij langs lopen. Wat is het toch een leuke man.

Na ca. 30 minuten zien we bij een splitsing geen markeringen meer. Jef gaat linksaf en ik rechts.

Na 10 minuten zie ik een aanwijzing. Op dat moment belt Jef. Ik loop terug tot ik Jef weer zie en gaan we samen verder. Wat kan een mobile telefoon toch gemakkelijk zijn.

Het klimt en daalt steeds. We halen onze stokken tevoorschijn en lopen verder met de stokken. Ca. 30 minuten later zouden we langs een universiteitsgebouw moeten komen en even later langs een golfterrein. Niets te zien. We komen in het dorp Sart Tilman. Als ik aan iemand vraag waar we heen moeten, blijkt, dat we ver van de route af zijn gedwaald. De mensen wijzen ons de weg naar de route. Er moet iets niet kloppen, want we kunnen niet ver van de route zijn. Misschien klopt de beschrijving niet. De meeste mensen maken ons niet veel wijzer.

We dwalen ca. 2 uur zonder iets op te schieten, zelfs het tegendeel. Mensen sturen ons een bepaalde richting uit. Als we na 2 kilometer nog eens vragen, worden we teruggestuurd. Bij een rotonde vragen we het nog eens. Deze mensen zeggen, dat we weer terug moeten en doorlopen tot aan de rivier de Ourthe. Dat zou ca. 3 kilometer zijn. Deze rivier kunnen we dan volgen tot Esneux.

Na ca. 3 kilometer komen we in het plaatsje Tilff en langs de Ourthe. Het is nu ca. 12.30 uur. We zijn vanaf 10.00 uur slechts 3 kilometer verder. Bijna 2,5 uur verloren. We lopen over een ravel (fietspad in België) langs de Ourthe naar Esneux. Het is nu nog ca. 12 kilometer.

Het weer is wisselend. Langs de rivier is het pad vrij vlak. We passeren de plaatsjes Hony en Mary. We zien veel watervogels op de Ourthe, zoals zwanen, ganzen, eenden, waterhoentjes, etc. Het is aan het hanengedrag te zien, dat het voorjaar is. Het is even leuk, maar het wandelen langs een rivier gaat snel vervelen.

We rusten onderweg een paar keer, want het gedoe is ons niet in de koude kleren gaan zitten. Om 16.00 uur zijn we in Esneux.

Bij het toeristenbureau winnen we informatie in over de mogelijkheden tot overnachten.

We kunnen terecht in een Chambres d'Hôtes. De naam is Les Galli Nautes. Het is niet ver lopen.

Het is een goed hotel en de kamer is erg netjes. Wij zijn de enige gasten.

Na het douchen gaan we eerst eten aan de Avenue. Het gedoe heeft ons hongerig gemaakt. We eten pasta met witlof en spekjes. Het smaakt goed.

Daarna gaan we de route voor morgenvroeg opzoeken. Als we er aankomen, zien we dat er weer markeringen staan.

We gaan terug naar het hotel en gaan onze werkzaamheden doen. Om 19.30 uur ben ik klaar met schrijven. We lezen nog wat en om ca. 21.00 uur gaan we naar bed.

Het was vandaag een vervelende dag. De aanwijzingen zijn soms goed, maar soms houdt het ineens op. Heel vervelend. Vandaag hebben we ca. 25 kilometer gelopen en maar 15 kilometer gevorderd. Ik hoop, dat het morgen beter wordt, anders ga ik mopperen op de Belgen.

=====

Dag 3. Woensdag 11 april 2012. Esneux – Huy: 33 km.

Om 7.45 uur kunnen we ontbijten. Als we klaar zijn, vraag ik aan de gastvrouw hoe laat de bakker open is.

Ze zegt, dat we het brood en beleg, dat over is wel mogen meenemen. Dat is aardig. Om 8.15 uur vertrekken we.

Om 8.30 uur zijn we weer op de route.

We zien weer de eerste markeringen van George. George vertelde ons, dat hij de markeringen heeft aangebracht van Visé tot aan Huy. Als we onderweg klachten hebben, geven we George maar de schuld.

We lopen meteen de bossen in. In ons routeboek staat, dat we eerst de GR57 en de GR576 moeten volgen. Het is vanaf het begin flink klimmen. Esneux ligt in een dal.

We komen op een splitsing. De GR57 gaat naar links en de GR576 gaat naar rechts, evenals de markeringen van de Via Mosana.

Het is goed weer en we trekken al snel onze jassen uit. De zon schijnt volop. Het ziet er naar uit, dat het een mooie dag zal worden. In ieder geval beter dan gisteren.

De vogels fluiten volop. Waarschijnlijk denken zij hetzelfde over het weer als wij. Het is klimmen en dalen, maar het lopen gaat goed.

Om 10.00 uur lopen we nog steeds door de bossen.

Jac belt om te informeren hoe het gaat. Hij is jaloers op ons. Hij vertelt, dat hij gisteren niet met Jolanda het Floris V pad is wezen wandelen, vanwege het slechte weer (de watjes). Om ca. 10.30 uur verlaten we de bossen en lopen tussen weilanden en stoppelvelden van maïs. De markeringen zijn duidelijk en veelvuldig. Heerlijk om zo te kunnen lopen. We lopen door het plaatsje Berleur. Het is maar een gehucht. Na Berleur moeten we van de weg af en via een smerig modderpad gaan dalen. Het is spekglad en gevaarlijk. Jef glijdt uit en valt half in de modder, maar de schade valt mee.

Na het modderpad gaan we verder tussen de weilanden naar Le Halleux.

Bij een kruising verlaten we de Via Mosana.

We nemen een kortere route. We willen naar Fraineux. Bij een T-splitsing vragen we een automobilist of we op de goede route lopen.

We komen in de plaats Mandrin. De automobilist heeft ons de verkeerde kant op gestuurd. Dit was niet de bedoeling.

Het is geen probleem. We gaan nu richting Villers le Temple. De afstand zal ongeveer gelijk zijn. Voor alle zekerheid vragen we onderweg nog een paar maal of we op de goede weg zijn. Het verloopt goed.

We komen bij een grote rotonde, "Quatres Bras" genaamd.

We passeren de N63 en arriveren in Villers le Temple. De barvrouw zegt, dat het nog ca. 13 kilometer is naar Huy.

We drinken in de bar een lekkere warme chocomel en eten een broodje kaas. We komen weer op de Via Mosana. We lopen nu gedeeltelijk over een asfaltweg.

Onderweg bel ik een B&B om een overnachting te regelen. Het lukt snel

Om 16.15 uur lopen we Huy in.
We zijn vroeg. Daarom lopen we eerst naar de kerk, die op grote afstand te zien is. We lopen de stad door en komen bij de kerk, die vlakbij de Maas staat.

De kerk heet de Nôtre Dame. De kerk was oorspronkelijk Romaans. Hiervan zijn de crypte en de zuilen nog van over. Het huidige gebouw is Gotisch en dateert uit 1311. Het schip heeft erg hoge gewelven. De meeste

ramen zijn ook van glas in lood.

Na de bezichtiging lopen we naar de B&B. De gastvrouw Adrienne spreekt ook goed Nederlands. Dat is erg gemakkelijk voor ons.

Na het douchen, lopen we naar de supermarkt. We kopen eten voor vanavond en voor morgen onderweg.

Na het eten schrijven we nog wat en om ca. 21.00 uur gaan we naar bed. De voorspellingen voor morgen zijn niet best. Er wordt veel regen verwacht.

=====

Dag 4: donderdag 12 april 2012. Huy – Namen: 31 km

We vertrekken bij Desiree vóór 8 uur en lopen weer naar de Notre Dame en komen bij de Maas. We komen vrij snel op het ravel, net buiten Huy. We volgen vandaag de route langs de Maas. Deze route is ook bewegwijzerd. Het is langs en op de Maas erg rustig. Er is weinig scheepvaart.

Het lopen op het asfalt gaat goed en langs de Maas zijn er weinig hoogteverschillen. Het weer is wisselend. Als de zon schijnt is het heerlijk, maar als het bewolkt is, is het fris. We zien nagenoeg geen fietsers op het fietspad.

We passeren het plaatsje Gives.

We lopen langs een schutssluis in de Maas. Er liggen enkele boten te wachten om gesloten te worden. Het hoogteverschil tussen de ene en de andere zijde van de sluis is ca. 2 meter.

De route langs de Maas is niet bijster interessant. We komen door geen enkel dorp. We lopen alleen langs de Maas. Aan de overzijde van het water staan veel fabrieken.

We passeren Ardenne.

Aan de overzijde van de Maas liggen oude steengroeven. De fabrieken werken nog steeds. Waarschijnlijk komt het materiaal uit het achterland en wordt het verwerkt bij deze fabrieken.

Het verwerken bestaat in hoofdzaak uit het breken en malen van grof materiaal, zodat het geschikt is voor de bouw en wegenbouw. Het stuift soms heel erg en het breken of malen maakt veel lawaai.

Om ca. 12.00 uur begint het flink te regenen. We trekken onze poncho aan. Als we zowat gereed zijn, houdt het regenen weer op. We houden de poncho even aan tot we zeker weten, dat het niet weer gaat regenen. We hebben nu ca. 17 kilometer afgelegd. We lopen langs Sclayn.

In een bocht van de Maas vlak bij een brug gaan we op een bank zitten om wat te eten.

Aan het eind van de brug staat een bord met de naam van de plaats. Ik kan het niet lezen. Jef ook niet. Ik vraag aan Jef of hij wil gaan kijken, zodat ik nog even kan rusten. Hij trapt er niet in. Hij is ook moe, zegt hij.

Ik loop de brug op en zie, dat het de plaats Namêche is. Dan hebben we nu 20 kilometer afgelegd. Het is veel drukker geworden op de Maas. Er wordt zand en grind geladen in de schepen met grote kiepauto's, evenals gemalen en gebroken puin. Als een vrachtauto zijn lading kiept in het schip, zie je niet, dat er wat bij komt.

We passeren Marche-Les-Dames aan de overzijde van de Maas. In 1934 maakte koning Albert I een dodelijke val van de Roche aux Corneilles in het massief Le Grand Bon Dieu. Hij was een fervent alpinist en ging vaak incognito klimmen in dit massief.

We passeren het plaatsje Jambes. Om ca. 15.00 uur arriveren we in Namen.

We volgen de route richting centrum.

We hebben honger. In een cafetaria eten we een bordje frites met een snack. Dan hoeven we vanavond niet meer te eten.

Op een plein ligt een dronken zwerver buiten bewustzijn. De politie staat er bij, evenals een aantal andere dronken zwervers met het bierblikje in de hand. Even later horen we een ambulance rijden richting het plein. We gaan naar het toeristenbureau. De juffrouw informeert naar overnachtingplaatsen. We komen terecht bij een Ibis hotel, niet ver van het toeristenbureau. Na het douchen doen we de boodschappen en drinken koffie. Om 19.30 uur zijn we weer in het hotel.

We kunnen hier de Nederlandse TV zenders ontvangen en we kijken naar het nieuws. De ministers zitten nog steeds in het Catshuis en er is nog steeds volledige mediastilte aangaande de kabinetsformatie.

Om 21.00 uur gaan we naar bed.

=====

Dag 5: vrijdag 13 april 2012. Namen – Dinant: 33 km.

We vertrekken om 7.30 uur. We willen tijdig de trein hebben in Dinant, want het is toch 3,5 uur reizen van Dinant naar Etten-Leur.

We ontbijten niet in het hotel, omdat dit € 15,- kost per persoon. Dat is te gortig voor een arme pelgrim. We eten een broodje, dat we gisteren in de supermarkt hebben gekocht. We drinken wel koffie. Ook niet mis. Kosten € 3,50 per persoon.

Als we op pad gaan zijn we weer snel bij de Maas, die ons vandaag weer zal vergezellen. Deze route heet niet meer de Via Mosana, maar de Via Monastica. We hebben hier geen routebeschrijving van, maar dat is niet nodig, als we langs de Maas lopen.

Als we de route zouden volgen van de Via Monastica van Namen naar Dinant, zouden we vandaag 52 kilometer moeten lopen. Nu lopen we 33 kilometer. Het is vanmorgen mistig en daarom ook erg fris. Ik heb er met mijn kleding geen rekening mee gehouden. Ik had eigenlijk een trui onder mijn jas moeten aantrekken. Dan maar flink door stappen, dan word ik vanzelf wel warm. Het is hier niet veel graden boven 0.

We lopen vandaag aan de andere zijde van de Maas. Dit doen we op advies van het personeel in het hotel. Toch is het niet veel anders dan gisteren aan de andere zijde van de Maas.

Het valt op, dat de scheepvaart laat op gang komt. Vóór 10.00 uur zie je praktisch geen scheepvaart en in de loop van de morgen begint het echt op gang te komen. We kunnen zien, dat er aan de overzijde meer dorpen liggen dan aan de zijde, waar wij lopen. Het maakt eigenlijk niets uit, want als je langs de Maas loopt, kom je praktisch in geen dorp.

Om ca. 10.00 uur is het nog steeds mistig en behoorlijk koud.

We passeren weer een paar schutsluizen, waar de eerste schepen worden geschut.

Om ca. 10.45 uur vraag ik aan een paar mensen hoeveel kilometer het nog is naar Dinant. Zij zeggen, dat het nog ca. 15 kilometer is. Als dit klopt, valt het ons mee.

Dan zijn we de helft al gepasseerd.

De zon probeert zo nu en dan door de mist te komen, maar het blijft fris.

Het is langs de Maas nog steeds saai. Een rivier, die dan eens naar links gaat, dan weer naar rechts, dan weer rechtdoor. Die saaiheid zal waarschijnlijk vandaag niet meer veranderen.

Het leuke is wel de verschillende watervogels. Er zwemmen diverse watervogels, die je bij ons nauwelijks ziet. Aan de overzijde van de Maas zien we de plaats Yvoir.

Volgens mij was deze vroeger een bekende plaats van het wielrennen. Ik denk, dat er ooit een wereldkampioenschap heeft plaats gevonden.

Een stuk verder lopen we langs Anti.

Om ca. 12.00 uur vraag ik weer aan een paar mensen hoeveel kilometer het nog is naar Dinant. Zij zeggen, dat het nog ca. 5 kilometer is. Dan zouden we er zeker om 13.30 of 14.00 uur moeten kunnen zijn, afhankelijk van waar het station ligt in Dinant.

Het weer is nu helemaal opgeklaard. De zon schijnt volop. De jassen gaan uit en we lopen in het shirt. Alleen is er een schrale wind.

We lopen al een tijdje langs de spoorlijn.

In de verte zien we de Citadel van Dinant op een berg staan. Dan is het niet ver meer.

Om ruim 13.15 uur lopen we Dinant binnen.

Ik vraag aan mensen, waar het station is. Het is niet ver weg. Het ligt nagenoeg aan de weg, die wij lopen.

Iets voor 13.30 zijn we op het station. We kopen kaartjes, maar kunnen net de trein van 13.30 uur niet halen. Nu moeten we een uur wachten op de volgende trein. Ik haal een paar sandwiches in de buurt voor de treinreis.

We hebben seniorenkaartjes voor België. Jef is nog geen 65 jaar. We moeten in Essen uitstappen en kaartjes kopen naar Etten-Leur.

Als we in Brussel uitstappen, kunnen we meteen in een andere trein stappen naar Nederland. Jef zit de hele reis op hete kolen, bang gecontroleerd te worden. De trein stopt niet in Essen.

Net voor Roosendaal komt een conducteur kaartjes knippen. We gaan naar de volgende coupé. Mijn smoes, dat ik in Essen moest zijn, wordt geaccepteerd.

De conducteur krijgt het druk met een buitenlandse, die een verkeerd kaartje heeft.

Ze moet € 27,- bijbetalen. De trein stopt in Roosendaal. Jef haalt opgelucht adem.

Om 18.00 uur arriveren we in Etten-Leur. Corrie haalt mij op, maar we gaan eerst even naar een Chinees restaurant om wat te eten.

Dit is weer het einde van de Via Mosana. Het ging goed en we kunnen ons gaan opmaken voor Camino del Norte, waar we op 3 mei a.s. mee beginnen.

=====

Volgend jaar gaan we lopen van Dinant naar Reims.

Via Mosana – Via Campaniensis 2013

Dit jaar gaan we 6 dagen op pad van Dinant naar Reims.

Van Dinant naar Rocroi heet deze route nog Via Monastica en van Rocroi naar Vezelay de Via Campaniensis.

De Via Campaniensis is een alternatief voor de GR654 naar Vezelay. De Via Campaniensis is ca. 100 kilometer korter.

Het boekje heet: Op Weg naar Santiago. Via Campaniensis, Van de Ardennen naar Bourgondië, uitgave 2013.

De route door Noord Frankrijk is niet adembenemend door de grote vlaktes polderlandschap. Maar om in Santiago te geraken moet je er toch doorheen.

De route is uitgezet en wordt onderhouden door de Franse vereniging: Randonneurs & Pélérins 51 en is gevestigd in de cathedraal in Reims.

Sinds maart j.l. is de Franse gids vertaald in het Nederlands.

Wij beschouwen deze 6 dagen ook als een training voor de Ökumenischer Pilgerweg in Duitsland, waar we op 6 mei vertrekken naar Goerlitz aan de Poolse grens en hopen te eindigen in Maastricht.

=====

Dag 1: 12 april 2013. Dinant – Hierges: 30 km

Om 4.00 uur staan Corrie en ik op en om 4.45 uur staan Jac en Jef voor de deur. Jac zal ons naar Brecht brengen, zodat we om 6.08 uur de trein hebben naar Dinant. Om 5.30 uur zijn op het station De Noorder Kempen. Dit is een nieuw treinstation, waar veel reizigers gebruik van maken. Alle gebouwen en de grote parkeerplaats zijn nieuw.

We moeten nog een 0,5 uur wachten.

Corrie en Jac nemen afscheid en rijden weer naar huis. Het heeft geen zin met ons op de trein te wachten, want het is flink koud op het station.

Wij zoeken beschutting tegen de koude wind.

Er komen 2 fietsers bij ons staan, die ook met de trein willen.

Ze hebben beide pas nieuwe racefietsen. Het merk weet ik niet meer, maar het zijn mooie fietsen en wegen slechts 8 kilogram per stuk. Ik til een fiets op. Het weegt bijna niets. Een dergelijke fiets weegt toch 4 kilogram minder dan mijn rugtas.

De trein is mooi op tijd.

De trein rijdt naar Antwerpen, waar we overstappen op d trein naar Brussel.

De restauratie van het station is nu gereed. Het ziet er mooi uit.

De historische delen zijn functioneel opgenomen in de nieuwbouw, wat eigenlijk niet zo erg opvalt.

Als de trein Brussel binnen rijdt, passeren we een buurt met vrouwtjes van de lichte zeden voor de ramen. Het lijkt me een beetje vroeg, maar er is om 7.30 uur al belangstelling.

In Brussel stappen we over op de trein naar Namen.

Ondanks een vertraging arriveren we op tijd in Namen.

Om 9.45 uur komen we aan in Dinant. Hier zijn we april 2012 gestopt en met de trein naar huis gereden na de Via Mosana.

We drinken koffie in de stationsrestauratie.

De beheerder spreekt Nederlands. Hij is geïnteresseerd in onze wandeltocht.

Hij adviseert een alternatieve route te nemen en de Maas te volgen, maar dan aan overzijde. Het lijkt mij een goed idee, want daar zou een rustig fietspad lopen.

We vertrekken om 10.15 uur vanaf het station naar de Maas.

Op de berg ligt de Citadel en we zijn blij, dat we daar niet heen hoeven. We hebben vroeger in onze jeugd de Citadel al bezocht.

Als we op het pad zijn, begint het wat te miezeren.

We lopen langs de Maas en zien aan de overkant veel mooie huizen. Het is inderdaad een rustig pad.

Na 1 uur komen we bij een rots, die de weg verspert en de Maas in loopt. We kunnen niet verder. Dit is niet leuk. De barman is bedankt.

We lopen terug tot een splitsing en nemen een ander pad.

We zullen over of om de rots heen moeten. Het pad is smal en modderig en glad. Jef schuift uit en valt voorover in de modder.

Zijn kleren en zelfs zijn sikje zit onder de modder.

Het pad gaat zigzag omhoog, vanwege het grote hoogteverschil. Dit klimmen duurt ca. $\frac{3}{4}$ uur. Dit is een goede start en zeker een goede oefening.

Het weer is wisselend. Dan droog, dan weer wat regen. Als ik mijn pet op zet, gaat de zon schijnen en als ik hem afzet gaat het weer

regenen.

We lopen op het gevoel. We weten niet waar we zullen uitkomen.

We proberen weer richting de Maas te lopen en komen op een provinciale weg. Aan een vrouw vragen we de weg naar Hastière. Zij wijst ons de weg. Even later zien we een verkeersbord met daarop aangegeven de afstand naar Hastière van 9 kilometer en naar Givet 12 kilometer. We gaan deze weg volgen. Dan weten we zeker, dat we goed lopen. We weten, dat we nogal wat kilometers extra hebben gelopen, met dank aan de barman in Dinant. We zien een bord, waar op staat, dat het 4 kilometer is naar Hastière en 8 naar Givet. We komen in het plaatsje Heer. Dan is het nog een paar kilometer naar Givet. Steeds over de asfaltweg. Het weer blijft hetzelfde. We passeren de Belgisch - Franse grens. Het is nu ca. 14.45 uur.

Het douanekantoor ziet er kolderiek uit, evenals de beeldentuin.

We arriveren bij het plaatsnaambord van Givet.

We hebben een mooi uitzicht over Givet. Deze plaats ligt aan de samenvloeiing van Maas en Houille.

We passeren een monument van de 2e wereldoorlog.

In Givet drinken we een heerlijke Grand Café au Lait met een appelflap. Dat smaakt.

We gaan weer richting de Maas en zien de grote ruïne op een berg. Dit fort is gebouwd door Keizer Karel in 1555. Toen was Givet een onderdeel van de Spaanse Nederlanden.

We volgen de provinciale weg D8051 richting Aubrives en Hierges.

Als we de weg verlaten zijn we na 10 minuten in Hierges. Het is dan 17.30 uur.

Ik heb via internet enkele dagen geleden een Maison d'Hôtes gereserveerd.

We worden hartelijk ontvangen door de eigenaar Jean Michel.

Hij is een goede gastheer met mooie verhalen. We drinken koffie met hem. Onze kamer ziet er netjes uit.

We kunnen om 19.00 uur eten in zijn restaurant. We eten lamskotelet met een

yoghurt na.

Vooraf krijgen we een Picon. Het is witte wijn met daaraan rode wijn toegevoegd. Het smaakt goed.

We hebben heerlijk gegeten, maar de prijs is er ook naar.

Het is intussen behoorlijk druk geworden. Jean Michel roostert het vlees zelf boven de openhaard. Zijn vrouw staat in de keuken. De keuken lijkt wel op de keuken van Monet in zijn woning in Giverny.

Om ca. 21.00 uur gaan we naar onze kamer.

We gaan schrijven en de spullen klaar maken voor morgen.

Om ca. 22.15 uur liggen we in bed.

=====

Dag 2: 13 april 2013. Hierges – Rocroi: 35 km

Het ontbijt staat al klaar, als we opstaan.

We ontbijten om 7.00 uur, zodat we om 7.30 uur kunnen vertrekken.

We volgen vandaag de route, die ik via Google Maps heb gedownload en we volgen bijna de gehele dag de D8051.

Als we het dorp verlaten, hebben we een mooi uitzicht over het kasteel en de kerk, die op een hoger niveau staan.

We vertrekken in Hierges en lopen snel op de D8051
 Vanaf morgen gaan we op de Via Campaniensis lopen, die loopt van Rocroi naar Vezelay.
 Het is zaterdag vandaag. Dus is er nagenoeg geen verkeer op de weg. Asfalt, geen huizen of bezienswaardigheden. Alleen asfalt.

Bij een stationnetje bij het plaatsje Fépin gaan we in het wachthokje een broodje eten. Als de zon schijnt is het best aangenaam, maar als de zon achter de wolken staat, is het koud door de frisse wind. Bij het plaatsje Haybes gaan we via een brug aan de andere kant van de Maas lopen, want deze route is iets korter naar Fumay.

In Haybes gaan we koffie drinken. Het is nu ca. 10.00 uur. Wij zijn de eerste gasten vandaag. De spullen van gisteravond staan nog op de bar en de tafels en het stinkt naar sigarettenrook. Er loopt een Yorkshir Terrier rond. Het is een lief hondje. Om ca. 11.00 uur arriveren we in Fumay. Er staan geen richtingsborden naar Rocroi.

Om 11.45 uur verlaten we Fumay. We volgen de D8051.

Al vrij snel ben ik deze weg erg beu.

Steeds naast de weg, niets te zien en soms een passerende auto.

We lopen naar het centrum en vragen een vrouw de richting naar Rocroi. Ze wijst ons de weg.

Als ik vraag hoeveel kilometer het is, denk ik, dat ze zegt 10 á 8 (dix á huit) kilometer. Ze vraagt of we daarheen willen lopen. Ik bevestig dat en ze vraagt of we gek zijn. Ze valt bijna om van verbazing. Dat kan niet.

Even verder zien we een verkeersbord met daarop de afstand aangegeven. Het is nog 18 (dix huit) kilometer. Vandaar haar verbazing.

Aan de kilometerpalen en de benodigde tijd zie we hoe langzaam de kilometers voorbij sluipen.

We passeren op deze weg van 18 kilometer geen enkel dorp.

Jef loopt steeds een stukje vóór mij.

Om de paar kilometer wacht hij op mij, gezeten op een kilometerpaal.

Ik heb nog niet eerder meegemaakt, dat ik zo'n hekel had aan een weg.

Het is vanaf Fumay ca. 4,5 uur lopen, alleen over het asfalt van deze verschrikkelijk saaie weg.

Ineens zie in het verlengde van de weg een stukje kerktoeren boven de weg uitsteken. Dat moet Rocroi zijn. Onderweg zien we een aanwijzing van de Via Monastica.

Het duurt dan nog $\frac{3}{4}$ uur eer we bij de kerk in Rocroi zijn.

We gaan eerst koffie drinken in een café en vragen naar de Rue Morceau, waar ik een B&B heb gereserveerd. We moeten bij mevrouw Christiane Pernelet zijn.

De B&B is ca. 300 meter buiten het centrum.

Als we er aankomen, is ze volledig verrast. Zo te zien verwacht ze ons niet.

Ik leg uit, dat ik 4 dagen geleden gereserveerd heb en dat zij mij een bevestiging heeft gemaild.

Ze is de afspraak vergeten.

Ze is bezig opruiming te houden in de tuin. Het is een verschrikkelijke bende.

Ze biedt ons in de keuken koffie aan en gaat de kamer in orde maken.

Het is in de keuken ook een rommeltje. Zo te zien is ze schilderes, want overal hangen schilderijen. Ze kan het wel.

Aan de wand hangt ook een krantenartikel over 2 Nederlanders, die 2 jaar geleden zijn verdwaald in de bossen.

Ze vertelt, dat een echtpaar bij haar zou logeren. Ze belden in de nacht op, dat ze verdwaald waren en ze niet wisten, waar ze zaten.

Christiane heeft de politie gebeld en zij zijn de gehele nacht bezig geweest om het echtpaar te zoeken. Er werd zelfs een helikopter ingezet. Tegen de morgen werden de mensen gevonden. Ze zaten in een hut, bij 5 graden vorst.

Het echtpaar is een paar dagen bij Christiane gebleven om op krachten te komen.

Daarna ze zijn verder getrokken naar de Compostela Santiago.

Na een 0,5 uur is de kamer klaar en kunnen we er in. Het ziet er goed uit. Wat veel schilderijen aan de wand, maar toch. Alles is schoon en netjes.

Om 18.30 uur gaan we terug naar het centrum om te eten.

Eerst bekijken we de route, hoe we morgen Rocroi moeten verlaten.

Rocroi is een vestingstad in stervorm. Deze is gebouwd onder de regering van Hendrik II rond 1555, als antwoord op de versterkingen van Givet, die gebouwd zijn door Keizer Karel.

Als we in het restaurant wachten om te eten, komt er nog een pelgrim binnen. Hij vraagt een kamer en gaat er meteen heen.

Het eten smaakt niet. De sla is echt smakeloos en de kip met frieten evenzo. Het lijkt wel of alles is gekookt in water.

Om 20.30 uur zijn we weer terug bij Christiane. We maken een praatje met haar. Ze moet morgen naar een markt om schilderijen te verkopen.

Terwijl we weg waren, heeft ze grote schoonmaak gehouden in de keuken. Het ziet er nu netjes uit.

Ze zal vanavond een stempeltje schilderen in onze Credential.

Om 21.45 uur liggen we in bed.

=====

Dag 3: 14 april 2013. Rocroi – Signy l'Abbaye: 32 km.

Om 7.15 uur zijn we klaar voor het ontbijt, maar Christiane is nog niet zover.

Ze gaat brood zoeken. Even later komt ze terug en zegt weer, dat ze brood gaat zoeken. Alles komt goed.

Ze heeft een prachtig stempeltje geschilderd in onze Credential.

Om 8.00 uur vertrekken we. Ik maak nog een foto van haar en haar zoon. Ik beloof

de foto te zullen mailen.

Het miezert een beetje, als we vertrekken. Er is mooi weer beloofd. Dus het zal wel goed komen.

Als we Rocroi verlaten, komen we op een asfaltpad.

Er is nog geen verkeer, want het is vandaag zondag.

We zien voor ons de pelgrim lopen, die we in de bar zagen.

De temperatuur is beter dan de voorbije dagen.

We volgen nu

de Via Campaniensis. De aanwijzingen zijn gele pijlen, blauwe stickertjes met een schelpje en geel/blauwe blokjes.

Langs het pad staan sporadisch boerderijen tussen de weilanden.

Je kunt zien, dat hier geen ruilverkaveling heeft plaats gevonden. Er staan veel groepjes struiken en/of bomen en er liggen nog weeltjes in de weilanden.

We komen bij het gehucht Sevigny la Foret en lopen over een asfaltpad verder.

Het pad loopt door het bos Forestière du Gros Chêne. Het pad loopt tussen heidevelden en aanplant van jonge bomen.

Langs het pad zien we veel bloemetjes staan, zoals wilde hyacinten, klein hoefblad en wilde sleutelbloemen.

Er zijn hier de laatste tijd veel bomen gezaagd.

Het is hier heel erg stil. Alleen de vogels zingen hun lied.

Het is vandaag leuker wandelen dan gisteren. Het is heuvelachtig, waardoor we regelmatig klimmen en dalen.

Om ca. 10.45 uur arriveren we in Chilly. Net voor het dorp kan ik een mooie foto maken van het dorp.

Als we het dorp uitlopen, willen we wat eten. We gaan op een paar betonblokken zitten. Jef zegt, dat koffie nu wel lekker zou zijn. Meteen gaat een poort open en een mevrouw vraagt of we koffie willen. Dat is toevallig. Dat hebben we te danken aan Jacobus.

We moeten in de kamer zitten en mevrouw gaat koffie zetten. De heer des huizes komt net uit bed en komt bij ons zitten. Ook een kleinzoon komt erbij zitten. Ze zijn zeer geïnteresseerd in onze wandeltocht en wat we zoal gedaan hebben. Ze willen alles weten.

De man vraagt of we een cognac willen. Ik zeg, dat we

daar vanavond wel voor terug komen.

Ik moet zijn leeftijd schatten. Ik zeg 10 jaar jonger dan ik werkelijk denk. Dan zegt hij, dat ik vanavond 2 cognac krijg.

De koffie en de koek smaken heerlijk.

We gaan verder richting Laval Morency.

Het is hier erg druk, want er is in het centrum een markt. We zien er niets van.

Om ca. 11.00 uur is het al behoorlijk warm geworden. We ritsen de broek korter en trekken onze trui uit. We lopen nu in een zomers tenue door het zomerse landschap van de Ardennen.

De landbouw bestaat in hoofdzaak uit veeteelt. Er staan een aantal grote koeienstallen en er is veel weiland.
Om ca. 12.00 uur zijn we in het plaatsje L'Echelle.

We passeren een groot kasteel uit de 16e eeuw. Het is tegenwoordig in gebruik als gemeentehuis, museum en bibliotheek.
Buiten L'Echelle lopen we over een graspad naar Aubigny les Pothées. Helaas, er is geen bar voor koffie.
In de 13e eeuw is Aubigny les Pothées het belangrijkste dorp van een kerkelijk domein: Les Pothées. Dit bevatte 17 dorpen, waarvan de meesten nog steeds de naam "les Pothées" hebben bewaard.
We gaan verder over een puinpad. Het pad moet bij regenachtig weer zeer slecht zijn.

Het is hier heuvelachtig.
Het is warm geworden (ca. 24 graden) en we voelen de inspanningen van de voorbije dagen goed. We hebben ca. 65 kilometer over asfalt gelopen. Dat ga ik voelen aan mijn voeten.
In het bos zijn de paden erg slecht. De modder blijft aan mijn schoenen kleven.
Als we door een bos lopen met smalle paadjes zijn de aanwijzingen groot om niet te verdwalen.
Als we uit het bos zijn lopen we tussen de weilanden. Aan beide zijden van het pad staat prikkeldraad. Het is goed uitkijken om niet het prikkeldraad te raken.

Om ca. 17.00 uur zijn we Signy l'Abbaye.
 Als we vragen naar de B&B blijkt, dat we er vlakbij zijn.
 Het is een erg aardige mevrouw, maar ze is erg druk.
 Als ik na het douchen aan een tafel ga zitten om mijn dagboek te schrijven, komt ze bij ons zitten en praten.
 Ik kom bijna niet aan schrijven toe.
 Tijdens het eten praat ze aan een stuk door. Ik kan de helft maar verstaan, omdat ze zo vlug in het Frans praat.
 We eten een mix van kroten met rode bietjes als voorgerecht en als hoofdgerecht een mengsel van gekookte aardappelen en groenten met worst. Dit alles met brood en water. Als nagerecht krijgen we kaas.
 Ze zet even de tv aan voor het weerbericht. De voorspelling is, dat het de komende dagen mooi weer

wordt.

Als we klaar zijn met eten, ga ik verder met schrijven. Ze laat me nu met rust.
 Om 21.00 uur ben ik klaar en gaan we naar bed.

=====

Dag 4: 15 april 2013. Signy l'Abbaye – Chateau Porcien: 30 km.

Het was erg koud vannacht op onze kamer.

Tijdens het ontbijt heeft Agnes het weer erg druk, maar ze is erg aardig en ze doet alles om het ons naar de zin te maken. Ze vertelt over de verschillende confituren, die ze zelf maakt.

Ze belooft om 9.45 uur naar Chateau Porcien te bellen om voor ons 2 bedden te reserveren in de gemeentelijke herberg.

Als we vertrekken halen we brood in het centrum en een paar croissants.

Al snel, nadat we het dorp hebben verlaten lopen we over een asfaltweg door het bos. Het is zonnig en het ziet er naar uit, dat het een mooie dag wordt.

Om ca. 10.00 uur lopen we in zomertenuue door het bos.

Het is hier weer erg rustig. Alleen de vogels hebben het druk.

Om ca. 10.30 uur moeten we een modderpad op. Nu is het pad redelijk beloopbaar, maar na regen zal het een echte modderpoel zijn.

Agnes zei gisteravond al, indien het zou

regenen, dat we dan een andere route zouden moeten kiezen. We zouden tot de enkels door de modder moeten.

De slechte paden komen steeds terug, maar het weer is goed en de zon schijnt volop.

Na de bossen komen we in Lalobbe. Ook hier weer geen bar, waar we koffie kunnen drinken.

Bij de kerk gaan we op een bank zitten om wat te eten.

Tijdens de rustpauze wordt het zwaar bewolkt en het koelt flink af. Er vallen zelfs een paar druppels. Het ziet er niet goed uit.

Na verloop van tijd wordt het toch weer lichter. Het valt mee.

Via bospaden en weilanden komen we in la Neuville les Wassigne.

Om ca. 11.00 uur worden we ingehaald door de wandelaar, die we eerder zagen.

Hij heet Lieuwe en komt uit Haarlem en loopt naar Santiago de Compostela. Hij is op 1 april vertrokken. Hij heeft een organisatiebureau.

Een stukje verder gaat hij wat eten en wij lopen verder. Hij wil ook overnachten in de gemeentelijke herberg in Chateau Porcien.

Onderweg heb ik, evenals gisteren, wat last van mijn linker voet. Ik denk, dat het komt, omdat we de voorbije dagen veel over het asfalt hebben gelopen. Ik heb onder de tape een paar pleisters geplakt.

Het gaat nu wel iets beter.

We lopen gedurende een uur over graspaden. Dit loopt goed.

De zon is achter de wolken verdwenen, maar het blijft droog.

De gehele middag lopen we over paden tussen de weilanden. Het is heel rustig. Er zijn geen auto's, geen mensen of andere pelgrims.

Om ca. 14.30 uur passeren we een bordje, waarop staat dat de afstand naar Santiago nog 2454 kilometer. Dat zal de route moeten zijn, die via Le Puy en Velay loopt.

We lopen langs een park met windmolens.

Om ca. 15.45 uur lopen we Chateau Porcier in. We komen bij het gemeentehuis, waar we ons moeten melden. We worden ingeschreven en krijgen de code van het deurslot. De

slaapplaats is vlakbij.

Er zijn 3 bedden. Lieuwe is al gearriveerd en is al gedouched.

Het is een kleine ruimte met 3 bedden, douche en toilet. De ruimte is ca. 2 x 4 m² met 2 bedden en een stapelbed.

Jef en ik gaan naar bar-restaurant Longchamp, waar we koffie kunnen drinken. We reserveren hier het avondeten. Lieuwe komt ook langs om wat te drinken. Na het douchen, gaan we weer naar Longchamp, waar we onder het genot van een glas rode wijn ons dagboek gaan schrijven. Om 19.00 uur kunnen we eten. Lieuwe komt hier ook eten. We eten een salade, het hoofdgerecht bestaat uit aardappelen met vlees, diverse groenten, daarna

diverse soorten kaas, een bakje caramel en koffie na met 2 glaasjes wijn kost dit € 17,- per persoon. Het smaakte heerlijk.

Om ca. 20.30 uur zijn we weer terug in ons verblijf.

We gaan meteen slapen.

=====

Dag 5: 16 april 2013. Chateau Porcien – Bazancourt: 22 km

Lieuwe is al om 6.00 uur vertrokken. Hij wil vandaag naar Reims. Dat is toch 40 kilometer. Wij lopen naar Bazancourt. Dus we hebben geen haast.

Om 8.00 uur vertrekken we. We lopen eerst naar een bakker om stokbrood te halen. Daarna gaan we op pad.

Het weer is goed en we hebben er zin in.

We lopen het dorp uit en gaan naar Avancon.

We lopen al snel tussen akkers met graan, koolzaad en luzern. Dit laatste is een soort klaver, die 3 maal per jaar geoogst kan worden. Na het maaien wordt de luzern gedroogd en wordt gebruikt voor de productie van bic

ethanol.

Na Avancon lopen we naar St. Loup en Champagne.

We lopen steeds door hetzelfde landschap. Net vóór St. Loup en Champagne staat een vrouw in de tuin. Ze nodigt ons uit om bij haar koffie te komen drinken. Dat doen we graag.

Het is een gezellige vrouw. Als ze hoort, dat we nog niet gereserveerd hebben, gaat ze meteen bellen en reserveert in Bazancourt 2 bedden in de gemeentelijke herberg. Na de 2^e kop koffie en meerdere koeken vertrekken we weer. Het wandelgebied verandert niet veel. Het is steeds hetzelfde. We lopen naar L'Ecaille. Hier eten we in een sportcomplex een vers stokbroodje. Het is nog 7 kilometer naar Bazancourt. Enkele dagen geleden dacht ik, dat hier nog geen ruilverkaveling had plaats gevonden. Het lijkt erop, dat het hier wel is gebeurd. De akkers zijn erg groot en de afscheidingen zijn kaarsrecht. Hier staat heel veel koolzaad op de akkers. Het terrein is hier vrij vlak. Ik vind het landschap erg eentonig worden. Het is de gehele dag hetzelfde uitzicht. landbouw en nog eens landbouw. Om 13.30 uur arriveren we in Bazancourt. We moeten inschrijven en de sleutel ophalen in het gemeentehuis. Deze is gesloten tot 14.00 uur. We doden de tijd door op een bank te gaan zitten. Om 14.00 uur krijgen we de sleutel.

De slaapgelegenheid is vlakbij het gemeentehuis. Het is een vrij grote zolderruimte met 3 opklapbedden, een douche en toiletten. Het is koud, als we binnen komen. Als we de verwarmingsradiatoren aanzetten wordt het vrij snel warmer. Om 17.00 uur zijn we overal mee klaar en lopen we naar het centrum. Om 18.00 uur eten we in een restaurantje en om 20.00 uur zijn we weer in onze kamer. We maken onze rugtas in orde voor vertrek en gaan op tijd naar bed.

=====

Dag 6: 17 april 2013. Bazancourt – Reims: 17 km

Vandaag is het weer onze laatste wandeldag.

We vertrekken om ca. 7.15 uur richting Reims.

De aanwijzingen in het dorp zijn duidelijk. Deze komen niet helemaal overeen met ons routeboekje. Dus we hebben onze twijfels of het allemaal wel goed komt.

Eerst volgen we alleen de aanwijzingen. We verlaten de weg en verderop komen we weer van de weg. Dan staan er aanwijzingen, die ons weer teug zouden brengen naar Bazancourt.

We besluiten de routekaartjes te volgen.

Verderop zien we toch aanwijzingen. Aan het eind van het dorp staat een aanwijzing naar rechts naar het platteland. Dit is voorlopig de laatste aanwijzing.

We proberen nu zoveel mogelijk het boekje te volgen en op ons gevoel te lopen.

We lopen tussen de akkers over lange, onverharde wegen.

Het is ongewis of we goed lopen. Het weer is prima. Het is bewolkt, maar de temperatuur is goed.

Om ca. 8.45 uur zien we tot onze

grote verbazing een aanwijzing. Dat is dan voorlopig weer de laatste.

Na weer een 0,5 uur passeren we een motorcrossterrein, dat ook op ons kaartje staat. Dus we lopen nog steeds goed.

Als we op een heuveltje staan, zien we in de verte de Kathedraal van Reims staan. Maar we zijn er nog niet. We hadden uitgerekend, dat we om ca. 11.30 uur in Reims zouden zijn. Dan is het toch nog ca. 10 kilometer of 2 uur lopen.

We stappen flink door, want het pelgrimsbureau in de Kathedraal is van 12.00 tot 15.00 uur gesloten.

Reims komt langzaam dichterbij. Soms zien we de Kathedraal niet meer, omdat hij dan achter een heuveltje verdwijnt.

Om ca. 10.30 uur arriveren we in het voorstadsje Betheny. We lopen over een trottoir of over het gras naast de weg naar Reims.

We hopen steeds een bar te zien voor koffie, maar dat duurt wel enige tijd.

Bij de bakker halen we 3 croissants en eten deze op bij de koffie. Dat smaakt.

Als we in de buurt van de Kathedraal komen, is het toch even zoeken.

Om ca. 11.30 uur zijn we bij de Kathedraal.

We gaan meteen naar binnen. We worden begroet door een vriendelijke man en vrouw.

Ze zetten een stempel in onze credential. Zij hebben ook gegevens voor de overnachting. Zij willen eventueel reserveren. Ik informeer naar het TGV station, waar

we morgen met de bus van Eurolines naar Nederland zullen rijden.

Ik heb een kaartje waar het station op staat. Ik zie aan hen, dat zij het ook niet goed weten.

Jef en ik besluiten naar het station te lopen.

Vlakbij de kerk is een toeristenbureau. Ik ga daarheen voor mijn bus tickets. De vrouw weet het meteen. We moeten naar een ander TGV station buiten de stad.

Ze legt ons uit met welke tram we het beste kunnen nemen.

We nemen de tram en rijden naar het station. Het is wel 25 minuten rijden. Het is een geheel nieuw stationscomplex met veel nieuwe kantoren er omheen, waarvan er veel leeg staan.

We informeren bij de informatie naar de bushalte. Een vriendelijke medewerker gaat met ons mee om deze te wijzen.

Het is gelukt. We weten waar we morgenvroeg moeten zijn.

We nemen de tram terug naar de Kathedraal. Onderweg zoeken we uit welke overnachtingsplaats het dichtst bij een tramhalte is.

Als we terug in het centrum zijn, maken we een rondleiding door de Kathedraal. Het is een erg mooie kerk, die aan de buitenzijde gerestaureerd wordt.

De Kathedraal heet de Nôtre Dame (Onze

Lieve Vrouwenkathedraal). De eerste kerk is gebouwd in 401 na Chr. Het is nu de 3^e Kathedraal op deze plaats. De kerk in zijn huidige uitvoering dateert uit de 13^e eeuw. Tijdens de oorlog is de kerk zwaar beschadigd en na de oorlog weer in ere hersteld door giften van de bewoners uit Reims.

De Kathedraal is het mogelijke vertrekpunt van 3 pelgrimswegen: Naar Santiago via Vezelay of via Parijs en de via Francigena naar Rome.

Het wordt een jeugdherberg bij de universiteit. Het is ca. 100 meter lopen naar de halte.

We gaan terug naar de Kathedraal. Er is nog iemand, die voor ons wil reserveren. Het is ca. 1 uur lopen naar de overnachting.

Als we binnen stappen, staat er een Nederlandse bus met middelbare scholieren. Ze vertellen, dat ze een wijnreis maken. Dat is niet slecht.

We worden goed geholpen. Alleen de kamer is nog niet gereed. We kunnen onze rugtas in een berging zetten.

Dan lopen we weer terug naar het centrum.

Als we in de buurt van de tramhalte komen, zien we, dat de bovenleiding stuk is. De politie staat erbij. Als hij morgenvroeg maar hersteld is.

In het centrum maken we nog foto's van de Kathedraal.

Om ca. 18.00 uur gaan we een restaurant zoeken, want we hebben honger. De Franse restaurants zijn gesloten. Die gaan om 19.00 uur open.

In een Turks restaurant kunnen we eten. Als we gegeten hebben lopen we terug naar de Jeugdherberg.

Als we bij de tramhalte komen, zien we, dat er aan gewekt wordt.

Ik vraag aan een agent of hij kan zeggen of de reparatie morgenvroeg gereed is. Hij zegt, dat over een uur de leiding hersteld is.

We gaan nog een tijdje op een bank in het park zitten. Het is heerlijk in de zon.

Ca. 21.00 uur gaan we naar de jeugdherberg en maken onze rugtas gereed voor de thuisreis.

=====

Terugreis: 18 april 2013

Onze bus van Eurolines vertrekt om ca. 9.00 uur.

We nemen de tram van ca. 7.30 uur naar de stopplaats van de bus..

Om ca. 8.00 uur zijn we op het station. We nemen een koffie en wachten.

We zouden om 8.45 uur moeten inchecken, maar er is dan nog geen bus.

Om 9.00 uur is er nog steeds geen bus.

Om 9.15 uur ga ik naar de informatiebalie in het stationsgebouw. De man weet er niets van. Ik vraag of hij wil bellen. De man belt en geeft de hoorn aan mij. De juffrouw aan de andere zijde spreekt goed Engels. Ze zal de chauffeur bellen en mij informeren.

Ik ga weer naar halte en wacht af. Het is koud en het waait flink.

Om 9.45 uur heb ik nog steeds geen telefoontje gehad en er is nog geen bus te zien.

Ik ga weer bellen. De juffrouw zegt nu, dat ze de chauffeur niet te pakken krijgt. Ze gaat weer bellen en zal dan mij weer informeren.

Ik krijg geen reactie.

We filosoferen al wat we moeten doen, als er geen bus komt. De volgende bus komt pas over 3 dagen.

Om 10.15 uur stopt er een bus bij de halte. Het is geen bus van Eurolines. Het is toch de goede bus.

We zijn blij, dat we kunnen instappen.

De terugreis gaat voorspoedig, maar de verloren tijd halen we niet meer in. De bus stopt in een paar grote plaatsen, zoals Gent, Brussel

en Antwerpen en ook nog een paar keer voor een sanitaire stop.

Bij de Belgisch-Nederlandse grens stopt de bus bij een wegrestaurant om te eten.

Om ca. 18.00 uur arriveren we in Breda.

Om 18.20 uur nemen we de trein naar Etten-Leur, waar Corrie mij opwacht.

=====

Dit jaar lopen we van Reims naar St. Amand Montrond.

Dit wordt dan het laatste gedeelte van onze Camino de Santiago van Nederland naar Santiago de Compostela c.q. Fisterra.

Dag 0: 14 mei 2014. Etten-Leur – Reims

Vandaag vertrekken we naar Reims om onze Camino te vervolgen.

De komende weken zullen we onze Camino de Santiago afmaken. De tocht van Amsterdam naar Santiago de Compostela c.q. Fisterra. Bij elkaar opgeteld is het ca. 2600 kilometer.

Als dit gedeelte zo goed verloopt als de vorigen, dan is het een geweldige tocht geweest.

We lopen nu van Reims naar Saint Amand Montrond, waar we in 2011 begonnen zijn met de Via Lemovicensis.

Vandaag is een reisdag. Dit keer gaan we met de bus van Eurolines. De busreis kost € 24, - p.p. van Breda naar Reims.

Om 11.30 uur vertrekt de bus in Breda. Om 10.30 uur nemen we de trein naar Breda, nadat we afscheid van Corrie en Jeanne hebben genomen.

We zijn vroeg in Breda. De bus van Eurolines is een kwartier vroeger dan gepland.

Iedereen, die met de bus meegaat, is

aanwezig. Dus hij vertrekt wat vroeger.

De bus rijdt via Antwerpen naar Brussel, waar ca. 30 minuten wordt gepauzeerd.

Daarna naar Gent. We rijden weg en na 30 minuten zijn we weer terug op dezelfde stopplaats. Er stapt nog iemand in, die waarschijnlijk vergeten is. Hierdoor krijgen we vertraging.

Na Lille verlaten we de weg naar Parijs en rijden richting Reims.

We zouden om 18.30 uur bij het station in Reims moeten arriveren. Aan de nog af te leggen afstand te zien, hebben we al een vertraging van ca. 1 uur.

Er komen een paar politieauto's om de bus rijden. De bus wordt naar een parkeerplaats gedirigeerd. Het blijkt douane te zijn. Er komen nog 2 politieauto's bij.

De bus moet stoppen. In een politieauto zit ook een politiehond.

Iedereen moet uitstappen. De bagageruimte wordt leeggemaakt. Iedereen moet in de rij gaan staan met de bagage voor zich. Alle koffers en handbagage moeten worden geopend.

Ze gaan zeer contentieus te werk.

Ze hebben geen haast. Ik denk, dat er vooral gecontroleerd wordt op drugs.

In de bus zitten nogal wat Afrikanen en Zuid Amerikanen. Er is zelfs een vrouw, die in haar bagage een paar zakken meel heeft. Er wordt een gaatje gemaakt in een zak

en wordt wat materiaal uitgehaald. Het spul wordt besnuffeld en in een auto onderzocht. Het blijken geen drugs te zijn. De hond wordt niet ingezet.

De mensen van de douane zijn vrij relaxt en vriendelijk.

Als wij aan de beurt zijn, vraagt de ambtenaar waar we vandaan komen, waar we heen gaan en wat we gaan doen.

Als we vertellen dat wij naar Reims gaan en dat we van daaruit naar Santiago gaan wandelen, hoeven we onze rugtassen niet open te maken en kunnen we de tassen weer in de bagageruimte zetten.

We bekijken het schouwspel vanuit de bus. Het is gemakkelijk om aan te zien. Zelfs theezakjes worden geopend en weer met tape dicht geplakt. Overal wordt aan- en in geroken.

Na ca. 1 uur zit alle bagage weer in de bagageruimte en kunnen we verder.

We hebben nu ca. 2 uur vertraging opgelopen

Om ca. 20.30 uur zijn we bij de stopplaats Champagne Ardennes Gares. Dit trein- en busstation ligt buiten Reims. Hier zijn we vorig jaar ook op de bus gestapt om naar Nederland te reizen.

Bij de balie halen we een stadsplattegrond met de tramlijnen naar Reims. We weten, dat we bij de halte Comedie moeten uitstappen.

Om ca.
21.00 uur
stappen we
uit de tram.

We slapen weer in dezelfde
jeugdherberg, waar we vorig jaar ook hebben
overnacht.

We zetten onze rugtassen op onze kamer en gaan
wat eten. We hebben honger gekregen.

Om ca. 22.00 uur zijn we terug. Ik ga meteen mijn
dagboek schrijven.

Om ca. 22.45 uur gaan we slapen.

=====

Dag 1: 15 mei 2014. Reims – Cumière: 30 km

We kunnen vanaf 6.30 uur ontbijten.

Na het ontbijt lopen we naar de Kathedraal. De kerk is al open. We steken een kaarsje op voor een goed verloop van deze tocht.

We gaan om 7.45 uur op pad. We lopen door de Rue Tresor naar de Pont de Vesle. Het is erg druk op straat. Om de paar minuten zoeven trams langs in beide richtingen met allemaal mensen die naar hun werk gaan.

Net over de brug gaan we naar links en lopen langs de oever van de Marne. We zien regelmatig aanwijzingen. Het zijn hier geel-blauwe balkjes. Er zijn hier meerdere verschillende markeringen van andere routes. De geel-blauwe stickers zijn goed zichtbaar.

Het weer is goed. De zon schijnt, alleen is de noordelijke wind wel fris.

We passeren een paaltje met daarop aangegeven, dat het nog 2400 kilometer is naar Santiago de Compostela. Het lijkt ons wat overdreven. Het zal, vanaf hier, zeker niet meer zijn dan ca. 2000 kilometer.

Er staat ook een bord met de tekst "Via Francigena". Dit is de pelgrimsweg van Canterbury in Engeland naar Rome. Ook staat er een bordje van de GR654. Dit is een GR route, die wij ook gedeeltelijk zullen volgen.

Na een aantal bruggen verlaten we weer de Marne en lopen door de plaats Cormontreux.

Regelmatig zien we geel-blauwe stickers met de tekst "Via Campaniensis". Dit is de naam van de route tot Vezelay.

We lopen richting Louvis en daarna naar Trois Puits.

We komen bij de druivenvelden. Allemaal druiven voor de Champagne.

Om ca. 10.00 uur zijn we in het plaatsje Montbr . We hebben dan ca. 10 kilometer afgelegd.

Veel mensen zijn aan het werk in de druiven. Ze verwijderen de uitlopers van de struiken, waar geen druiven aankomen en alleen voedsel gebruiken.

Als we in Rilly zijn en terug kijken, zien we een heuvelachtig landschap met veel

druivenvelden.

De zon schijnt, maar de wind blijft

frisjes.

Voorbij Rilly zien we geen markeringen meer. Ik vraag de weg aan een vrouw, die in de druiven werkt. Ze zegt, dat we terug moeten.

In Rilly vraag ik het nogmaals. Uiteindelijk komen we weer op de route. We hadden niet goed opgelet.

Om ca. 11.30 uur lopen we weer op de route. We lopen op een kaarsrecht, breed pad door een bos van ca. 5 kilometer.

Het waait hier niet. De temperatuur is aangenaam, vooral als de zon door de bomen schijnt.

Soms is het pad modderig, maar we kunnen er meestal goed omheen lopen.

Als we uit het bos zijn, lopen we weer tussen de druivenvelden. We zien, dat de druiven vaak bespoten worden. Overal rijden tractoren tussen de druiven, die bezig zijn met het bespuiten van de druiven.

Om 13.00 uur zijn we in het plaatsje Les Haies. Het is maar een gehucht. Daarna lopen we naar Germain. Het park vóór Germain heet "Commune du Parc Naturel

Regional Montagne de Paris".

Bij een splitsing zien we een markering over het hoofd en nemen het verkeerde pad. Het is een recht pad met veel modder en geen markeringen. Na 20 minuten besluiten we om terug te gaan over het modderige pad. Bij een splitsing blijkt een markering te staan, maar hij staat er wel onduidelijk. We hebben 40 minuten verloren. We stappen flink door. Als we het bos uit zijn, komen we in het plaatsje Bellevue.

Als we voorbij een huis lopen, waar een man in de tuin werkt, komt de man ons achterna en vraagt of we iets willen drinken. Dat willen we wel.

We gaan in de tuin zitten en krijgen jus d'orange met koekjes.

Hij heeft veel vragen, want hij wil ook nog eens naar Santiago. Hij doet zelfs mijn rugtas aan, om te ervaren hoe het voelt.

We maken foto's en beloven deze op te sturen.

Na een bos krijgen we een mooi uitzicht over de stad Epernay. We gaan verder richting Hautevillers. Het is een redelijk grote plaats, maar het leeft niet erg. Bijna alle vensters zijn gesloten, geen mensen

op straat, alleen geparkeerde auto's. Don Pérignon was een pater Benedictijn van de abdij van Saint Pierre d'Hautevillers. Hij ontdekte de methode om mousserende wijn te maken. Hij

experimenteerde met wijn uit de Champagnestreek. Sindsdien heet deze wijn Champagne.

Het is nog ca. 2 kilometer naar Cumières. We lopen langs de verkeersweg. Na een heuvel zien we Cumières liggen aan de rivier de Marne.

Als we het dorp inlopen, zijn we meteen bij de maison d'hôte" du Chêne Plat". Bij de ontvangst krijgen we koffie aangeboden. We hebben een mooie kamer. Na het douchen willen we gaan eten in het enige restaurant van het dorp. Helaas, het restaurant is gesloten. We lopen het dorp in om te zien of er misschien een andere eetgelegenheid is. Helaas zonder resultaat. In Cumières staan veel gebouwen met op de gevels vermeld, dat er champagne gemaakt of verhandeld wordt. Ook staat er vaak vermeld, dat er champagnekelders zijn. We hebben nog wat broodjes over en besluiten deze maar op te eten. Als de gastheer ons opmerkt bij terugkomst, vraagt hij hoe het was in het restaurant. Als hij ons verhaal hoort, maakt hij een salade voor ons klaar. Het smaakt prima. Om ca. 21.15 uur zijn we overal mee klaar. Mijn fototoestel heeft de hele dag al rare kuren. De spanning valt regelmatig weg. Ik weet niet hoe dit verder moet.

=====

Dag 2: 16 mei 2014. Cumières – Montmort Lucy: 28 km

Om 7.30 uur kunnen we ontbijten. De gastheer rekent geen kosten voor de koffie en de salade van gisteren. Om 8.00 uur vertrekken we en lopen vrij snel over de brug over de Marne richting Mardeuil. Als we over de brug zijn, zien we de plaats al liggen. Vanmorgen hebben we het weersbericht op tv gezien. Het zal de komende dagen ca. 25 graden worden. Het ziet er goed uit. Vandaag zullen we regelmatig over de GPV route lopen. Deze route is geel-rood gemarkeerd.

We lopen om Epernay heen. We hebben een mooi uitzicht over de stad. We lopen tussen de wijngaarden tegen de hellingen. Overal is men aan het werk. Mensen, die op kleine karretjes zitten en de uitlopers van de druivenplanten

verwijderen. Ook wordt er veel met grote machines druivenplanten bespoten. Ik ben benieuwd hoe vaak de druiven per seizoen worden bespoten tegen allerlei ziektes. Om 10.15 uur zijn we in Modessy. Op een rotonde staat een grote fles Champagne. We gaan hier koffie drinken. Als ik naar het toilet ga, hangen aan de wand allerlei voorwerpen van het champagneproces. Vele soorten kurken. Ook staan er veel miniatuurtjes van de productie.

Als we verder gaan, zien op een heuvel de kerk van Chavot. We moeten een pittig klimmetje overwinnen om er te komen.

We passeren, 6 kilometer na Mardeuil, de kerk van Chavot. Deze kerk staat vrij tussen de druivenvelden. We blijven voorlopig tussen de druiven, soms over asfaltwegen, soms over puinpaden. Na Moussy lopen we gewoon weer tussen de druivenvelden. Alleen

maar druiven en geen andere teelt.

Als we een veld passeren, staat een man bij zijn auto. Hij is spullen aan het inladen. Ik vraag of ik een foto mag maken van de man op zijn karretje tussen de druiven. Hij werkt direct mee. Heel leuk.

Ik vraag hem waar de bruine capsules voor dienen, die aan de draden hangen. Hij vertelt, dat deze insecticiden bevatten

tegen de kleine vlindertjes.

In de berm zien we hier regelmatig wilde orchideeën staan.

Om ca. 12.00 uur lopen we tussen graanvelden. We zien geen druiven meer. Het land is hier vlak. Misschien dat dit de reden is voor het ontbreken van druiven. Meestal groeien de druiven tegen hellingen.

We lopen door de plaats Morangis. Alles heeft ook hier te maken met de champagne. Er staan veel mooie huizen met ondergrondse garages. Zo te zien wordt er goed verdiend aan de Champagne.

Overal staan borden met namen van producenten van de Champagne.

Aan het eind van het dorp gaan we eten aan een picknicktafel. We hebben nog steeds broodjes van thuis.

Als we verder gaan moeten we door een bosje. Volgens mijn boek is de route hier goed gemarkeerd. Helaas zijn er geen markeringen te zien.

Na een 30 minuten komen we uit het bos, in de hoop, dat we goed gelopen zijn.

We vragen een vrouw waar we zijn en of we goed lopen. Zij wijst ons de weg en we gaan lopen.

Na 20 minuten twijfelen we of we wel goed lopen, want we komen niet bij een kruising, die we moeten kruisen.

Ik vraag een man waar we lopen. Hij zegt, dat we de verkeerde kant uit lopen. We moeten ca. 2 kilometer terug. We balen hier erg van.

We lopen door het dorp Les Busons en komen bij de bewuste kruising. Het is dan ca. 13.30 uur. Het is nu nog ca. 10 kilometer naar Montmort Lucy. We komen op een breed graspad in een bos. Het gras is lang en soms is de bodem erg vochtig. Het is hier heerlijk lopen. Door het brede

bospad en de stand van de zon kunnen we in de zon lopen.

Om ca. 15.00 uur zijn we bij een grote vijver. Vanaf hier is het nog 4,9 kilometer naar Montmort Lucy.

We eten bij de vijver nog wat en gaan weer stappen.

Het lopen gaat vlot. We komen uit bij de verkeersweg D39. Deze weg loopt naar Montmort Lucy. Een tegemoet komende auto

stopt. Een mevrouw draait het autoraampje open en vraagt of we naar Santiago lopen. Gemakshalve bevestigen we dit maar. "Zwaar hè" zegt ze. Als wij zeggen, dat het wel meevalt, zegt ze, dat het erg zwaar is.

Ze vertelt, dat ze een vriendin heeft in Amsterdam. Als ze verder rijdt zegt ze: "bon courage".

Als we in Montmort aankomen, hebben we snel het hotel gevonden. We hebben hier half pension.

We drinken eerst koffie. Daar zijn we aan toe. Heerlijk een sterke café au lait. De kamer ziet er netjes uit. We kunnen onze kleren niet wassen. Er zijn geen waslijnen.

Naast het hotel is een bakkerij, die morgenvroeg om 6.00 uur al open is. Hier kunnen we morgenvroeg brood halen.

Om 19.30 uur kunnen we eten. Het pelgrimsmenu smaakt prima.

Om 21.00 uur gaan we slapen.

=====

Dag 3: 17 mei 2014. Montmort Lucy – Sezanne: 33 km

Vóór het ontbijt halen we eerst brood, zodat we na het ontbijt meteen kunnen vertrekken.

Het ontbijt bestaat uit stukjes stokbrood met jam. Het is een beetje karig.

Om 7.30 uur kunnen we vertrekken. Het is heel goed weer. Volop zon en weinig wind. Het ziet er naar uit, dat het vandaag een hele mooie dag wordt.

We lopen over een kaarsrecht graspad. Dit zal ca. 5 kilometer duren.

De landbouw bestaat hier uit graan. De druivenvelden zijn we voorlopig gepasseerd.

Het landschap is hier vlak en waarschijnlijk niet geschikt voor druiventeelt.

Om ca. 9.30 uur lopen we door een bos. Het is een mooi breed pad, maar modderig.

De zon schijnt door de bomen. Het is zeer aangenaam.

Als we uit het bos komen, staat er een bank. We gaan wat eten en zitten heerlijk in de zon. Er heerst hier een serene rust.

Niemand te zien en alleen de vogels te

horen.

Als we verder gaan komen we bij het oude station van Baye. Er is geen spoorlijn meer te bekennen. Het is te zien, dat het station al lange tijd leeg staat.

We komen bij een splitsing, waar je ook naar Baye kunt, maar wij vervolgen de route. Het is nu nog 21,5 kilometer naar Sezanne. We hebben tot nu goed gelopen en hebben geen problemen gehad met markeringen. Je merkt, dat je in korte tijd een behoorlijke afstand kunt afleggen, als de markeringen duidelijk zijn.

We lopen naar Saint Prix. We moeten er omheen en krijgen daarna een pittige klim naar een hoogvlakte. Het duurt bijna 30 minuten eer we boven zijn.

Op de hoogvlakte waait het. Het is hier aanmerkelijk frisser, maar het is beter dan een paar dagen geleden.

We moeten hier een route gaan volgen van de GVP met geel-rode markeringen.

We lopen vaak over graspaden langs de bosrand. Het koolzaad is hier uitgebloeid.

We komen in het plaatsje Soizy aux Bois. We houden een rijdende buurtwinkel aan en kopen een doosje camembert. Naast de kerk, op het kerkhof, eten we op een bank een broodje met kaas.

Dan gaan we op pad naar Lachy. We lopen om het dorp heen.

Verder gaat het over mooie, rustige paden tussen de akkers naar Sezanne. Het is nog 8 kilometer.

Als we in Sezanne zijn drinken we op de Place de la Liberté wat. Daarna bezoeken we de St. Deniskerk.

In een klooster krijgen we een stempel in onze Credential.

Om ca. 15.30 uur zijn we in het hotel. Het heet Relais Champagne. We hebben ieder een nette kamer.

Als we gedouched hebben en geïnstalleerd zijn, gaan we wat drinken in het hotel en gaan naar het Office Tourisme om de route te bekijken hoe we Sezanne morgen moeten verlaten. Het is geen probleem.

Ik ga schrijven en om 19.30 uur kunnen we eten.

Het eten was heerlijk, maar wel erg prijzig.

=====

Dag 4: 18 mei 2014. Sezanne – Bagneux: 26 km

We kunnen in het hotel pas om 9.00 uur ontbijten. We slaan het vandaag maar over.

We lopen langs de bakker voor stokbrood en een croissant.

We lopen Sezanne uit naar de route, die we bij een tennispark kunnen oppakken.

Het is een vrij rustige route, omdat het vandaag zondag is. Dus er is geen werkverkeer.

We horen wel vogels fluiten. Dat blijft mooi.

De paden zijn goed en dan loopt het lekker.

Om 9.00 uur zijn we in Vindey. Het is een leuk plaatsje.

Op het marktplein staat een gemetselde fles boven een put.

Deze fles markeert de grens tussen Brie Champenoise en Champagne Crayeuse.

Als we Vindey verlaten lopen we naar Sandoy. Het is 3,3 kilometer. In de verte zien we de kerk staan.

We lopen over een puinpad tussen de landerijen.

Na Sandoy komen we bij een spoorlijntje, dat we moeten gaan volgen. Dat gaat wel 15 kilometer duren.

We gaan richting Barbonne-Fayel en zien deze plaats al van verre liggen. Om ca. 12.00 uur komen we bij een oud stationsgebouw van St. Quentin le Verger. Het is maar een bouwval. In de tuin staan nog veel mooie lissen in diverse kleuren.

Het is nu nog ca. 10 kilometer naar Bagneux.

We gaan weer verder over het graspad langs de spoorlijn. Het graspad en het uitzicht gaan wel vervelen. Het blijft steeds hetzelfde uitzicht.

De zon schijnt de hele dag al. Het is nu ca. 25 graden en windstil. Het is opvallend, dat het erg warm is, maar dat we niet transpireren.

Ik loop tegen een tak met bladeren. Ik heb meteen 5 teekjes op mijn arm. Jef heeft dit ook al een keer gehad.

Volgens het boek komen we bij een pad, dat niet goed begaanbaar zou zijn. We komen bij dit pad en zien, dat het gras pas gemaaid is. We lopen dit pad in en zien, dat het gras verderop niet meer gemaaid is en ca. 1 meter hoog is.

We moeten terug en de route gaan volgen uit het boek.

3 kilometer vóór Anglure verlaten we eindelijk het spoorlijntje en lopen over de D35 naar Anglure.

Het is een asfaltweg. Het is niet druk, maar wel warm boven het asfalt.

In de verte zien we de grote graansilo's staan van Anglure. Deze stad is het graancentrum van deze regio.

In Anglure komen we eigenlijk niet in de stad. We blijven aan de rand van Anglure en lopen over een brug over de rivier de L' Aube.

Het is dan nog ca. 3 kilometer naar Bagneux

Om ca. 15.00 uur zijn we in Bagneux. Het is een klein dorp met mooie huizen.

Ons logeeradres hebben we snel gevonden. Het is een boerderij, waar een gepensioneerd echtpaar woont van ca. 65 jaar. Het zijn gezellige mensen, die leuk kunnen kletsen. We krijgen 2 grote mokken koffie. Ze vertellen, dat ze vorig jaar ca. 70 pelgrims hebben

gehad, maar dat het dit jaar aanmerkelijk minder is.

De boerderij is, behalve het woongedeelte, van hun zoon.

We krijgen een rondleiding over de boerderij. Hij laat de laatste nieuwe tractor zien. Deze is 200 PK.

Ook staat er een machine om maïs te dorsen. Deze machine is eigendom van 3 boeren. Ook heeft hij, met de enkele andere boeren, spuitapparatuur.

Ik vertel, dat ons opvalt, dat de druiven veel worden gespoten en ik vraag hoe vaak dit gebeurt. Hij zegt, dat de druiven 1 maal per week gespoten worden. Dat lijkt mij toch wel erg vaak.

Hij heeft ook een groentetuin. De groentes staan er niet erg mooi bij. Hij beaamt dit en vertelt later aan zijn vrouw wat ik ervan vind.

We gaan douchen en kleren wassen. De kleren hangen we aan de waslijn in de tuin. Dan gaan we schrijven over het relaas van vandaag.

Het was eigenlijk een saaie dag vandaag. Veel spoorlijn en graspad.

Om 19.30 uur kunnen we eten. We eten met hen in de woonkeuken. We eten salade, konijn met puree en een yoghurt na. Bij het eten wordt ook een glas wijn gedronken.

Het is heel gezellig.

De zoon heeft de boerderij voortgezet. Hij is afgestudeerd ingenieur chemie. Hij heeft 5 jaar gewerkt in de chemie. Toen de vader stopte heeft hij het bedrijf overgenomen en is daarna nog 2 jaar naar een landbouwschool gegaan. De gastheer is een fietsliefhebber. Hij heeft een echte Bianchi-fiets en rijdt bij een vereniging. Toen we vanmorgen

bij de fles boven de put in Vindey stonden, kwam hij met een paar vrienden langs fietsen. Hij heeft ons nog gegroet. Dat hebben we wel gehoord.
Als we naar bed gaan, is de was droog.
Morgen wordt hetzelfde weer verwacht, hopelijk met een interessantere route.

=====

Dag 5: 19 mei 2014. Bagneux – Savières: 22 km

We ontbijten om 7.30 uur.

We hebben geen haast, want het is vandaag een korte etappe van 22 kilometer.

Om ca. 8.00 uur nemen we afscheid van deze aardige mensen.

Het is weer erg mooi weer.

We lopen snel het dorp uit en na een paar kilometer zijn we in het dorp Clesles. Hier

komen we bij het kanaal Haute Seine. Dit kanaal is ca. 44 kilometer lang en is de aanleg begonnen in 1806. In 1846 werd het kanaal in gebruik genomen. Het verbindt Marcilly sur Seine met Troyes. Er zijn meerdere kunstwerken zoals sluizen, bruggen en aquaducten. Sinds 2003 is er geen

commerciële scheepvaart meer mogelijk, maar er wordt nu gewerkt om het kanaal toeristisch te gaan exploiteren.

Het kanaal blijven we de gehele dag volgen.

In het water groeien veel dotterplanten, soms over de gehele breedte van het kanaal. Het water is heel helder, waardoor we de vele vissen goed kunnen zien zwemmen

Om ca. 10.00 uur komen we in de plaats Méry sur Seine. We verlaten het kanaal om door het centrum te lopen en om brood te kopen. Tegenover de bakker is een bar, waar we koffie gaan drinken.

Als we het dorp weer verlaten hebben, komen we weer bij het kanaal. Het is weinig afwisselend, maar in ieder geval interessanter dan een dood spoorlijntje, zoals gisteren.

We gaan aan de andere kant van het water lopen. Het is een graspad, maar na ca. 1 kilometer wordt het gras steeds langer en worden we nat door het natte gras.

We lopen terug en gaan weer aan de andere kant van het kanaal lopen over het fietspad.

Om ca. 12.30 uur gaan we wat eten in de schaduw. Het verse stokbrood met kaas smaakt heel goed.

We doen het rustig aan, want anders zijn we veel te vroeg in Savières. De vrouw zou pas om 16.30 uur in de gîte kunnen zijn.

We passeren een sluisje, dat gerestaureerd wordt. Het water staat hier erg laag. Het

water is smerig en er groeien geen dotters. We lopen steeds over het fietspad. De zon is zo gedraaid, dat we in de schaduw kunnen lopen.

Bij dukdalf 7 moeten we het kanaal verlaten en lopen over een smal grindpaadje.

Na ca. 15 minuten komen we in het plaatsje Savières.

Ik vraag een man naar de straat, waar we moeten zijn. Hij wijst ons de richting. Het is nog ca. 500 meter. We lopen naar de gîte.

We arriveren er om ca. 15.00 uur.

De poort is open, evenals de gîte. De gîte is een vrijstaande woning in de tuin van de eigenaresse.

We gaan alvast douchen en kleren wassen en daarna schrijven.

Om ca. 17.00 uur ben ik overal mee klaar.

Iets later komt de gastvrouw thuis.

Ze nodigt ons uit in haar huis. Ze biedt ons een biertje aan en wil wel een overnachtingadres bellen voor morgen en overmorgen.

Het adres in Troyes lukt niet, maar voor overmorgen lukt het wel in Foret Chenu.

Om 18.00 uur zijn we overal mee klaar en de was is droog.

Om 19.00 uur kunnen we eten. We eten een tomatensalade als voorgerecht en pasta met een stuk vlees en champignonsaus als hoofdgerecht.

Om ca. 21.00 uur gaan we slapen. Morgen lopen we naar Troyes, maar de overnachting is nog niet geboekt.

Mijn fototoestel heeft nog steeds kuren, maar met wat kunst en vliegwerk kan ik meestal wel foto's maken. Ik ga kijken of ik morgen in Troyes een nieuw toestel kan kopen.

=====

Dag 6: 20 mei 2014. Savières – Troyes: 17 km

Om 8.00 uur ontbijten we. De gastvrouw wil nog wel een keer bellen naar het adres in Troyes. Ze heeft contact en we kunnen er terecht. Het is gratis. We zullen wel zien. We zijn vóór 8.30 uur al onderweg.

We lopen eerst langs de bakker voor stokbrood en daarna gaan we op pad.

We lopen Savières uit en lopen weer richting het kanaal. Om 9.00 uur zijn we bij het kanaal en volgen deze weer over het fietspad.

De voorspelling is, dat het vandaag droog blijft, maar dat het morgen gaat onweren.

Dit lezen we al een paar dagen, maar elke dag schuift het onweer een dagje op.

Zo nu en dan komen we een fietser of een wandelaar tegen. Aan de oever van het kanaal zitten ook regelmatig vissers. Als ik vraag of ze wat vangen, zijn ze allemaal negatief. Het water in het kanaal is hier schoner dan gistermiddag en er

groeien ook weer dotters. Soms zien we ook forellen zwemmen. We passeren de plaats Payns. Deze plaats laten we rechts liggen. Om ca. 11.00 uur verlaten we het kanaal weer en lopen naar de plaats Barberys. Hier drinken we koffie.

Daarna gaan we richting Troyes. Het is dan nog ca. 6 kilometer.

Om ca. 12.30 uur passeren we een pizzacafetaria. We hebben dorst en willen iets fris drinken. We bestellen een cola light. Het is heerlijk koud. De eigenaar van de pizzatent is een Tunesiër. Hij heeft het over

Cruiff en Michels en vertelt, dat Ruud Krol trainer is van het Tunesisch elftal.

Hij wil niet, dat we afrekenen. We moeten ook nog een pizza eten. Jef en ik eten samen één pizza. Hij smaakt voortreffelijk.

Hij vindt, dat we niet mogen betalen, omdat wij pelgrims zijn en, volgens de Islam, moet je pelgrims laven en voeden. Hij geeft het met zijn hart.

Hij vertelt, dat de pizza hem ook weinig kost. Een pizza

kost hem € 3, - en hij verkoopt ze voor € 13, -

Hij geeft het graag. Wij willen hem nog iets doneren, desnoods voor zijn kinderen. Hij wil niets.

We bedanken hem en gaan dan maar verder. We hebben van deze man wel wat geleerd.

Het is nu nog ca. 2 kilometer naar het centrum van de stad.

Als we in het centrum zijn, gaan we naar het Office Tourisme. De juffrouw zoekt voor ons de straat op, waar we moeten zijn. La Rue de Palais Justice is vlakbij. Vanaf 14.00 uur kunnen we er terecht. Ze wonen in een appartementencomplex. De gevel aan de straatzijde ziet er oud uit.

We gaan een poort door en komen op een

binnenplaats met een mooie tuin. Aan 3 zijden staan appartementen. De gevels zien er ook mooi uit, totaal anders dan aan de straatzijde.

De gastvrouw ontvangt ons op de 3^e verdieping. In het complex ziet het er zeer mooi uit. De woning is ook erg mooi.

Haar man is ook thuis. Ze zijn beiden gepensioneerd.

We zetten onze tassen op de kamer en gaan de stad in naar de Kathedraal St. Petrus en Paulus.

De kerk is gedeeltelijk gotiek en is gebouwd in de 13^e eeuw en deels in de 17^e eeuw. De vele glasinlood ramen zijn uit de 16^e eeuw.

Er zijn veel smalle, oude straatjes met oude gevels.

Ik ga op zoek naar een fotozaak om een nieuwe camera te kopen. We kunnen geen fotozaak vinden, alleen een zaak, waar gebruikte toestellen worden verkocht. Dan

maar een gebruikt toestel, als ik maar foto's kan maken. Ik koop een Samsung

camera en probeer het toestel meteen. Het lijkt me goed. We gaan de route voor morgen nog bekijken hoe we Troyes uit kunnen komen. Dat wordt een heel gezoek, maar we komen er uit. We eten een broodje en om ca. 18.00 uur zijn we weer bij ons overnachtingadres. We gaan douchen, schrijven en op tijd naar bed.

=====

Dag 7: 21 mei 2014. Troyes – Foret Chenu: 27 km

De gastvrouw en haar man ontbijten met ons.

De man heeft bij de spoorwegen gewerkt, meestal in Afrika, in de oude Franse koloniën. Hij is 74 jaar en zij 70 jaar.

Ze zijn geïnteresseerd waar we al gelopen hebben.

Ze hebben 7 kinderen en veel kleinkinderen. De gastvrouw laat ons trots een familiefoto zien van het hele gezelschap. Het zijn hele aardige, vriendelijke mensen. Voor we weggaan, vragen we wat de kosten zijn. Ze willen per se geen vergoeding. We starten met de route, zoals we die gisteren hebben voorgelopen. Het gaat in het begin goed. We volgen de route uit het boek, totdat de markeringen niet meer overeenkomen met het boek. We nemen de route op gevoel, maar helaas niet de goede.

We dolen wat en vragen iemand de route naar St. Germain. Dan gaan we in ieder geval in de goede richting. De man wijst ons de weg naar de N77. Als we onderweg zijn passeert ons een Nederlandse fietser. Hij heeft een kaart bij zich en dan zien we, dat we nu in de goede richting lopen. We volgen de weg en komen na een paar kilometer in St. Germain. Daarna komen we in Lépine. Hier zijn we weer op de route. We volgen deze

nu. We gaan verder tussen de graanvelden. Ondanks de minder goede voorspellingen, begint nu de zon te schijnen.

We volgen de markeringen en komen in de plaats Laines aux Bois. Hier zien we de resten van de kerk St. Pierre es Liens uit de 16e eeuw.

Om ca. 11.30 uur gaan we in een bouwvallige schuur wat eten. Er passeert een rijdende winkel. We laten hem stoppen en kopen kaas.

We lopen naar de Grandes Vallées.

Boven aan de helling staat een monument voor de verzetsstrijders, die hier in de 2e oorlog, als vergelding, zijn gefusilleerd.

Als we verder gaan moeten we de wandelroute GR2 volgen. Het begint te regenen.

We trekken de poncho aan om hem even later weer uit te trekken, als het regenen weer ophoudt. We lopen verder. Het is erg warm geworden.

We vragen een oudere man of we op de goede weg zijn naar Sommervall. Het is nog ca. 4 á 5 kilometer.

Even verderop gaan we in de schaduw wat drinken. Als we verder willen gaan, komt de oude man met een fles champagne en een peperkoek. Hij zegt, dat we de lege fles maar onder een struik moeten leggen. Hij zal dan later de fles ophalen. Ik zeg hem, dat we de fles liever vanavond drinken, omdat het nog erg vroeg is voor Champagne. Wij bedanken hem en gaan verder met de Champagne.

Het wordt behoorlijk klimmen. Het is niet zo zwaar, maar ik voel het wel in mijn benen.

Om ca. 15.00 uur zijn we in Sommervall.

Op een bank in een park drinken we nog wat en lopen daarna verder richting Foret Chenu.

Het is nog ca. 4 kilometer. We lopen weer

tussen de graanvelden. Het is klimmen en dalen. Om ca. 16.00 uur arriveren we bij Liliane Labasque, onze volgende kunstmoeder. Het is een lieve vrouw.

Ze loopt met een stok, want ze heeft een beknelde zenuw in haar rug.

We hebben een soort tuinhuisje met alles erop en eraan. Het ziet er schoon uit.

Als we net binnen zijn, begint het flink te onweren. We zijn net op tijd. Het regenen, duurt wel een uur. Wat een mazzel.

Om 19.00 uur wordt de maaltijd gebracht. Het is macaroni met ham, kaas en salade. We drinken bij het eten de fles champagne. Het smaakt prima. We voelen ons als een vorst in ons buitenverblijf. Daarna gaan we schrijven. Om 21.00 uur zijn we klaar en gaan op tijd naar bed.

====

Dag 8: 22 mei 2014. Foret Chenu – Flogny la Chapelle: 26 km.

Het was behoorlijk koud in ons buitenverblijf.

Als we vertrekken, regent het flink. We trekken de poncho aan.

Als we de poort uit gaan, worden we uitgezwaaid door Liliane en haar man.

We zijn vlakbij de route en gaan op weg naar Eaux Puisseau.

We lopen langs een bosrand. Na 30 minuten houdt het regenen op en we trekken de regenkleding uit. Het loopt aanmerkelijk fijner zonder regenkleding.

De lucht is behoorlijk opgeklaard en er zijn blauwe vlekken aan de hemel. Volgens Jef heeft het vannacht flink geonweerd. Ik heb er niets van gemerkt.

Na Eaux Puisseau gaan we naar

Evry le Chatel. Dat is ca. 8 kilometer verder.

De lucht wordt geheel blauw.

De bewegwijzering is vandaag tot nu toe erg goed.

We komen bij een T splitsing, waar we, volgens het boek, linksaf moeten. Er staan borden, dat we rechtsaf moeten richting Challots. Linksaf is onbegaanbaar geworden. Wij volgen het advies en gaan rechtsaf.

Het pad, dat we nu lopen, is ook niet erg goed beloopbaar.

We komen in het plaatsje Les Challots. Als we het dorp uit zijn, gaan we op een bank wat eten.

Als we verder gaan passeren we een maison d'hôte voor pelgrims.

Een vrouw staat buiten en is erg vriendelijk. Ik vraag of ze misschien koffie heeft. Ze wil wel koffie zetten. We worden in haar huis uitgenodigd.

Ze trekt zelf haar schoenen uit, maar wil niet dat wij dit doen, want dat is teveel werk.

Haar man komt er ook bij. Ze vertellen, dat ze het eerste jaar langs de route zitten, vanwege de nieuwe omleiding.

Ze maken ieder een paar foto's van ons en wij ook van hen. Ik schrijf een stukje in het Livre d'or.

Na een half uur nemen we afscheid. Het zijn ontzettend aardige mensen.

Als we weer ca. 15 minuten onderweg zijn, begint het plotseling verschrikkelijk hard te hagelen. We zijn net op tijd om onze regenkleding aan te trekken.

De bui duurt ca. 15 minuten. Als het is opgehouden, klaart de hemel weer op. Het is nu ca. 11.45 uur.

De zon gaat weer schijnen.

We komen in Evry le Chatel. Als we deze plaats uit zijn, lopen we langs een oud spoorlijntje. Daarna weer het bos in. Dit duurt ca. 4 kilometer. Het bospad is modderig en over de gehele lengte moeten we laveren tussen de plassen en de watergeulen.

Na ca. 1 uur staan we aan het eind van het bos.

Na de plaatsen Mesnil en Mezières lopen we weer het bos in. Het is een mooi asfaltpad. Zo nu en dan passeert er een auto, maar het is erg rustig.

Bijna aan het eind van het pad komen we bij een jagershut. Hier kunnen we aan een picknicktafel wat eten. De deur is open. Binnen staat een grote tafel met stoelen. In de kast staan veel borrelglazen en aan de wand hangen meerdere mooie kalenders

met foto's van sexy dames.

Als we het bos uit komen, staan we aan de rand van Flogny la Chapelle. Het is even zoeken, omdat we in het centrum moeten zijn bij het gemeentehuis.

Na een paar keer vragen en na ca. 1 kilometer zijn we bij het gemeentehuis.

De vrouw wijst ons de overnachtingplaats. Het is een klein appartementje met een grote matrassen op de vloer.

Als we terug naar het gemeentehuis gaan, gaat de vrouw bellen voor een overnachtingplaats voor zaterdag. Het lukt niet. Ze zal het morgenvroeg nogmaals proberen, als we de sleutel terugbrengen.

We gaan koffie drinken in een bar en zoeken een bakker voor morgenvroeg.

Om 18.00 uur gaan we eten in een pizzarestaurant. Dit is het enige restaurant in het dorp.

Om 21.00 uur zijn we terug in het appartement en gaan op tijd naar bed.

=====

Dag 9: 23 mei 2012. Flogny la Chapelle – Chablis: 25 km

Yonne.

We gaan eerst naar de bakker en ontbijten in de bar. Daarna gaan we naar het gemeentehuis. De vrouw is al aanwezig. Ze gaat bellen voor de overnachting op zaterdag. Ze krijgt geen contact. Ik zal het in de loop van de dag nog eens proberen.

Om 7.45 uur zijn we op pad. We lopen naar het kanaal van Bourgondië. We lopen over het jaagpad naast het kanaal. Het water in het kanaal staat vrij hoog.

Na het kanaal verlaten we het departement van de L'Aube en komen in het departement

Het kanaal van Bourgondië is aangelegd tussen 1775 en 1834 om de vallei van de Yonne te verbinden met de vallei van de Saone. Het kanaal is 242 kilometer lang en heeft 189 sluizen. Het kanaal wordt enkel nog gebruikt voor de pleziervaart. Om 8.45 uur verlaten we dit kanaal en steken nog een ander kanaal over. Na een spoorwegviaduct arriveren we in Roffey. Na Roffey lopen we naar Bernouil.

Onderweg lopen we weer tussen de druivenvelden. We wandelen nu al voor de 9^e dag en we hebben nog geen enkele medepelgrim gezien. Bij een overnachtingadres vertelde men, dat zij dit jaar minder pelgrims hebben dan andere jaren. Het plaatsje Bernouil is maar een gehucht met enkele boerderijen. Hier staat een kerk ter ere van Jacobus de Meerdere. De kerk is helaas gesloten. De kerk is gebouwd in de 17^e

eeuw.

De plattegrond bestaat uit vier cirkels, die een klavertjenvier vormen. De klokkentoren staat in het hart van het klavertjenvier.

In Vézannes gaan we in een park wat eten.

We vervolgen onze route via de Route de Chablis. Op enige afstand zien we de spoorlijn van de TGV.

Elke 5 minuten passeert er wel een trein.

We lopen over het

spoorwegviaduct en wachten op een trein.

Even later passeert er een TGV met hoge snelheid. Ik kan er net een foto van maken. We vervolgen de route over een asfaltweg. Na een paar kilometer verlaten we de asfaltweg en moeten naar een eenzame boom. Als we bij deze boom zijn, zien we, dat het een kastanjeboom is.

Om 12.00 uur zijn we in Collan.

Als we het dorp verlaten, vraagt een man of we willen rusten op zijn tuinstel en of we water willen. Ik zeg, dat we liever koffie willen. Hij wil graag koffie zetten. Hij moet er

wel de buurvrouw bij halen, want hij kan het niet.

De koffie smaakt prima. We wilden net een broodje gaan eten.

Na 30 minuten gaan we verder. Het is nu nog 7 kilometer naar Chablis. Het is hier heuvelachtig.

Om 13.15 uur lopen we tussen de vele druivenvelden. Allemaal voor de heerlijke, witte Chablis bij een gebakken visje.

Als we Chablis inlopen, lopen we langs de rivier de Serein. De rivier volgen we tot in de stad.

Daarna lopen we richting het centrum, naar de Rue Auxeroise, waar het Hotel de la Poste staat.

Het hotel is snel gevonden. Het is een oud hotel. Het café en restaurant zien er redelijk uit, maar de kamer is slecht. Jef geeft dit hotel een cijfer 4.

Als we gedouched hebben, gaan we boodschappen doen en bellen voor de overnachting voor morgenavond. Overal is het vol. Dan maar naar het toeristenbureau. De juf belt vele gîtes, maison d'hôtes en hotels. Geen succes.

Uiteindelijk is er in Vermonton een mobilehome op een camping. We reserveren deze. Later reserveer ik in Vezelay een slaapplek

in de jeugdhoeve. Naar Vermonton is het aanmerkelijk korter dan gepland.

Er zijn in Chablis veel winkels, die wijn verkopen. Er wordt erg veel reclame voor gemaakt.

Om 19.00 uur kunnen we eten. Dit is goed verzorgd.

Het voorgerecht bestaat uit groene dunne asperges. Het smaakt prima. Toen we in 2010 in Italië wandelde, zagen we vaak mensen in de berm van de weg zoeken naar groene asperges. We wisten toen niet hoe deze asperges gegeten werden. Nu weten we het wel.

Om 21.00 uur gaan we naar bed, want morgen moeten we weer om 6.30 uur op.

=====

Dag 10: 24 mei 2014. Chablis – Vermonton: 26 km

Als we buiten stappen, regent het. We trekken onze regenkleding aan.

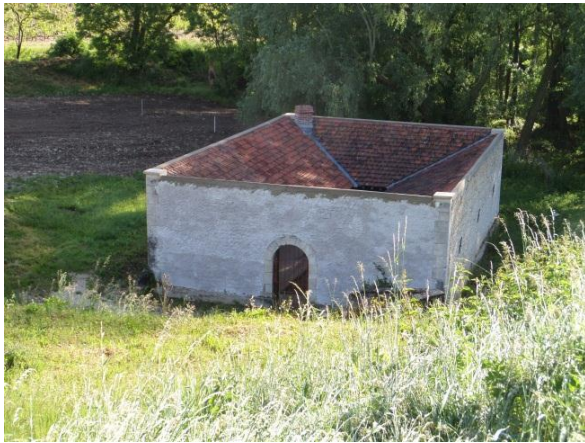
Als we Chablis uit zijn, gaan we richting het plaatsje Courgis.

We volgen de route door de wijngaarden. Een paar kilometer tussen alleen maar wijngaarden.

Verderop zijn de markeringen afwezig.

Door de wijngaarden lopen we naar een andere route. De grond tussen de druivenstruiken is erg kleverig aan de schoenen.

In de verte begint de lucht op te klaren. We hopen, dat we dat ook krijgen.

Net vóór Courgis komen we bij een gerestaureerde wasplaats. Het heeft voor ons een bijzondere vorm en konstruktie.

Het gebouw is uit 1733 en is enkele jaren geleden gerestaureerd. De restauratie is geheel bekostigd door de bewoners van Courgis.

Als we Courgis verlaten, gaan we richting Onze Lieve Vrouwenkerk van Préhy. Deze kerk staat op een heuvel buiten het dorp en is gewijd aan Santa Clara.

Vlakkbij de kerk staat een groot complex, waar druiven verwerkt worden.

Het pad van Préhy naar St. Cyr les Colons is moeilijk te vinden. Op een splitsing is niet te zien welke kant we uit moeten.

We lopen terug en besluiten de

D956 te gaan volgen. We lopen naast de verkeersweg.

Het is nu weer droog. De regenkleding hebben we uitgetrokken. Het is fris. Mijn thermometer geeft 12 graden aan.

We lopen steeds tussen de druivenvelden. Om ca.10.00 uur zijn we in St. Cyr les Colons.

De kerk is open. We gaan naar binnen. Er is een doopplechtigheid gaande.

De priester nodigt ons uit om er ook bij te komen zitten. We nemen een bescheiden plaats, zodat we weg kunnen, als we dat willen. We bekijken even de plechtigheid en gaan even later verder. Net buiten St. Cyr les Colons loopt de A6. Het is een tolweg, die van Noord Frankrijk loopt naar Lyon en verder naar Spanje. De weg heet de Autoroute du Soleil. Vanaf St. Cyr is het ca. 10 kilometer naar Cravant. We lopen nu niet meer tussen de

druivenvelden, maar het wordt nu graan en koolzaad.

Het pad is hier meestal niet best. De bodem is kleverig door de regen en het spul blijft aan de schoenen kleven. Ondanks dit ongemak kunnen we behoorlijk door lopen.

Om ca. 11.00 uur zoeken we een beschut plekje om te eten. Het verse stokbrood smaakt ons goed.

We gaan verder over de kleverige paden. Soms zijn er grasstroken, waar we over kunnen lopen.

We passeren nu voor het eerst akkers met zonnebloemen. Ze staan ca. 10 centimeter hoog.

Als we in de buurt komen van Cravant wordt het warmer en er is minder wind.

Om ca. 12.45 uur zijn we in Cravant. In een café drinken we een café au lait. Het is er druk.

Om 13.00 uur verlaten we Cravant door de stadspoort.

Hier gaat het fout. We zien een aanwijzing, maar deze klopt niet met de omschrijving.

We vragen in een café naar de juiste route. De man wijst ons de

route langs een kanaal. We lopen langs het kanaal, maar komen vrij snel tot de conclusie, dat dit niet klopt.

We lopen terug naar het centrum, waar we een verkeersbord hebben gezien met daarop vermeld, dat het 6 kilometer is naar Vermonton. We gaan langs de D606 lopen naar Vermonton.

Het is geen drukke weg. Het is ruim een uur lopen.

Als we in Vermonton zijn, hebben we snel de camping gevonden.

We krijgen een vierpersoons mobilehome. Het ziet er mooi uit en heeft een eigen douche en toilet. Ik was mijn kleren en hang deze buiten en later voor de kachel.

We gaan terug naar de receptie.

Ik vraag de man of hij ons morgen naar Arcy sur Cure wil brengen, omdat de afstand te groot is naar Vezelay. Wij willen er op tijd zijn. We willen daar nog het een en ander doen en willen rond de middag in Vezelay zijn. De man wil ons wel wegbrengen.

Dit is de eerste keer, dat we gebruik maken van een auto.

We halen een maaltijdsalade en een klein flesje Chablis.

We kijken nog naar de wedstrijd Real Madrid tegen Atletico Madrid. Bij de rust ga ik naar bed. De uitslag wordt 2-1 voor Real.

Ik probeer nog contact te krijgen met Arno en Huberta voor de overnachting op maandag in Le Chemin, maar het lukt niet. Ook probeer ik te reserveren bij René Heinrich in Augy sous Bois, maar dat lukt ook niet. Morgen maar weer proberen.

Om 21.00 uur ga ik slapen. Jef blijft voetbal kijken.

Mijn camera bevalt goed en maakt goede foto's.

=====

Dag 11: 25 mei 2014. Arcy sur Cure – Vezelay: 21 km

Vannacht heb ik erg slecht geslapen. Het was koud in de mobilehome.

Om 8.00 uur zijn we bij de receptie. De campingbaas brengt ons naar Arcy sur Cure. Na een autorit van 10 minuten zijn we in Arcy bij de brug, waar we de route willen vervolgen.

Volgens het boek moeten we vandaag de rood witte markeringen van de GR13 volgen.

We moeten flink klimmen om Arcy te verlaten.

Als we uit het dal zijn, lopen we weer tussen de graanvelden.

We gaan richting het plaatsje St. Moré. De route GR13 is erg goed gemarkeerd.

Om ca. 9.15 uur passeren we St. Moré.

Over een graspad lopen we naar de plaats La Jarrie, ruim 4 kilometer verder.

In een bos passeren we een jachthut. Er staat een bord waarop staat, dat het nog 10 kilometer is naar Vezelay.

We lopen door de bossen. We hebben een taaie klim te verwerken. Het is even afzien.

We komen in de plaats La Vaudonjon. Dan is het nog 7 kilometer naar Vezelay.

Tegen 14.00 uur zouden we toch zeker in Vezelay willen zijn.

De zon schijnt volop. Het is ruim 20 graden.

Ik probeer onderweg nog naar Arno en Huberta te bellen, maar ik heb geen bereik. Ik wacht maar tot in Vezelay.

We lopen naast erwtenvelden.

In de verte zien we de

kathedraal van Vezelay op een berg staan. Daar moeten we heen. Dat wordt nog een flinke klim.

We komen langs de plaats Skin. Het is nu nog 2 kilometer naar de kathedraal. We passeren een paaltje, waar normaal een schelp en de afstand op staan. Het paaltje is verouderd en ziet er slecht uit.

We beginnen aan de klim. Het pad is bezaaid met losse stenen. Het loopt zwaar en lijkt alsof het blijft duren.

Het zweet staat op ons voorhoofd.

We passeren nog een schuilhut en een kruis.

Het pad wordt steeds steiler en zwaarder.

Om ca. 13.30 uur staan we voor de kathedraal. We komen uit bij 2 Nederlandse pelgrims uit Oosterhout. Het zijn de eerste pelgrims, die we ontmoeten sinds Reims.

We hebben flinke honger. We gaan eerst een omelet eten en een Leffe drinken. Het is druk op het terras. De bediening is erg traag. Als we eindelijk de bestelling op tafel hebben, genieten

we van de maaltijd. We zien maar weinig pelgrims hier. Het valt wat tegen. Daarna gaan we de

kathedraal Sainte Magdalena bezoeken. Het timpaan is erg mooi, evenals de timpanen boven

de entrees in het voorportaal.

We lopen door de kerk en bewonderen de mooie kathedraal. Het middenschip is erg hoog.

Vezelay is een van de vier belangrijke Franse vertrekpunten naar Santiago de Compostela.

We besluiten onze rugtas naar de jeugdherberg te brengen. De jeugdherberg ligt enkele kilometers buiten het centrum.

We zijn te vroeg. We laten onze rugtas onder de hoede van enkele campinggasten en lopen terug naar het centrum.

We bekijken de crypte in de kerk.

Op de terugweg kopen we kaarten, drinken wat en eten een sandwich. We lopen langs het pelgrimsbureau en krijgen de route in het Nederlands mee tot Nevers.

Als we terug in de jeugdherberg zijn, schrijven we de kaarten.

We hebben een vierpersoonskamer voor ons alleen. Naast ons slaapt een Nederlands echtpaar, waarvan de man ziek is en in bed ligt.

Ik bel Arno en Huberta. Ik heb nu contact en reserveer voor morgenavond.

Om 21.30 uur zijn we overal mee klaar.

=====

Dag 12: 26 mei 2014. Vezelay – Le Chemin: 25 km

Als we willen vertrekken, regent het. We trekken de poncho aan.

We lopen naar de splitsing noordelijke en zuidelijke route. Wij nemen de zuidelijke route via Nevers.

De noordelijke loopt via Bourges. De 2 routes komen weer samen in Gargillesse. Dat is na ca. 150 kilometer. We volgen de route en zien al snel aanwijzingen. De markeringen zijn hier gele pijlen met een blauwe schelp erop aangegeven. We lopen door het plaatsje St. Père. Er staat een mooie kerk. Het weer is verbeterd. Het is wat opgeklaard en de temperatuur is hoger dan vanmorgen. We trekken de regenkleding uit. Er kruipt een mooie grote slak over het pad. Ik maak er een foto van. We lopen over een landweg naar Percy le Mout. In Pierre Perthuis lopen we over de brug over de Cure. Als ik over de railing kijk, zie ik diep onder ons de rivier stromen. Er loopt een weggetje met een Romaanse brug. Na deze plaats moeten we van de weg en klimmen over een ruig pad met veel stenen.

Na enkele kilometers komen we op een weggetje naar Domecy sur Cure. We passeren het kasteel van Domecy. We kunnen er niets van zien, vanwege de hoge muren er omheen. Rond het kasteel staan een paar grote boerderijen. In een open schuur staat een tuintafel met een paar stoelen. We gaan hier wat eten. Om 10.45 uur gaan we verder. Om ca. 11.30 uur komen we in de plaats Bazoches. Hier kunnen we in het postkantoor postzegels kopen

voor de kaarten, die we gisteren geschreven hebben.

Tegenover het postkantoor staat een restaurant, dat helaas gesloten is. We gaan toch maar op het terras zitten om wat te eten.

De eigenaar komt naar buiten en maakt een praatje over onze wandeling. Ik vraag of hij 2 koffie voor ons heeft. Hij wil wel koffie zetten.

Om 12.00 uur gaan we verder.

Buiten het dorp gaan we via een stijgend pad verder. We zijn nu 15 kilometer onderweg en in de verte zien we nog steeds de kathedraal van Vezelay op de berg staan. We lopen door het dorp Neuf Fontaines. Dan is het nog 5 kilometer naar le Chemin. Er staan hier veel korenbloemen tussen het koolzaad. Het is mooi hier zoveel korenbloemen te zien. Om 14.00 uur zijn we in het plaatsje Vignes le Bas. Het is nog 2 kilometer.

Het is nog flink klimmen naar le Chemin. Het is een echte kuitenbijter.

In Le Chemin vinden we snel de herberg van Huberta en Arno. Het is een grote boerderij.

Arno is bezig in de tuin en komt direct naar ons. Hij geeft uitleg over zijn nieuwe herberg. Een vrouwelijke hospitalera geeft ons koffie en daarna een rondleiding door het complex.

Wat er klaar is, ziet er erg sfeervol uit.

Een grote verblijfsruimte en keuken voor pelgrims is al klaar.

Arno is met een Nederlandse vriend Karel bezig een vloer op de zolderverdieping te

egaliseren. Er zit een niveauverschil in de vloer van 20 centimeter. Ze maken uitvullingen van klossen van ca. 20 centimeter.

Er is ook een hele grote tuin. Met o.a. druiven en allerlei groenten. Het moet heel veel werk zijn.

Ik maak er een aantal foto's van Huberta is nog niet thuis, want ze doet boodschappen in Auxerre.

Ik ga schrijven. Om 18.30 uur ben ik hiermee klaar.

Als Huberta thuis is, gaan we om 19.30 uur eten.

We zitten met 6 man/vrouw aan tafel. Wij zijn weer de enige pelgrims.

Arno heeft de houtkachel aangemaakt. Het is heerlijk, want het is toch flink afgekoeld.

We eten in hun woonkamer.

Eerst krijgen we een aperitief. Het is een Ricard, een anijsdrank. Je kunt er naar behoefte water aan toe voegen.

Dat is wel nodig, want het is supersterk spul, maar met water smaakt het heerlijk.

Het voorgerecht is een groentesoep, het hoofdgerecht is pasta met hachee en een toetje na.

Het is erg gezellig.

Arno vertelt over zijn tocht naar Santiago, ca 15 jaar geleden. Een jaar later is hij nog eens met Huberta gegaan.

Na hun tocht wilden ze iets anders dan een baan in Nederland. Ze begonnen de herberg in St. Jean Pied de Port. In het begin hadden ze nogal weerstand van het plaatselijke pelgrimsbureau, dat tegenover hun herberg was gevestigd. Erg chauvinistische Fransen.

Later werd het beter. De herberg loopt erg goed. Vorig jaar hadden ze maar 14 keer een bed niet bezet over het hele seizoen.

Het was altijd hectisch en druk.

Daarom besloten ze in le Chemin opnieuw te beginnen.

Ze kochten de bestaande herberg van een Nederlands echtpaar.

Arno is nu bezig het geheel te verbouwen naar hun wensen.

Ze zijn nu 2 maanden bezig. Wat nu gereed is, ziet er perfect uit.

Het zal nog wel een paar jaar duren voordat alles gereed is. Regelmatig komen vrijwilligers uit Nederland hem helpen.

Om 21.30 uur zijn we klaar met eten. Nadat de afwas gedaan is, gaan we slapen.

Het is om 18.00 uur gaan stortregenen en het regent, als we naar bed gaan, nog steeds flink.

We krijgen een beetje schrik voor morgen. We zullen wel zien.

=====

Dag 13: 27 mei 2014. Le Chemin – St. Réverien: 28 km

Om 7.30 uur ontbijten we. Het heeft tot 24.00 uur geregend, maar als we opstaan is het droog. Er is heel veel water gevallen.

We besluiten het eerste gedeelte niet de route te volgen, want deze gaat veel over graspaden en slechte paden.

In overleg met Arno bekijken we hoe we het beste over rustige paden kunnen lopen.

We nemen afscheid van deze aardige mensen en gaan op pad. We volgen de route

naar Corbigny.

De asfaltweg is een erg rustige weg. Het duurt ca. 30 minuten eer we de eerste auto zien.

We passeren de plaatsjes Sancy le Haut en Auxois.

We passeren mooie landschappen en vergezichten.

Om ca. 10.00 uur zijn we in Corbigny. Al snel komen we bij een bar en bakker.

Jef gaat alvast koffie bestellen en ik ga naar de bakker.

We kunnen onderweg geen brood meer kopen.

In St. Réverien zijn de meeste etenswaren aanwezig, behalve brood.

Daarom kopen we hier brood.

Na de koffie lopen we door het dorp weer naar de route. Het is ca. 10.45 uur.

Deze weg is drukker. We kunnen hier goed langs de weg lopen. Hier is ook weinig verkeer.

De omgeving is groen en in de weilanden lopen koeien, schapen en paarden.

We lopen door het dorp Chitry les Mines.

Dan is het ca. 5 kilometer naar Guipy en 13 kilometer naar St. Réverien, onze overnachtingplaats.

In Guipy drinken we koffie. In het café wordt volop gerookt, ook door de cafébaas en zijn vrouw. Het stinkt erg. Het is dan nog ca. 8 kilometer naar St. Réverien.

We gaan nu weer de route volgen, dus lopen we niet over een verkeersweg.

Het is de gehele dag droog. Het gras zal

nu wel droog zijn. We lopen over een graspad en komen in Brêches. Het is eigenlijk geen dorp, maar een gehuchtje. Er zijn geen winkels of andere voorzieningen. Na Brêches gaan we weer over een graspad verder. Het gras is zeker 30 á 40 centimeter lang, maar het is droog.

Net vóór St. Réverien krijgen we nog een klimmetje door het gras.

Om ca. 14.30 uur zijn we in St. Réverien. We moeten bij het gemeentehuis zijn, want daar is de albergue.

Het gemeentehuis is gesloten. Aan de voorzijde zien we een deur met daarop de tekst: "Albergue".

De deur is niet afgesloten en er is niemand.

Er staat een stapelbed. Er zijn een keukentje en douche. Het toilet is elders nabij het gemeentehuis.

We installeren ons. Om 17.00 uur komt de man die de herberg beheert. We rekenen af en hij stempelt de Credential.

Er staat een kast met allerlei levensmiddelen. Van spaghetti tot worstjes en wijn. De prijzen staan op een A4 velletje aan de wand. Telefoneren is niet mogelijk. Jef en ik hebben beide hier geen bereik. Om 18.30 uur gaan we eten klaar maken. We bereiden ravioli uit de huisvoorraad. Met een flesje wijn. De beheerder komt nog langs en reserveert voor ons in Nevers. Aan de wand hangen veel foto's van pelgrims, die hier geslapen hebben. De beheerder maakt ook van ons een foto. Hij zal de foto morgen ook aan de wand hangen. In de Livre d'Or lezen we, dat hier al veel Nederlanders zijn geweest.

=====

Dag 14: 20 mei 2014. St. Réverien – Guerigny: 29 km

Om 7.45 uur gaan we op pad. We verlaten het dorp via de D977bis. Het is rustig op deze weg. Er rijden praktisch geen auto's.

We passeren het dorp Moussy. We gaan op weg naar Premery. Deze plaats ligt op 16 kilometer.

Op een lantaarnpaal zien we een sticker met de tekst: "Oude wegen van Maastricht naar de Pyreneeën". Deze sticker hebben we al vaker gezien en is bestemd voor Nederlandse fietsers.

Om 10.45 uur zijn we in Premery. Dan is het nog 18 kilometer naar Guerigny.

In Guerigny drinken we koffie. Als we het dorp verlaten, passeren we een oude fabriek van Sobral. Het is verschrikkelijk, hoe alles er uit ziet. Het is een bouwval en het staal is een bonk roest.

Vlakbij staat een redelijk nieuwe fabriek van Sobral. Op pallets staan blokken zink of aluminium. Er staan maar weinig fabrieken, die er goed uit zien.

We verlaten dit aftandse industriegebied en gaan verder over een landweg tussen landerijen.

Het is even flink bewolkt geweest, maar nu schijnt de zon volop.

Na Pourcelanges komen we in bossen. Na de bossen lopen we tussen de weilanden met koeien en schapen.

Het is heuvelachtig met onderaan weilanden en hoger worden het bossen.

Om ca. 12.00 uur zijn we in Mauvron. Het is nog ca. 8 kilometer.

De meeste huizen in Mauvron zijn bouwvallen.

Het weer is wisselvallig. Soms schijnt de zon volop en soms is het zwaar bewolkt. Tot heden hebben we het droog kunnen houden. In de bossen passeren we een vrouwelijke pelgrim. Dit is de eerste pelgrim, die we zien buiten Vezelay. De vrouw komt uit Quebec, maar woont nu in Nantes.

Ze is begonnen in Vezelay en loopt ca. 3 weken.

Ze slaapt in hetzelfde hotel als wij. In 2000 heeft ze ook al een Camino gedaan. We gaan door, want ze loopt wel erg langzaam.

Vóór Guerigny lopen we door het dorp Quellerie. Het dorp is een lange straat.

Tussen dit dorp en Guerigny ligt weer een industriegebied met veel hoge schoorstenen.

Als we Guerigny binnen lopen is het ook hier een lange straat.

We moeten zijn in Hotel du Commerce aan 2 Rue grande.

Als we in het centrum komen, komen we vanzelf in de Rue Grande.
 Om 15.15 uur zijn we bij het hotel. Het hotel staat te koop.
 Als we binnen zijn, begint het flink te regenen. We drinken eerst koffie voor we naar de kamer gaan.
 De man van het hotel is een onsympathieke, drukke prater.
 De kamer ziet er redelijk uit.
 Om 19.00 uur kunnen we eten. De collega pelgrim komt ook aan onze tafel zitten.
 Tijdens het eten, worden we erg lastig gevallen door de hoteleigenaar. Het lijkt erop, dat hij behoorlijk is aangeschoten.
 We eten snel en gaan terug naar onze kamer.
 Morgen willen we om 7.30 uur ontbijten. We gaan naar Nevers. Dat is slechts 15 kilometer.

=====

Dag 15: 29 mei 2014. Guerigny – Nevers: 15 km

Om 7.30 uur gaan we ontbijten en vertrekken meteen.
 In het centrum kunnen we weer op de route komen.
 De vrouw uit Nantes was ook op tijd aan het ontbijt. Later vertelt zij, dat ze bang was voor de hoteleigenaar. Dat is de reden, dat ze gelijk met ons aan het ontbijt zat.
 De hoteleigenaar zegt, dat het vandaag Hemelvaartsdag is en dat alle winkels, behalve de bakkers, gesloten zijn. Wij waren hier niet van op de hoogte.
 Buiten het dorp is het behoorlijk mistig. De temperatuur is goed.
 We lopen weer op asfalt. Er is praktisch geen verkeer.
 Om 9.00 uur wordt de mist minder.
 Om 9.45 uur lopen we aan de rand van Nevers. Het is nog wel een paar kilometer

voordat we in het centrum zijn.
 Als we in de stad zijn is de mist opgetrokken en schijnt de zon. Het ziet er goed uit.
 Als we in het centrum zijn, zijn we vlakbij de kathedraal.
 We zitten even op een bank in een park.
 Om ca. 11.00 uur lopen we naar de kathedraal.
 Onderweg ontmoeten we Chantelle, de pelgrim uit Nantes. Zij

overnacht in dezelfde herberg als wij.

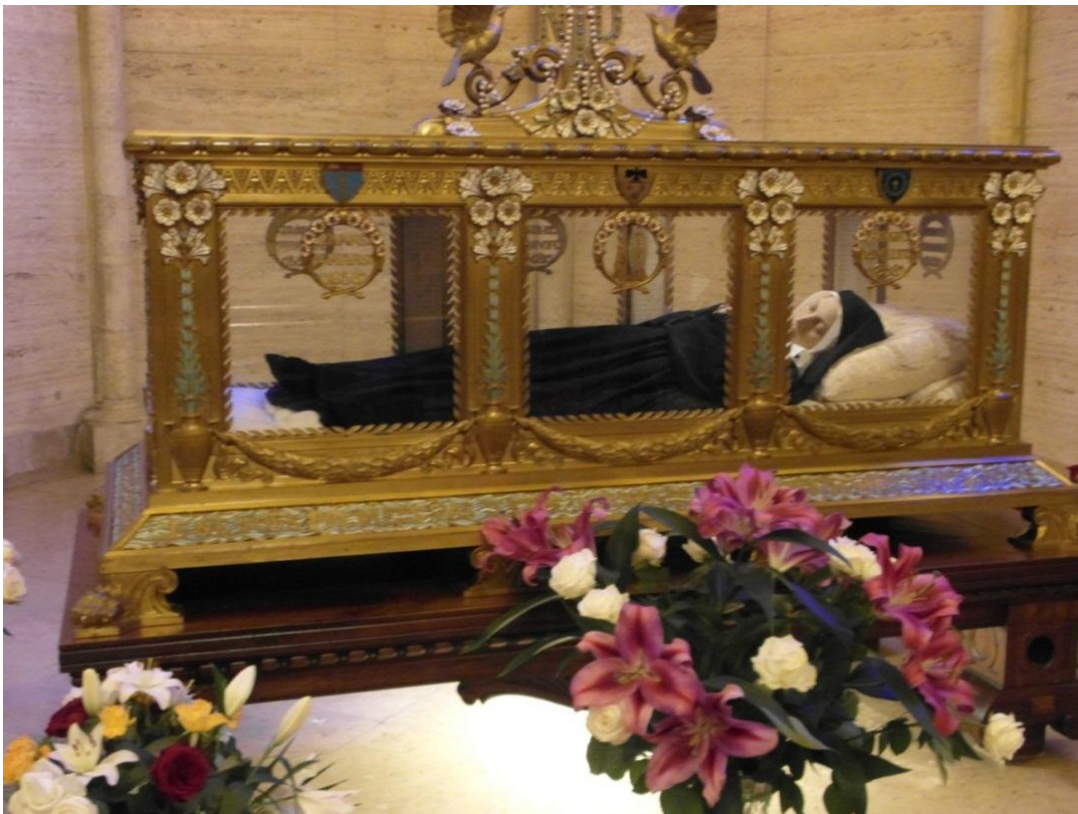
Als we in de kathedraal komen, is de H. Mis net begonnen.
We nemen plaats op een bank en volgen de dienst.

Er zijn veel mensen, die te laat komen. De kerk wordt ongeveer voor de helft gevuld. Dat is niet gek. Beter dan in Nederland. De priester is een Afrikaan. Dat hebben we al vaker in Frankrijk gezien. Vóór in de kerk staat een vrouw te dirigeren en te zingen. Ze doet het luid en vol overgave.

Om 12.00 uur is de dienst afgelopen. Als we buiten komen, heeft het, tijdens de dienst, flink geregend. We hebben honger en gaan eerst wat eten. We eten een steak met frietjes en salade. Daarna gaan we naar het museum van Bernadette Soubirous in het klooster. We zijn te vroeg en moeten even wachten. Als de kapel geopend is, gaan we daar eerst naar binnen.

Er staat een kist, waarin Bernadette is opgebaard. Ze is gemummificeerd. Het lijkt heel echt.

Bernadette is geboren op 7 januari 1844 in Lourdes.

Ze woont hier met haar ouders in de Bolymlen. Ze verdienen hun brood als molenaarsfamilie.

Het huis is nog steeds intact en er is niets aan veranderd. Het is nog steeds te bezoeken.

De woning is zeker niet arm te noemen. Er zijn 2 haardvuren in de kamers, veel vensters en nette kamers.

De ouders hebben een gelukkig huwelijk. Ze krijgen 9 kinderen, waarvan er 5 erg jong sterven.

Bernadette wordt een evenwichtige persoonlijkheid, vooral in tijden van beproeving, ellende en ziekte.

In 1850 verzwakt de gezondheid van Bernadette. Ze lijdt onder haar astma, maar ook aan de maag en de milt.

In 1850 moet de familie de molen verlaten.

In 1855 wordt Lourdes getroffen door een aanval van cholera. Bernadette ontsnapt nipt aan de dood.

Het astma zal haar nooit meer verlaten.

De familie wordt zo arm, dat ze uit de molen werden verdreven en vestigen zich in een cachot en moet ander werk gaan zoeken.

Op 11 februari 1858, vindt de eerste verschijning plaats. Bernadette en haar zusje trekken naar de rivier de Gave om hout te sprokkelen.

Ze voelt een windstoot en kijkt richting de Grot. "Ik zag een dame in een wit kleed met een witte sluier, een blauwe gordel en een gele roos op elke voet".

Op 14 februari 1858, tweede verschijning, Bernadette voelt een innerlijke kracht, die haar naar de grot wil doen terugkeren, ondanks het verbod van haar ouders. Als ze de rozenkrans bidt, ziet ze dezelfde Dame verschijnen. De dame glimlacht en buigt het hoofd. Daarna verdwijnt de Dame.

Op 18 februari 1858, derde verschijning. De Dame spreekt voor de eerste keer. De Dame zegt haar, dat ze haar niet gelukkig kan maken in deze wereld, maar in de andere. De Dame vraagt haar gedurende 2 weken dagelijks terug te komen.

Op 23 februari 1858, zevende verschijning. In gezelschap van 150 mensen trekt Bernadette naar de grot. De Dame openbaart haar een geheim, dat alleen voor haar bestemd is.

Op 4 maart 1858, vijftiende verschijning. De talrijke menigte verwacht een wonder binnen 2 weken. Er gebeurt niets. Gedurende 20 dagen gaat Bernadette niet naar de grot.

Op 16 maart 1858, achttiende verschijning. Bernadette voelt een mysterieuze oproep van de grot, maar de toegang is verboden en met hout afgezet. Ze gaat naar de andere kant van de rivier. Ze zag alleen maar de Maagd. Ze had ze nooit eerder zo mooi gezien.

Na de verschijning stelt Bernadette zich vragen over de richting, die ze haar leven wil geven.

Ze begint te zoeken en voelt zich aangetrokken door de Karmel van Bagnères-de-Bigorre.

Ze zou willen intreden, maar de gezondheid en de armoede is een probleem, want er wordt ook een bruidsschat gevraagd.

In 1863 heeft Bernadette een gesprek met de bisschop van Nevers, die een bezoek brengt aan Lourdes.

In november 1864 wordt bericht, dat ze in het klooster van Nevers kan intreden.

Ze is echter ziek en blijft nog 2 maanden in Lourdes. In februari 1865 kan ze naar het hoofdhuis van de Zusters van Liefde vertrekken.

Bernadette overlijdt op 16 april 1879 in Nevers.

Voor de zaligverklaring wordt het lichaam 3 maal opgegraven in 1909, 1919 en 1925.

Tot grote verrassing is het lichaam intact gebleven.

Sinds 3 augustus 1925 wordt het lichaam bewaard in een glazen kist in de kapel van het oude Sint-Gildardklooster van Nevers, het hoofdklooster van de Zusters van Liefde van Nevers. Het complex heet nu: Espace Bernadette Sousbirous.

Op 2 juni 1925 wordt Bernadette zalig verklaard en op 8 december 1933 wordt ze heilig verklaard.

Daarna bezoeken we het museum. Hier zijn veel gebruiksgoederen van Bernadette tentoongesteld, zoals het valies en een paraplu, kleding en geschriften.

Om ca. 15.00 uur gaan we richting de herberg. We moeten net over de brug Pont de Loire zijn.

We moeten in de straat: Rue de Plateau de la Bonne Dame zijn. (een mond vol)

De herberg ziet er mooi uit. Het is niet groot, maar het ziet er prima uit. In de keukenkast zijn veel etenswaren aanwezig. Van wijn tot pasta, etc. Er zijn 4 slaappleatsen in een kleine ruimte.

We gaan snel douchen, want Chantelle komt ook nog. Dan willen wij klaar zijn.

Ze komt om 16.00 uur aan.

Als de was net ophangt, begint het verschrikkelijk te regenen. De was halen we snel binnen en hangen alles aan de verwarming. Dat droogt prima.

Om 19.00 uur eten we wat. We eten stokbrood met gesnipperde kaas en een yoghurt na. Chantelle eet met ons.

De beheerder komt met zijn vrouw nog langs voor een praatje.

Om 20.30 uur zijn we overal mee klaar en gaan op tijd naar bed.

=====

Dag 16: 30 mei 2014. Nevers - Grossouvre: 28 km

Jef is al vroeg aan het spoken. Hij is al klaarwakker en gaat maar koffie zetten en brood in de oven bakken.

Om 7.15 uur vertrekken we. We lopen niet volgens de route uit het boek, maar een alternatieve. We willen bij een bakker brood halen.

Volgens de beheerder kan dat in St. Antoine, want verderop zijn er geen mogelijkheden meer.

We gaan richting Gimouille, waar we weer op de route komen.

Het is een redelijk drukke weg. Het is niet altijd gemakkelijk naast de weg te lopen.

Om ca. 9.15 uur zijn we in Gimouille. We zien een bakker, die ook koffie heeft. Daar gaan we heen.

Er staan voldoende aanwijzingen.

We komen langs een kanaal, dat 196 kilometer lang is en is gegraven in de 19^e eeuw. De bouwperiode was 16 jaar. Het kanaal loopt van Digoin tot Briare en heeft 37 sluizen. Het kanaal heet Canal Lateral Loire.

De mist van vanmorgen is geheel opgeklaard. Het ziet er naar uit, dat het weer een mooie dag wordt.

Verderop versmalt het kanaal tot een betonnen bak. Het is dan een aquaduct.

Dan gaan we het Canal d'Amentation volgen.

We komen bij een bijzonder sluisje net vóór Apremont.

In een parkje eten we eerst vóór we het kanaal verlaten.

Het is hier heerlijk aan het water. Er zijn hier veel toeristen, die hier langs het water wandelen.

In Apremont sur Allier verlaten we het kanaal en lopen naar een bos.

De asfaltweg, die we door het bos volgen is de D76, die 8 kilometer door het bos loopt. De eerste 4 kilometer is de weg kaarsrecht. Het is even leuk hier te lopen, maar 8 kilometer is wel erg lang.

Langs de weg staan elke kilometer afstandpaaltjes. We meten hoelang we over 1 kilometer doen. We komen uit op 6 kilometer per uur. Het gaat redelijk snel.

Er is nagenoeg geen verkeer op de weg. Elke 5 minuten rijdt hier wel een auto. Om ca. 12.45 uur komen we uit het bos en lopen langs een paar bouwvallen van boerderijen. In de verte zien we het kasteel Grossouvre, waar we overnachten. Als we er aankomen, blijkt,

dat we in een bijgebouw overnachten.
 Het zijn gebouwen, die verhuurd worden als gîte.
 Een man brengt ons naar een gîte. Hij vertelt, dat de maaltijd om 18.00 uur wordt

gebracht.
 We kunnen om 19.00 uur een rondleiding krijgen door het kasteel.
 We doen de werkzaamheden en gaan schrijven.
 Chantelle arriveert om ca. 16.00 uur. Zij krijgt een eigen gîte. Ze is erg moe van de wandeling van vandaag.
 Jef en ik maken een rondwandeling rond het kasteel. Het kasteel is aan de buitenzijde gerestaureerd.
 We komen bij een boom met zeer mooie bloemen. We maken er foto's van.
 Om 18.00 uur eten we pasta met een yoghurt na. We eten practisch elke dag pasta. Ik zou wel eens iets anders willen eten.
 Om 19.00 uur krijgen we een rondleiding door het kasteel. De man is de eigenaar van het kasteel. Hij heeft het 16 jaar geleden gekocht. De restauratie aan de binnenzijde wordt door hemzelf uitgevoerd.
 Er hangt een schilderij met zijn familiewapen. Het ontwerp is van hemzelf.
 De ruimtes, die hij gerestaureerd heeft, zien er goed uit. Hij brengt alles in dezelfde

staat terug,
 zoals het
 vroeger
 was.
 De boom
 met de
 mooie
 bloemen
 heet
 Tuliperie.
 De

bloemen lijken inderdaad op tulpen.
 Om 20.15 uur is de rondleiding voorbij.

Ik maak mijn dagboek af en ga om 21.00 uur slapen.
 Chantelle vraagt of ik thuis ook altijd zo vroeg naar bed ga.

====

Dag 17: 31 mei 2014. Grossouvre - Augy sous Bois: 15 km

Ondanks, dat we vandaag niet hoeven te haasten, zijn we toch al om 8.00 uur vertrokken.

We volgen de aanwijzing van de kasteelheer naar de route. Die is eenvoudig te vinden.

We komen uit bij de rivier de Berry, die we de gehele dag gaan volgen.

Het is maar 15 kilometer, want we willen overnachten bij René Heinrich in Augy sous Bois. Ik ken René van de Jacobsvereniging.

Langs de rivier ligt een mooi wandelpad. Het gras is in het begin kort, maar het wordt steeds langer. Het is soms wel 60 centimeter lang en flink nat.

Er heerst hier een heerlijke rust en er is volop vogelgezang.

Het is ca. 6 kilometer naar Sancoïn en we lopen steeds naast de rivier.

Het is heel mooi weer. We genieten van de omgeving en het weer.

Om ca. 10.00 uur zijn we in Sancoïn. We verlaten even de route en lopen het centrum in.

Al snel vinden we een bakker en een bar. We nemen koffie met een croissant. Dat smaakt!

We lopen verder langs de rivier de Berry.

We maken wat foto's van mooie bloemen.

Het is ca. 20 graden.

Het gras wordt weer langer en is nog steeds nat. Ik heb intussen natte voeten gekregen.

Om ca. 11.30 uur verlaten we de rivier en lopen richting Augy. Het is ca. 1,5 kilometer naar de herberg van René.

We zijn vroeg. En nemen ruim de tijd om nog wat te eten.

Om 12.30 uur zijn we in de herberg Mon Repos.

We worden hartelijk ontvangen

door Twan en Annie, de hospitaleros uit Oisterwijk.

We maken een praatje in de ontvangstruimte voor pelgrims.

René is er niet. Twan vertelt, dat hij meest in Nederland is en dat hij maar enkele keren per jaar in Augy komt.

Twan wijst ons de weg voor morgen, onze laatste dag.

We kunnen in het dorp eten. Jef en ik lopen naar het restaurant om te reserveren en de route voor morgen te bekijken.

Om 15.30 uur zijn we terug.

Om 16.00 uur arriveert ook Chantelle. Ze heeft het rustig aan gedaan.

We gaan op het terras zitten en maken een gezellig praatje met Twan, Annie en Chantelle.

Ik ga schrijven vóór we gaan eten.

Om 18.00 uur lopen we naar het dorp om

te eten. Chantelle gaat ook mee.

Chantelle vertelt, dat haar man deze week komt en een aantal dagen met haar mee gaat lopen. Het eten smaakt prima

Als we terug zijn, vraagt Twan of we een wijntje met hen drinken. Dat doen we.

Twan vertelt, dat hij ook gewandeld heeft. 2 Jaar geleden, tijdens de Camino del Norte, moest hij stoppen vanwege hartproblemen. Hij zou de tocht wel willen afmaken, maar zijn vrouw wil niet, dat hij nog op pad gaat.

Hij vertelt ook, dat hij nog naar Roncevalles gaat om te hospitaleren. Hij gaat iemand vervangen, die ziek is geworden.

Om 21.30 uur gaan we slapen.

Morgen gaan we naar Saint Amand Montrond. Het is dan onze laatste dag en hebben we de Camino de Santiago afgerond.

=====

Dag 18: 1 juni 2014. Augy sous Bois – Saint Amand Montrond: 29 km.

Om 6.15 uur staan we op. We willen vroeg vertrekken.

Om 7.15 uur verlaten we de herberg, terwijl iedereen nog in diepe rust is.

We lopen door het dorp en lopen de route, zoals door Twan is uitgelegd.

Het is niet druk, want het is zondag.

Het weer is goed en de zon schijnt al. Het wordt weer een mooie dag. De weg komt uit op de D951. Hier is ook nagenoeg geen verkeer. We zullen deze weg blijven volgen tot Laugere. Dat is 15 kilometer.

Het is wel saai om ca. 3 uur naast een verkeersweg te lopen. De route uit het

boek volgen is geen optie. Dan moeten we vandaag 37 kilometer lopen. We willen er op tijd zijn.

In het plaatsje Bessais le Frome is een café, dat open is. We nemen een koffie met een croissant.

Om ca. 10.30 uur zijn we Laugere.

We verlaten de route en gaan langs het Canal du Berry lopen tot Charenton.

We lopen naar de kerk. De dienst is net afgelopen.

We gaan de kerk in en worden door bijna iedereen gedag gezegd. Buiten staat een pelgrim met rugzak. Hij is druk aan de praat met kerkgangers.

Als we verder gaan, eten we in een park vers brood, dat we net gekocht hebben. Het smaakt goed en het is zelfs nog warm.

Als we verder gaan, zien we 2 pelgrims een pelgrimsherberg ingaan. Wij gaan er ook heen.

Misschien is er wel koffie. Het is een privéherberg. De buitenkant ziet er niet bijzonder uit, maar van binnen is het erg mooi.

Het is een statig herenhuis met veel kunst in huis. De tuin is ook erg mooi.

De mevrouw vraagt of wij koffie willen. Natuurlijk willen wij dat.

De pelgrim, die bij de kerk stond, is ook binnen. Hij komt uit Quebec en de andere

pelgrim uit Parijs. Hij gaat vanavond weer naar huis, want hij moet morgen weer aan het werk.

De Canadees slaapt vanavond in dezelfde herberg als wij.

De Canadees adviseert ons de route te volgen langs het kanaal en niet de GR5. Dat gaan we doen, want dat scheelt ons wel een paar kilometer.

We lopen richting het kanaal en gaan deze volgen. Meestal lopen we over een graspad. Het gras is redelijk lang.

Wij kunnen het kanaal blijven volgen tot Saint Amand Montrond.

Er waait hier veel fijnstof van de bloesem van de bomen. Ik moet er steeds van hoesten en voel irritatie in mijn keel.

Om de paar kilometer is er een sluisje, een brug of een dam in het kanaal. Bij elke sluis of brug staat een sluiswachterwoning.

Het lopen langs het kanaal gaat uitstekend. Het water in het kanaal is stilstaand en het is troebel.

We komen in de buurt van Saint Amand Montrond.

Als we de kerk zien staan, verlaten we het kanaal en lopen richting de kerk en het centrum.

Onderweg fietst ons een Nederlands echtpaar voorbij. Als ze horen, dat we Nederlands praten, stoppen ze even. Ze zijn nu ruim een week onderweg en hebben voor hun tocht naar Santiago 5 weken uitgetrokken. Ze wonen in Voerendaal in Limburg.

In het centrum drinken we wat in de 'Rotonde'. Hier hebben we 3 jaar geleden gegeten op de avond vóór vertrek van de Via Lemovicensis.

Om 14.30 uur arriveren we in de herberg. Dit is ook weer dezelfde herberg van 3 jaar geleden.

Het is nog dezelfde aardige man van toen. Hij heeft ook al meerdere Camino's gedaan. De laatste was de Camino Portugues in 2012.

Hij vertelt, dat er vorig jaar een grote brand in huis is geweest. In het huis kun je nog steeds ruiken, dat er brand is geweest.

Als we gedouched hebben, lopen we naar het station om te zien hoeveel tijd er nodig is om te lopen van de herberg naar het station. Het blijkt ca. 30 minuten te zijn.

Bij terugkomst is de Canadees ook gearriveerd. Ook hier is hij druk in gesprek met de herbergier.

Als we terug zijn, ga ik inpakken en schrijven.
 Om 19.00 uur kunnen we eten in de rotonde. We nemen een steak hachee met frietjes. Dit is eindelijk iets anders dan pasta.
 Om 20.15 uur zijn we weer terug in de herberg en ga ik mijn dagboek verder schrijven. Dit is de laatste dag van onze Camino de Santiago vanuit Nederland, ruim 2600 kilometer.

=====

Nawoord.

Om 9.20 uur vertrekt onze trein naar Parijs.
 Als we ontbijten, komt ook de man uit Quebec ontbijten.
 Hij vertelt, dat hij ongeveer een half jaar in Frankrijk verblijft. Hij loopt steeds stukken van de Via Lemovicensis.

Hij vertrekt vandaag met de trein naar Limoge en gaat met een kennis lopen.
 Hij kent iedere herberg onderweg. Hij is overal al meerdere keren geweest.
 In de loop van de voormiddag treft hij ook Chantelle. Ze hebben gisterenavond telefonisch contact gehad.
 Zijn beroep was huisarts.
 Om 8.30 uur nemen we afscheid en vertrekken we. We zijn ruim op tijd op het station.
 In Parijs komen aan op het station Gare de Lyon en gaan

met de metro naar Gare du Nord. Hier hebben we ruim tijd om nog wat te eten.
 Om ca. 17.30 uur arriveren we in Etten-Leur. De dames staan ons op te wachten.
 Zoals gebruikelijk sluiten we af met een Chinese maaltijd.

=====

Deel 2:

Via Lemovicensis 2011. Van St. Amand Montrond naar St. Jean Pied de Port

Voorwoord.

Dit jaar gaan Jef en ik de Via Lemovicensis doen. Dat is een van de aanlooproutes naar Santiago in Frankrijk. Deze route loopt van Vezelay naar Saint Jean- Pied- de- Port en is ca. 900 kilometer lang.

Dit is voor mij de 3e aanlooproute, die ik wandel. In 2007 heb ik de route van Le Puy gedaan met als startplaats Genève en eindpunt Saint Jean Pied de Port. In 2009 en 2010 heb ik de Via Tolosana gedaan van Arles naar Puente la Reine.

We willen er nu werk van maken om de route af te leggen van Amsterdam naar Santiago de Compostela c.q. Fisterra.

We starten deze route in St. Amand Montrond. Jef kan slechts 1 maand weg, zodat we niet in Vezelay kunnen starten. De weg, die we afleggen, is ca. 754 kilometer. De afstand van Vezelay naar Saint Amand Montrond willen we opnemen in de route voor later. Onderweg zijn voldoende overnachtingsmogelijkheden, die vermeld staan in het routeboek.

De route.

Deze route heet Via Lemovicensis. Dit betekent: De weg van Limoges. Ook wordt de route Voie de Vezelay genoemd: De weg van Vezelay.

Zoals gezegd loopt de Via Lemovicensis van Vezelay naar St. Jean Pied de Port.

Onze start is in St. Amand Montrond.

Helaas passeren we dit jaar niet Nevèrs. Hier is het graf van Bernadette Soubirous.

Dat bezoeken we dan een volgend jaar.

Als routeboek gebruiken we het boek: Itinéraire du Pèlerin de Saint Jacques van Voie Vezelay. Het is een losbladig systeem. Het is een lijvig boek. We passeren over het algemeen maar enkele grotere plaatsen. Soms zijn het voor mij bekende plaatsen. Toch zijn het kleine plaatsen met enkele duizenden inwoners.

De volgende plaatsen zullen we passeren: La Chatre, Gargilesse, La Souterraine, Chatelus le Marcheix, Limoges, Thiviers, Périgueux, Mussidan, Bazas, Captieux, Saint Sever, Orthez, Ostabat en Saint Jean

Pied de Port.

De hoogtesverschillen zijn niet zo groot. Het hoogste punt ligt op ca. 800 meter.

====

Dag 0: 5 mei 2011. Etten-Leur – St. Amand Montrond.

De trein vertrekt om 8.00 uur vanaf het station in Etten-Leur.

Jeanne en Corrie wuiven ons uit. Het zal 4 á 5 weken duren, voordat we elkaar weer zien.

Jeanne en Corrie vertrekken zaterdag naar de vakantiewoning van Jeanne en Jef. Ze zullen daar samen verblijven tijdens onze tocht.

In Roosendaal stappen Jef en ik over op de trein naar Brussel. Vanaf Brussel rijden we met de Thalys naar Gare du Nord in Parijs. Hier treffen we Michel uit Dammeries les Lys op het station. Het is leuk hem te zien. Hij heeft namelijk zijn trui vergeten, toen hij voorbij winter op bezoek was.

Dan rijden we met de metro naar Gare Austerlitz. Hier heb ik even tijd om met Michel bij te praten onder het genot van een Café au lait.

Als de tijd van vertrek nadert, nemen we afscheid van Michel.

We nemen de internationale trein naar Vierzon en dan met de regionale trein naar Bourges.

Vanaf Bourges loopt het anders dan we hadden verwacht. De trein naar St. Amand Montrond rijdt niet vanwege werkzaamheden aan het spoorwegtraject. Vanaf Bourges moeten we met de bus verder. Het wordt een rit van 1,5 uur, waar de trein er een 0,5 uur over doet.

Om 17.00 uur arriveren we in St. Amand. Ik heb een plattegrond van internet gehaald met de locatie van onze B&B. Het is een 0,5 uur lopen vanaf het station.

Om 17.30 uur arriveren we in de B&B. We worden hartelijk ontvangen door Bertrand. Het is een aardige man. Hij vertelt, dat hij al eens de Camino heeft gedaan.

Nadat we gedoucht hebben, krijgen we koffie. Hij wil voor ons wel de 2 volgende overnachtingen telefonisch reserveren. Dus vrijdag en zaterdag worden geregeld.

Om 19.30 uur gaan we eten in het centrum van St. Amand in Brasserie "La Rotonde". We eten een Steak Hachee. Het smaakt uitstekend en er heerst een gezellige sfeer in het restaurant.

Tegen 21.00 uur lopen we terug naar de B&B.

Het is nog warm buiten. Dat belooft wat voor morgen. Dan gaan we op weg naar Le Chatelet.

=====

Dag 1: 6 mei 2011. St. Amand Montrond – Le Chatelet: 28 km

Ik heb slecht geslapen. Jef had een krakend bed. Elke keer als hij bewoog, was ik wakker. Jef ligt bijna de gehele nacht met zijn armen en benen te zwaaien.

Om 7.45 uur hebben we ontbeten en gaan we op pad.

De zon schijnt volop. Het ziet er veel belovend uit voor vandaag. De weersvoorspelling is ca. 25 graden.

We lopen terug richting het station. We passeren de kerk, maar deze is nog gesloten. We lopen St. Amand door en lopen over de brug van de Cher en komen in het dorpje Orval.

Na het dorp lopen we over een landweggetje tussen de akkers met graan en weilanden.

Na Bouzais passeren we de drukke verkeersweg A71 en vervolgen we ons pad over een asfaltweggetje.

We lopen door een paar gehuchten met slechts enkele huizen. Er staan zelfs geen naamborden bij de ingang van de plaatsjes.

Er komt een hond met ons meelopen. Het is een bruine Labrador. Terugsturen helpt niet. Hij blijft ons op ca. 10 meter volgen. Na een 0,5 uur komen er 2 auto's. Ze

komen de hond ophalen. Hij laat zich niet gemakkelijk vangen. Na veel gemopper en gescheld lukt het hen de hond in een auto te krijgen.

Het graan op de velden heeft al grote aren. Bij ons begint het graan nu pas te groeien.

In de weilanden lopen witte koeien.

De stallen bij de boerderijen zijn ouderwets in vergelijking met de stallen in Nederland. Aan één kant zijn de wanden gemaakt van houten planken met tussenruimten voor ventilatie. De andere

kant is open. Bij sommige stallen is aan de zonzijde een fijnmazig net aangebracht tegen de zon.

Over het algemeen zijn de boerderijen oud.

Als we ca. 10 kilometer hebben afgelegd, komen we in een bos met mooie paden.

Het is hier een stuk koeler.

We horen en zien veel vogels, zoals nachtegallen, putters en merels. Ook vliegen er regelmatig roofvogels. We zien zelfs een gier.

Om ca. 10.30 uur komen we bij een picknicktafel, waar we kunnen eten.

Met kleine steentjes is een pijl op de tafel gelegd met onze looprichting. Jef maakt de pijl nog groter.

Het wandelen gaat goed. We genieten van het wandelen, van het weer en de omgeving.

Om ca. 11.30 uur komen we in het plaatsje Loyal sur Arnon. Hier kunnen we in een restaurant koffie drinken.

Er zijn hier 2 routes gemarkeerd. In het restaurant vertelt de bardame welke wij moeten volgen.

De gehele dag zien we praktisch geen mensen en geen auto's. De wegen zijn erg rustig.

Bij een splitsing staan 2 markeringen, die verschillende richtingen aangeven. We volgen de rechter.

We komen in het plaatsje Ardenais. Deze plaats staat niet op mijn kaart. Dus we hebben de verkeerde richting gekozen. We gaan terug en nemen de andere. Al snel zien we de markeringen van Voie de Vezelay. Nu gaat het goed.

Behoudens de misser van ons, zijn de markeringen goed en voldoende aangebracht. Laten we hopen, dat dit zo blijft.

We komen weer op een asfaltweg tussen landerijen zonder verkeer. Het moet hier een vruchtbaar gebied zijn. Alle land, buiten de bossen, is hier in gebruik voor de landbouw.

We komen in het plaatsje Bourgoisie. In de schaduw van wat bomen nemen we onze lunch uit het broodzakje.

Het is erg warm geworden. Het is zeker 25 graden.

Na het verlaten van deze plaats gaan we weer richting bos. Na het bos zien we in de verte het plaatsje Puyfferand liggen met het kerkje. Als we het kerkje passeren is het gesloten.

Dan gaan we dalen naar Le Chatelet. Het kerkje is deze keer wel open. Het interieur is niet bijster interessant.

We gaan op zoek naar Hotel Du Pont Bayard. Voor we naar het hotel gaan, drinken we in een bar een koude frisdrank. In een krant lees ik, dat het de komende 3 dagen ook ca. 25 graden zal worden.

In Hotel Du Pont zijn we de enige gasten. Vandaag doen we voor de eerste maal de was. Die wordt bij dit warme weer snel droog.

Toen we vanmorgen begonnen in St. Amand waren we in het departement Cher. Le Chatelet ligt in het departement Berry.

Om 19.00 uur kunnen we in het hotel eten. We betalen voor demi pension € 30, - p.p. Dat is een pelgrimsprijsje.

We gaan op tijd naar bed, want we willen morgen om 7.00 uur ontbijten.

=====

Dag 2: 7 mei 2011. Le Chatelet – La Chatre: 31 km.

Om 7.00 uur ontbijten we. Het was erg warm vannacht tot ca. 2.00 uur. Daarna koelde het flink af, zodat alle dekens nodig waren.

Jef en ik moeten, voor vertrek, van de hoteleigenaar op de foto vóór het bord met het logo: Chemins de St. Jacques de Compostelle en Berry.

Om ca. 7.30 uur vertrekken we. We lopen terug naar de kerk, waar we de route vervolgen.

De temperatuur is goed. De hemel is wel bewolkt. Volgens het weerbericht in de krant wordt het een warme dag.

Het is zaterdag vandaag. Er is helemaal geen verkeer. We lopen over asfalt en het is heuvelachtig.

We lopen door een langgerekt dorp met veel pottenbakkerijen. Elke pottenbakkerij heeft er een winkeltje bij. De meeste zijn om 8.00 uur al open. Volgens mij is hier geen droog brood mee te verdienen. Het dorp heet Archers.

Als we over een graspad lopen, zien we in de verte de kerk staan van het plaatsje Neret. Het graspad houdt op bij een wasplaats, waar een beeld staat van Jeanne d'Arc als herderin.

We gaan verder over de N68, dus asfalt.

De bewolking is nagenoeg verdwenen en de temperatuur is intussen opgelopen tot 28 graden.

We lopen nu langs akkers, waar de zonnebloemen net opkomen. Dat hebben we nog niet eerder gezien.

In de weilanden lopen vaak witte koeien. Ik denk, dat het mestvee is, want er lopen koeien, stieren en kalfjes bij elkaar. Er staat ook veel graan en zelfs peulen.

Om ca. 15.00 uur steken we de D73 over. Het pad is nu weer onverhard. Dat vind ik fijner lopen dan het asfalt. Onze voorkeur gaat naar onverharde paden. Zeker als het goed weer is, want na regen kunnen de onverharde paden veranderen in modderpoelen.

We komen bij een vliegveldje voor modelvliegtuigjes. Er staat een clubgebouw met een buitenkraan. Hier kunnen we ons verfrissen en de flessen vullen. Het is hier erg warm. Het is meer dan 30 graden. De wolken zijn niet meer te zien.

Om ca. 17.00 uur arriveren we in het dorpje Lacs. Jef vraagt of ze hier ook Bossche Bollen hebben van Jan de Groot. Ik wil het wel even vragen bij het toeristenbureau. Helaas het bureau is op zaterdag gesloten. Nadat we wat gegeten hebben in de schaduw gaan we verder richting La Chatre.

We lopen door een afgrijselijk industriegebied aan de rand van het dorp. We lopen richting de kerk, die van veraf goed te zien is.

Een voordeel van onze routebeschrijving is, dat de route altijd langs de kerk gaat. Het is erg warm in La Chatre. Het is een vrij grote plaats.

Als we bij de kerk aankomen, is dit voor vandaag het eindpunt. We vragen naar Hotel du Commerce aan de Place du Marché. Het is vlakbij. Rond het marktplaats zijn veel restaurants en winkels. Het midden is één grote parkeerplaats.

We melden ons bij de receptie en drinken een koude cola voordat we naar onze kamer gaan.

Na het douchen gaan we de route voor morgen bekijken. De kamer is eenvoudig, zonder veel luxe. We gaan boodschappen doen voor morgen en drinken op het terras een biertje.

Als we op terras zitten, zegt Jef, dat hij weinig rollators en scootmobilen ziet. Dat klopt wel. Ik heb buiten Nederland nog nooit een van deze vervoermiddelen gezien.

We maken een wandeling door het centrum. Er is een winkel van Lidl en Expert.

Om 19.00 uur gaan we eten in een restaurant vlakbij het hotel.

Als we gaan slapen, is er veel lawaai buiten van de straat en het terras.

=====

Dag 3: 8 mei 2011. La Chatre – Cluis: 29 km

We zouden om 7.30 uur kunnen ontbijten. De hotelbaas komt inderdaad om 7.30 uur, maar hij moet eerst brood halen. We vertrekken om 8.15 uur.

De route de stad uit is geen probleem, omdat we gisteren ons huiswerk hebben gedaan.

We hebben vannacht niet best geslapen. Het was erg lawaaiig op straat, op het terras en door een discotheek. Het heeft, zover ik weet, tot zeker 02.00 uur geduurd. Het weer is erg goed en de zon schijnt volop.

De eerste kilometers gaan over asfalt tussen landerijen.

We passeren tweemaal de D927 en gaan over asfalt verder. Het lijkt wel of de wegen elk jaar meer geasfalteerd worden in Frankrijk. Meer dan de helft van de paden

lopen we over asfalt. De overige paden zijn zand of puin. De laatste twee zijn de beste om op te lopen, ook voor de voetjes.

Om ca. 10.00 uur lopen we al een tijd door lang gras. Aan weerszijden van het pad staan struiken. Het is hier een veel geluid. Veel zingende en kwetterende vogels, kevers en krekels laten zich horen. Er zitten veel verschillende kevertjes en bijen op het fluitenkruid.

De markeringen zijn vandaag aanduidend slechter dan eerdere dagen. Het is dan soms moeilijk met de beschrijving de route te volgen.

We lopen ca. 500 meter verkeerd door een verkeerde interpretatie van de tekst. We lopen terug en vragen aan een fietser de route. Hij fietst even vooruit om het wegnummer te controleren. Na 10 minuten komt hij terug en bevestigt, dat we nu goed lopen.

Om 11.30 uur lopen we door het plaatsje Varenne. Het plaatsje is maar een paar boerderijen groot.

Na dit dorp lopen we weer tussen de landerijen. Hier loopt ook zwart- en roodbont vee.

We lopen nu richting Neuvy St. Sepulchre over puin- en graspaden.

Op een bank zien we een vrouwelijke pelgrim in de verte zitten. Ze zwaait naar ons. Dit is de eerste pelgrim, die we tot heden hebben gezien.

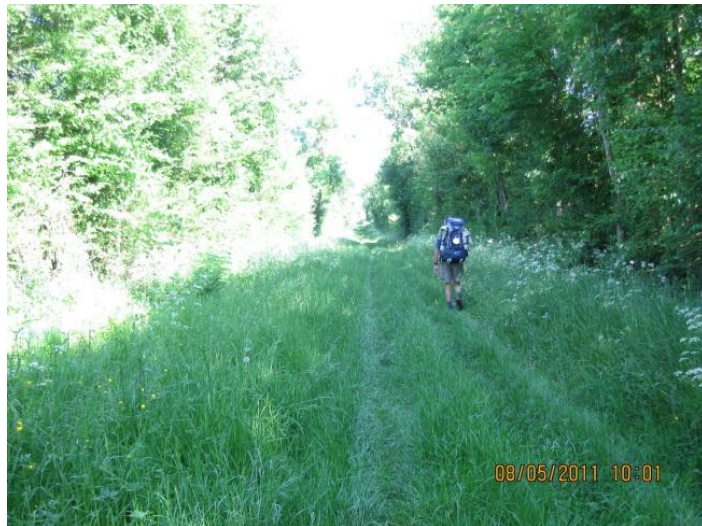
Om 13.00 uur zijn we in Neuvy St. Sepulchre.

Na een bezoek aan de kerk drinken we in een bar koffie.

Buiten het dorp lopen we langs een brede rivier. Het is de rivier La Boursanne.

Er zitten hier veel vissers aan de waterkant te vissen. We gaan verder over wisselende paden. De vogels zingen weer volop. Het voorjaar is het jaargetijde van het vogelgezing.

Om ca. 14.00 uur moeten we nog ca. 5 kilometer lopen naar Cluis. Op elke kruising

staat hier een kruis. Het is meestal een zeer eenvoudig kruis op een gemetselde of natuurstenen sokkel. Er staan hier veel wit/rode markeringen. Deze markeringen zijn van de GR654 en zijn niet voor ons bedoeld. Wij moeten over het algemeen de gele pijltjes volgen met de tekst: Voie de Vezelay. De pijlen zijn door de zon minder

helder geworden, maar de zwarte tekst “Compostelle” is intact gebleven. Net vóór Cluis passeren we een grote ruïne, die in de 12e eeuw een fort was. Naast de ruïne staat een Mariakapel, de Notre Dame de la Trinité. De kapel dateert uit de 12e –15e eeuw. We komen bij de kerk van Cluis. In een bar vragen we waar de herberg is. De vrouw verwijst ons naar een adres, waar we de sleutel kunnen ophalen.

De herberg is een lief klein huisje. De entree is in de woonkamer. In de woonkamer is ook het keukentje en douche met toilet. Boven staan 2 stapelbedden.

De was hangen we op naast de voordeur. In een epicerie kopen we eten voor vanavond. Er is in het dorp geen restaurant.

We bellen naar onze vrouwen. Alles in orde. Ze gaan vanavond eten in het Vissershuis in Burgh Haamstede.

Later komt de man van de sleutel geld ophalen.

De winkelier is een Marokkaan. Het is echt een knuffel Marokkaan. Toen we binnen kwamen gaf hij ons een hand en vertelde, dat veel pelgrims bij hem langs komen. Ook laat hij foto's zien waar hij opstaat met pelgrims. Hij vraagt of we morgenvroeg langs willen komen om een foto te maken, die wij hem bij thuiskomst toesturen. Dat zullen we doen.

Jef werpt zich op als kok van de noodles en vissticks. Ik mag niets doen. Alleen afwassen.

We eten lekker en niet duur.

Om 19.00 uur hebben we gegeten, afgewassen en dagboek geschreven.

Daarna maken we nog een wandeling door Cluis. Het is een dorpje met ca. 1100 inwoners.

Om 21.30 uur gaan we naar bed. We willen morgen naar Crozant.

=====

Dag 4: 9 mei 2011. Cluis – Crozant: 34 km

Als ik beneden kom, heeft Jef de tafel al gedekt. Hij was al even wakker.

Het is een goed ontbijtje. Brood van ons en de rest uit de kast en koelkast.

Als we vertrekken, zorgen we voor een opgeruimde kamer.

Om 7.15 uur gaan we naar de epicerie van de Marokkaan. Hij ontvangt ons met open armen. Dit doet hij waarschijnlijk dagelijks. We nemen nog wat appels mee.

Vóór zijn winkel maak ik een foto van hem en Jef. Hij knipt uit een krantje een advertentie, waarop zijn adres staat. Ik beloof hem later de foto te zullen toesturen. Om 7.30 uur zijn we op pad op weg naar Crozant. Het is 34 kilometer en het belooft een warme dag te worden.

Buiten Cluis lopen we naar een viaduct. Het is een viaduct (brug) over een vallei en is ca. 500 meter lang.

Als wij het viaduct passeren, zien we niemand. Het hele viaduct is voor ons alleen. Op het viaduct hebben we mooie vergezichten over het dal. Aan één kant van het viaduct zien we een vallei met weilanden en aan de andere kant ligt een meer.

Na het viaduct lopen we door het dorp Neuville. We lopen een paar kilometer over de D38 en komen in Halle. Daarna weer over D30a naar Pommier. Het is een rustige weg, praktisch zonder verkeer. Wat is dit toch een verschil met Nederland. Deze rustige wegen treffen we in Nederland niet

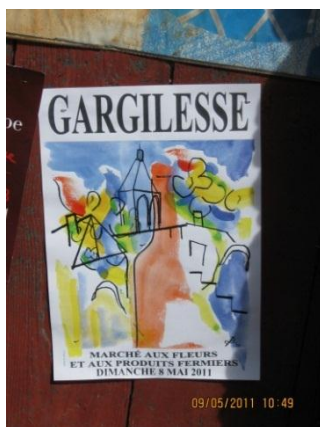
meer aan.

Om 9.00 uur arriveren we in Pommier. Het is hier als op de wegen. Je ziet hier ook niemand.

Dan gaan we op weg naar Garillesse. Dat is 8 kilometer verder.

De route gaat deels over asfalt, deels over graspaden. Volgens ons routeboek kunnen deze paden bij slecht weer slecht beloopbaar zijn. We hebben nu geluk.

Om 10.00 uur lopen we door een vallei.

Het is hier goed lopen onder de bomen. We lopen onder een bomenrij met Acacias, die volop in bloei staan. Het ruikt hier heerlijk. Dat doet me denken aan Italië, vorig jaar. Ook daar waren veel bloeiende, heerlijk geurende Acacias.

Om ca. 10.30 uur arriveren we in Garillesse. Het is een schilderachtig dorp met ca. 300 inwoners. Er werken hier veel kunstschilders.

We drinken koffie in een bar. Het blijkt een Belgisch echtpaar te zijn uit Gent. De man reserveert voor ons een hotelletje in Crozant.

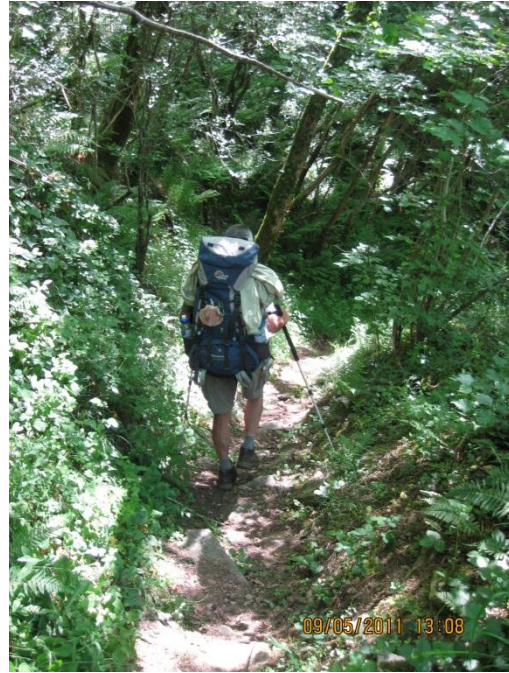
Om 11.30 uur verlaten we Garillesse. Het is nog 19 kilometer naar Crozant.

Vóór Cusion moeten we een tijd flink klimmen en dalen. Dit gaat verder na Cusion tot we de rivier de Creuse bereiken. We lopen een tijd langs deze rivier. Het is een rustig riviertje. We lopen hier heerlijk in de schaduw van de bomen.

Het is weer erg warm. Zeker tussen 25 en 30 graden.

Nadat we Creuze verlaten hebben, is het nog ca. 3 kilometer naar Eguzon.

Als we in het centrum komen, drinken we eerst een koele coca cola. Het is de enige bar, die open is op maandag.

We komen op de D45. Het is weer een weg zonder veel verkeer. We volgen de weg met haarspeldbochten tegen een berg. Het is steeds klimmen en het is warm.

We verliezen ca. 30 minuten, omdat we verkeerd lopen.

Na Edugan is het nog ca. 9 kilometer naar Crozant.

We verlaten de asfaltweg en gaan verder door bossen. Het is weer klimmen en

dalen. Het zweet druipt van mijn hoofd.

We verdwalen nog een keer. Een vrouw geeft uitsluitsel. Weer 1 kilometer verkeerd.

De markering staat op een boom, maar is niet zichtbaar door de bladeren.

We gaan tussen weilanden verder. Aan beide zijden staan struiken. Uit de wind, in de zon.

We komen op een weg, die we volgen tot Crozant. Het duurt langer, dan we verwachtten. Veel haarspeldbochten met veel stijging.

Als we in het hotel aankomen, zijn we bijna 10 uur onderweg geweest door verkeerd lopen en de warmte.

Na de werkzaamheden drinken we een heerlijk koud glas bier op het terras.

Om 19.30 uur kunnen we eten. Om 21.00 uur ben ik ook klaar met mijn dagboek.

We drinken op het terras nog een pilsje. Dat hebben we vandaag wel verdiend.

Een man vraagt of we Nederlandse pelgrims zijn. Als we dat bevestigen, vertelt hij dat hij eigenaar is van Hotel de Lac met ook rondvaartboten. Hij komt oorspronkelijk uit Friesland en woont hier nu 6 jaar.

Om 22.00 uur gaan we naar bed.

=====

Dag 5: 10 mei 2011. Crozant – La Sousterraine: 24 km

We vertrekken om 8.15 uur. We hebben geen haast, want het is slechts 24 kilometer.

We nemen nog voedsel en

drank mee voor onderweg.

Ik moet nog even terug, omdat ik mijn stokken ben vergeten.

We gaan meteen dalen.

Gisteren zijn we veel gestegen.

Daarna is het dan meestal dalen.

We komen bij het riviertje Sédelle.

In het riviertje liggen grote rotsblokken. Ook zijn er meerdere watervallen in aangebracht.

We lopen over een nieuwe brug, Charraud genaamd.

Het is regelmatig klimmen en dalen.

Om ca. 10.00 uur zijn we in La Chapelle Baloue. Hier is een epicerie. We halen brood en eten wat.

Het wordt vandaag alleen lopen over asfalt. Dat is om 2 redenen niet aangenaam, n.l. de harde ondergrond en de extra warmte, dat van het asfalt opstijgt. Er waait wel een zacht windje.

We komen in het plaatsje St. Germain Beaupré. Dan hebben we ca. 14 kilometer afgelegd. We hebben dus nog 10 kilometer te gaan. Hier is geen koffiebar. Dus lopen we door.

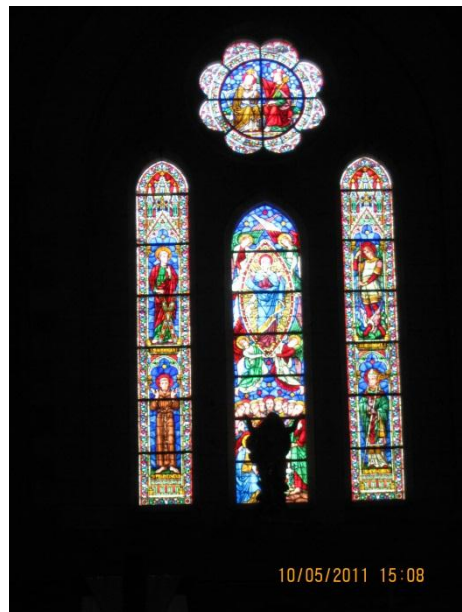
Na het plaatsje Boucheron verlaten we voor de 1^e keer het asfalt. Dat is na 14,5 kilometer. Het wordt een graspad tussen de weilanden. In het weiland staan heel

veel witte margrietten. Het weiland is wit in plaats van groen. Erg mooi om te zien. Tussen de struiken zien we een kastje aan een boom hangen met een schelp. Ik maak het kastje open en zie, dat er 2 boeken in liggen. Er staan ook enkele zitbanken. We gaan met de boeken op een bank zitten en lezen wat onze voorgangers in de boeken hebben geschreven. Er zijn enkele Nederlanders bij, zelfs mensen uit Chaam.

Wij schrijven ook in het Livre d'Or (gastenboek). Daarna gaan we verder.

We lopen door de plaats St. Agnant Versillat. We vullen onze waterflesjes op het

kerkhof. Dit water is meestal vers, omdat er op het kerkhof dagelijks water getapt wordt om de bloemen water te geven.

Even verderop lopen we weer tussen de weilanden.

Het lopen is voor mij wat zwaarder vandaag. Ik denk vanwege de zware dag van gisteren.

Om ca. 14.15 uur staan we aan de rand van La Sousterraine. We lopen het stadje in. Er wonen hier ruim 5.000 mensen.

In een bar drinken we iets fris. Dan lopen we naar de kerk. Op het trottoir zijn koperen schelpen aangebracht als markering.

De kerk is open. Er zit een man aan een tafeltje met informatiemateriaal.

We maken een rondwandeling door de kerk.

Daarna vragen we de man de route naar de B&B. De B&B is snel gevonden. De vrouw des huizes is erg vriendelijk en we krijgen een pilsje. Deze B&B wordt gerund door een Engels echtpaar.

Na het douchen gaan Jef en ik op zoek naar een schoenmakerij. Het stiksel van de schoenen van Jef laat los en moet gestikt worden. Na 17.00 uur kunnen de schoenen opgehaald worden.

We bellen onze vrouwen. Ze vertellen, dat ze naar de markt in Goes zijn geweest en hebben gegeten in de Landbouwer. Jef en ik zullen het wat zuiniger aan moeten doen door al die uitjes.

Als we terugkomen is ook een Nederlandse vrouw gearriveerd. Het is Anne uit Riel. Ze is op 26 maart thuis vertrokken en is nu ca. 6 weken onderweg.

Na een praatje ga ik schrijven.

Om 18.30 uur kunnen we eten.

We zijn met zijn drieën. Anne, Jef en ik.

Het is een 3 gangenmenu met wijn. Het smaakt heerlijk. Wat kan de gastvrouw heerlijk koken. De kinderen helpen hun ouders met het uitserveren van de borden. Het is een lief stel.

Het is gezellig. We wisselen ervaringen uit met Anne.

Om 20.00 uur zijn we klaar.

We halen de was binnen en gaan om ca. 21.00 uur slapen.

=====

Dag 6: 11 mei 2011. La Sousterraine – Bénévent-l'Abbaye: 21 km

We zitten met ca. 10 mannen en vrouwen aan het ontbijt.

Het ontbijt is ook weer goed verzorgd. Het zoontje zorgt zelfs voor verse kersen uit eigen tuin.

Aan tafel zitten 2 Engelse koppels, een paar Fransen en wij. Het zijn volgens mij niet allen pelgrims, maar ook vakantieviervers, die hier hebben overnacht. We vertrekken om 8.30 uur en gaan eerst langs de bakker.

De gastheer vertelde, dat het vanmiddag zou gaan onweten en het zou een dag duren.

Het is vandaag maar 21 kilometer. De schoenen van Jef zijn gerepareerd (kosten € 5, -).

We verlaten Sousterraine via de poort van St. Jean, een oude gemetselde boog.

Als we het stadje verlaten, stopt een tegemoet komende auto. Een vrouw vraagt hoe het gaat en legt uit, dat ze een gîte heeft in Bénévent-l'Abbaye. Ze heeft 4 bedden.

We zullen het vanavond wel zien.

Na 7 kilometer zijn we in St. Priest la Feuille.

We passeren vandaag, zoals gewoonlijk, veel blaffende honden achter de hekken.

Het zijn er meestal 3 of meer.

Het is goed weer. De lucht wordt helderder. Het ziet er niet naar uit, dat het snel zal gaan regenen.

Na ca. 10 kilometer gaat het fout. Geen aanwijzingen meer. We vragen een man de richting. Hij wijst ons een richting, die we volgen. Steeds geen markeringen.

In de verte zien we een grotere weg. Over een gemaaid weiland gaan we er heen.

We vragen een boer op een tractor de richting naar Chamborant.

Op een kruispunt zien we weer markeringen. We zijn zeker 2 kilometer verkeerd gelopen.

We eten de lunch in de schaduw.

Even later passeert Anne ons. Het valt niet mee voor haar, want ze heeft blaren.

We gaan weer verder. We lopen over een puinpad naar

Chamborant. Het is weer een dorpje met ca. 300 inwoners.

Na een bezoekje aan de kerk

gaan we over asfalt verder. We hebben nu ca. 15 kilometer afgelegd. Het is nu ca. 12.00 uur.

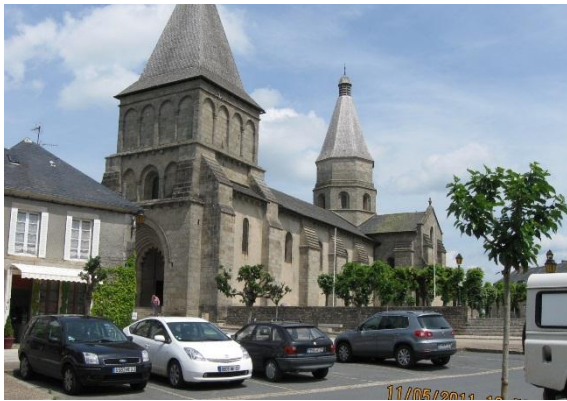
Het is nog ca. 6 kilometer naar Bénévent l'Abbaye.

Tot aan deze plaats lopen we tussen de akkers en weilanden.

We lopen langs een groot meer en komen bij het gehucht Sauzet. Vanaf nu kunnen we Bénévent l'Abbaye in de verte zien liggen.

Als we het dorp binnenkomen, staan we meteen op het kerkplein.

Een gîte gaat pas om 15.00 uur open. Dan gaan we maar naar de mevrouw, die ons vanmorgen aansprak. Ze heeft plaats voor ons. Het is een zeer klein kamertje met 2 stapelbedden. Er is een klein keukentje. Ook de doucheruimte is zeer krap. Alles is miniatuur.

Even later komt ook Anne nog binnen. Het wordt nu schikken met de spullen.

Na het douchen gaan Jef en ik naar de supermarkt. We halen eten voor vanavond.

Jef werpt zich weer op als de kok.

We eten spaghetti met tomatensaus en hamburger en yoghurt na.

Het is gezellig tijdens het eten. Jef en Anne willen persé afwassen, zodat ik mijn dagboek kan schrijven. Om 19.00 uur is alles gereed.

Terwijl ik schrijf, vallen er enkele flinke buien uit de hemel. Ik hoop, dat het morgen weer beter is, maar de voorspelling is anders.

=====

Dag 7: 12 mei 2011. Bénévent l'Abbaye – Chatelus le Marcheix: 18 km.

Het heeft de afgelopen nacht heel erg geonweerd met veel bliksem en gedonder. Het is nu droog, maar zwaar bewolkt.

We nemen de benodigde maatregelen. De regenhoes gaat over de rugtas, de poncho hang ik aan mijn tas en ik doe mijn gamaschen al aan mijn benen.

Na vertrek doen we nog wat boodschappen voor onderweg.

Als we buiten komen, regent het weer. We trekken meteen onze poncho aan.

Het is vandaag maar 18 kilometer.

We lopen langs de weg. Dat is nu wel fijn. Dan hoeft je niet door het natte gras of misschien de modder door de vele regen van afgelopen nacht.

Na 1 uur komen we in Marsac.

Er komt een Fransman langs rijden. We hebben hem eerder gezien. We hebben hem gisteren ook gezien, toen we op zoek waren naar de gîte. Hij verzorgt de fourage voor zijn vrouw en een ander echtpaar. Hij rijdt ook vooruit om een overnachting te regelen.

Hij kent ons intussen en stopt regelmatig voor een praatje.

Na Marsac gaan we van de weg af en het bos in. Het is hier klimmen en dalen. We passeren een huis met een thermometer aan de gevel. De thermometer geeft aan, dat het 13,4 graden is. Op de bospaden staan wel grote plassen, maar we kunnen er gemakkelijk omheen lopen. Het regent nog steeds. De takken hangen door de regen vrij laag. Als je ze per ongeluk aanraakt, krijg je een lading water over je heen. Om ca. 10.30 uur houdt het op met regenen. Ik trek mijn poncho uit en hang deze aan mijn rugtas.

We arriveren in het plaatsje Arières. Een gehucht later komen we in la Ronze. Hier kunnen we onder een afdak op een kar zitten om te eten.

Even later komt ook Anne. Ze neemt ook plaats op de kar. We bergen onze poncho op, want het is droog geworden.

Als we verder gaan, zien we de Fransen in de verte aan komen. Ze zwaaien.

We krijgen nu een steile, lange klim. Er lijkt geen einde aan te komen. Het pad is ongelijk door het losliggende puin en wortels. Soms ben ik behoorlijk moe.

We komen in St. Goussaud. Het is dan 13.00 uur.

Als we St. Groussaud verlaten, is het nog ca. 5,5 kilometer naar Chatelus le Marcheix.

Vandaag zijn we ca. 350 meter gestegen en zijn nu weer op een hoogte van ca. 390 meter.

Als we op een hoogte lopen van ca. 700 meter zijn, is het erg mistig en koud. Soms zou ik mijn jas willen aantrekken.

Net vóór Chatelus komen we op een asfaltweg en bereiken we snel het dorp.

Bij de ingang van het dorp is een restaurant. Hier kunnen we koffie drinken. We kunnen hier vanavond om 19.00 uur ook eten. De herberg is verderop in het dorp.

Als we er aankomen, is er al een pelgrim gearriveerd. Het is een Schot. Hij heet John en woont in Glasgow. Hij is een voetbalfan van Celtic.

Anne komt een 0,5 uur later.

Als we klaar zijn, drinken we koffie en kletsen wat.

Om 15.30 uur ga ik schrijven en ben daar 1 uur later mee klaar.

Jef en ik gaan een rondje door het dorp lopen. Er wonen maar ca. 300 mensen. Er zijn geen winkels. Er is alleen een restaurant, annex B&B.

Om 18.30 uur gaan we naar het restaurant. Op het terras zit een jonge vrouw. Als we binnen zitten, komt ze naar ons toe voor een praatje. Ze is een Nederlandse uit Zutphen. Ze rijdt met de fiets naar Santiago. In Oleron zal ze haar moeder ontmoeten, die ook onderweg is, maar via een andere route.

Om 19.30 uur kunnen we eten. Anne is ook aangesloten.

We eten een carbonade, patates frites en salade. Het smaakt erg goed. Anne trakteert vandaag op de wijn.

De eigenaar en zijn vrouw zijn Engelsen, naar schatting 30 á 35 jaar oud. Ze hebben deze zaak nu 3 jaar. De man drinkt steeds bier. Dat deed hij al, toen wij vanmiddag koffie dronken. Zijn ogen zijn glazig en hij heeft een erg rood hoofd.

Het valt niet mee om hier een B&B te runnen, want het toerisme valt tegen.

Er komen ook 2 Franse pelgrims eten. Zij overnachten hier. Ze zijn gestart in Vezelay.

We bestellen nog enkele sandwiches. Het lukt de man niet deze in een half uur te klaar te maken. Zijn vrouw komt erbij om hem te helpen.

Om 21.00 uur lopen we terug naar de gîte en gaan meteen naar bed. John, de Schot, slaapt al.

=====

Dag 8: 13 mei 2011. Chatelus le Marcheix – St. Leonard de Noblet: 30 km.

Als we vertrekken, is het mooi weer. De lucht is helblauw.

We lopen vandaag weer grotendeels over asfalt.

We verlaten vandaag het departement Creuze en komen in Haute Vienne.

Gisteren werd ons gevraagd, of we Jos kenden. Hij zou zeer snel lopen. Nee, we kennen hem niet. De Nederlanders noemen hem de "Snelgrim", de Fransen noemen hem PGV (Pélérin Grand Vitesse). Het lopen gaat goed en snel. Het parcours

is wat heuvelachtig, en de omgeving is groen.

Om 9.00 uur zijn we in Les Billanges. De bar is gesloten. Dus nemen we plaats op de trap voor de kerk en eten onze sandwich die we in het restaurant hebben meegenomen. De sandwich, met ham en sla, smaakt goed. Als wij vertrekken, arriveert Anne en neemt onze plaats in.

Om 9.45 uur passeren we het riviertje Gance.

Na 15 kilometer lopen we over de brug van de rivier Taurion.

Net voor de brug is een restaurant. We kunnen hier een heerlijke koffie drinken. De fourageur Jean arriveert hier ook en komt ons de hand schudden en hij maakt een foto van ons.

Als we de brug over zijn, verlaten we het asfalt en komen op een pad, dat flink steil omhoog gaat. Het wordt steeds warmer, als we over het pad tussen de struiken lopen.

Later moeten we over een pad, dat een geul is en bedoeld voor het water en niet om door te lopen. Het pad is erg vochtig en het water stroomt hier naar beneden. In de geul liggen veel stenen.

Volgens mijn boekje is het pad slecht door modder en puin. Dat klopt helemaal.

Aan het pad staat een houten kruis. mijn boekje staat, dat het kruis onlangs is gerestaureerd. Dat moet

In

wel lang geleden zijn, want het is nu weer aan restauratie toe.

We komen in het dorp le Chatenet en Dognon.

We passeren een paar kersenbomen, die langs de weg staan. De kersen zijn rijp. Ze smaken heerlijk.

Om ca.12.00 uur gaan we onder een boom wat eten.

We hebben nu meer dan 20 kilometer afgelegd. Dat is nu de eerste keer, dat we om 12.00 uur al 20 kilometer hebben afgelegd. Het is nu nog ca. 10 kilometer te gaan.

Het weer blijft goed, ondanks de mindere voorspelling. Als we de dagen regen hadden gehad, die voorspeld was, dan waren we al vaak nat geweest. De weersvoorspellingen in Frankrijk kloppen meestal niet, zoals ook in Nederland.

Onze gids geeft aan, dat we door een bos moeten en daarna tussen akkers en daarna weer door een weiland. Er staan geen aanwijzingen. Het is dus onzeker of we wel de goede paden kiezen. Tegen alle verwachting in zien we na 30 minuten, aan het eind van een weiland, weer een aanwijzing. Hier heeft Jacobus voor gezorgd, anders hadden we dit niet gered.

We lopen richting Lussac. Het is weer volop klimmen. Op veel akkers staan nu fruitbomen. Dat hebben we nog niet eerder gezien.

De markeringen worden steeds slechter. We geraken van de route. Op enige afstand zien we de D119, waar we heen lopen. Deze weg blijven we volgen tot St. Leonard de Noblet.

We zien op een bord, dat het nog 3 kilometer is.

Zodra we in St. Leonard aankomen, gaan we eerst naar het toeristenbureau.

De herberg is nabij de kathedraal. De sleutel kunnen we in een winkel ophalen.

Helaas, de winkel is gesloten.

John, de Schot, arriveert ook. Hij belt het toeristenbureau en even later wordt de deur geopend. Het is nu ca. 15.00 uur.

Er staat in de herberg een wasmachine en een droger. Dat is wel een luxe voor een pelgrim. Al mijn kleren gaan de wasmachine in.

Anne komt wat later. Er arriveert ook een Belgische fietser. Zijn naam is Michel en hij woont in Mechelen.

We koken vanavond zelf. Jef is de kok. Hij doet het weer geweldig. Dat is maar goed ook, want onze vrouwen zijn weer uit eten geweest in Burgh- Haamstede.

Er wordt veel nagepraat aan tafel. Tussendoor schrijf ik mijn dagboek.

Jef en ik gaan nog naar de kathedraal om deze te bezichtigen. Als we in de kerk zijn, moeten we er weer snel uit, want het is sluitingstijd.

We gaan terug naar de herberg en gaan om ca. 21.30 uur naar bed.

=====

Dag 9: 14 mei 2011. St. Leonard de Noblet – Limoges: 22 km.

Voor vertrek nemen we afscheid van Michel. Hij rijdt vandaag naar St. Jean Pied de Port.

We lopen St. Leonard uit over wederom asfalt. Buiten het dorp gaan we het bos in. Het begint meteen met klimmen. Dat is niets voor mij. Normaal heb ik tijd nodig om op gang te komen. Zeker als er geklommen moet worden.

Het is zwaar bewolkt. Het is nu nog droog, maar dat zal het niet blijven.

Als we op het hoogste punt aankomen, begint het te regenen, maar in de verte is weer blauwe lucht te zien. Dus het kan meevallen.

We stoppen nog even om te rusten, want het was even pittig.

Om ca. 10.00 uur zijn we in Aureil. Na de berg hebben we alleen nog maar over asfalt gelopen.

Ik heb gisteravond de onderzijde van mijn schoenen bekeken. De hakken beginnen, na 8 dagen lopen over heel veel asfalt, al behoorlijk te slijten. Het moet lukken St. Jean Pied de Port met deze schoenen te halen. Het stiksel van de schoenen van Jef laat weer los. Dus we moeten onderweg zo spoedig mogelijk langs een schoenmaker.

In Aureil gaan we in de kerk wat eten, want buiten is het te koud om te gaan zitten en eten.

Even later komt ook Anne binnen. Als we willen vertrekken, regent het. We trekken onze jas aan en trekken de hoes over onze tassen. De volgende plaats is Feytiat. Vóór het dorp is het weer flink klimmen. Na het bos moeten we weer over asfalt verder. De jas gaat uit en even later weer aan, want het is hier toch koud. In het dorp hebben we ca. 16 kilometer afgelegd.

We gaan nu richting Limoges.

Halverwege staat naast de weg een grote supermarché van Super U. We willen hier koffie drinken. Als we door de winkel lopen, passeren we een hakkenbar. De oplossing voor de schoenen van Jef. De schoenmaker wil ze wel meteen repareren. Binnen 5 minuten zijn de schoenen gestikt. Kosten € 1,50 en Jef is weer heel blij. We drinken koffie in de bar en gaan weer verder. Op een buitenthermometer zien we, dat het 13,5 graden is, maar het voelt kouder. Er waait een frisse wind, maar het is goed wandelweer.

Vóór Limoges lopen we een paar kilometer langs de N979. Later verlaten we deze weg en lopen via de buitenwijken Limoges in. Via een park komen we bij de

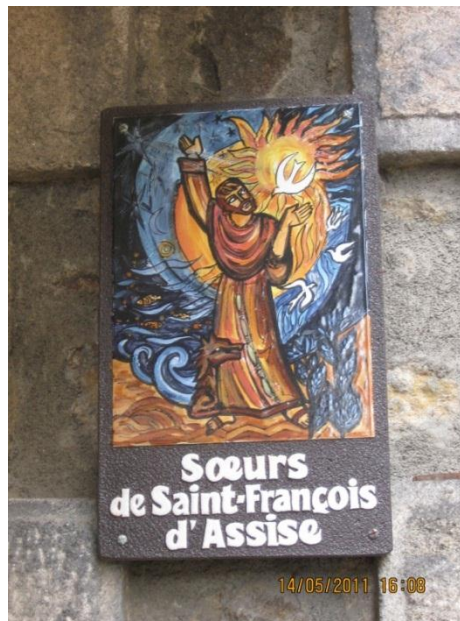
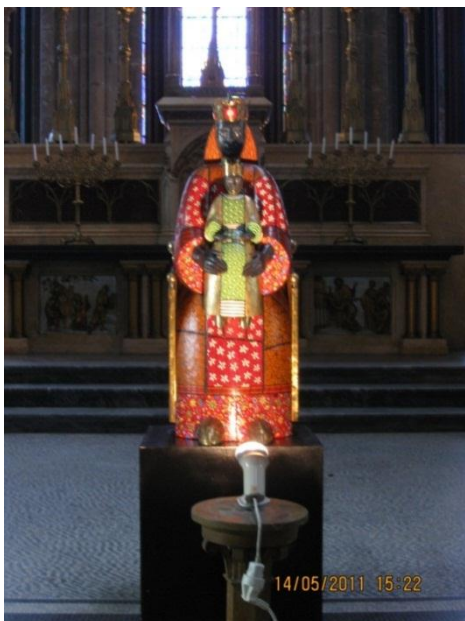
rivier de Vienne. We lopen langs de rivier en hebben een mooi uitzicht op de kathedraal, die op een hoger gedeelte van de stad staat. Ik maak een mooie foto van de brug met op de achtergrond de kathedraal. Limoges is een grote stad en heeft ca. 240.000 inwoners.

We volgen de route en komen bij de kathedraal. Het is hier ook koud. Het is maar 10 graden. Je kunt hier goed merken, dat we op een hoogte lopen van ca. 700 meter. Anne heeft bij de Zusters Franciscanessen gereserveerd. We kunnen pas om 16.00 uur terecht. Ik bel aan. We kunnen onze tassen al binnen zetten. De zuster die ons ontvangt, is erg aardig. Jef en ik gaan wat eten in een bar. Ik heb erge honger.

Om 14.30 uur is de kathedraal open. We bezichtigen deze mooie kathedraal van de Heilige Stephanus. We krijgen hier een stempel in onze Credential. Om 16.00 uur gaan we weer naar het klooster.

Het pelgrim gedeelte is erg mooi en netjes. Het is een feest.
Daarna douchen, schrijven en koffie drinken.
Om 19.00 uur gaan Anne, Jef en ik eten in een restaurantje.
Om 21.30 zijn we weer bij de nonnetjes terug en gaan meteen slapen.

=====

Dag 10: 15 mei 2010. Limoges – Flavignac: 27 km.

De zuster heeft een goed ontbijt voor ons klaar gezet. Vóór vertrek komt ze ons nog gedag zeggen. Wat een aardig vrouwtje. We moeten heel Limoges door. Het duurt zeker een uur eer we de stad uit zijn. De route is in de

stad goed aangegeven.
De lucht is helblauw. Het ziet er naar uit, dat het een mooie dag wordt.
We hebben weer veel asfalt. De eerste plaats, die we tegenkomen, is Mergnac, die op 9,5 kilometer ligt. Er zijn geen voorzieningen.
Het volgende dorp ligt op ca. 3,5 kilometer. Het is dan 10.15 uur. Het is flink bergop naar de kerk. Het is hier ook fris.

Het is maar raar weer. Dan schijnt de zon en is het warm, dan is het bewolkt en is het koud.

Na Aixe lopen we over een rustige asfaltweg met vlakbij een kabbelend riviertje. De rivier heet l'Aixette.

Om ca. 11.00 uur lopen we over een brug en gaan aan de andere kant van de rivier verder. Om ca. 12.00 uur komen we in het dorpje le Breuil. Op de trap van de kerk gebruiken we weer onze lunch. Het wordt bijna een gewoonte, dat we bij gebrek aan een bank in een parkje, op de kerktrap gaan zitten. We zitten in de zon. Het is aangenaam.

Als we verder gaan is het nog ca. 6,5 kilometer naar Flavignac. Het is nog steeds asfalt.

Om ca. 13.30 uur passeren we Lavignac en arriveren

we om 14.15 uur in Flavignac nabij de kerk.

Ik bel de beheerster van de gîte, die ons ophaalt en naar de gîte brengt.

Het is weer een mooie, nette refuge. Er staan 2 stapelbedden. De vrouw zegt, dat we de etenswaren kunnen gebruiken, die in de kast c.q. koelkast liggen.

Na het douchen ga ik naar het enige restaurant in het dorp. Ze willen net sluiten, want het is vandaag zondag. De vrouw wil nog wel 3 sandwiches klaar maken.

De winkels zijn de gehele dag gesloten.

Na een uur komt Anne ook binnen. Het is vandaag goed gegaan met de blaren. De voorbije dagen heeft ze er redelijk veel last van gehad.

Corrie en Jeanne hebben het samen nog steeds gezellig. Om ca. 18.30 uur gaan we eten. Er staat van alles in de kast en koelkast. We eten ravioli en macaroni. Jef maakt weer een goede maaltijd.

Na het eten lezen we nog wat en we gaan op tijd naar bed.

=====

Dag 11: 16 mei 2011. Flavignac – La Coquille: 30 km.

We vertrekken om 7.30 uur. We hebben weer gegeten, van wat er in kast ligt.

Het is weer mooi weer. De hemel is helblauw. Ik heb mijn jas aangetrokken, omdat het nog fris is. Vannacht heb ik erg goed geslapen. Het was een heerlijk bedje.

We gaan nu eerst naar les Cars. Om ca. 09.45 uur zijn we er. Ik trek mijn jas uit.

Het is vandaag maandag. Iedereen moet weer naar zijn werk, behalve wij. Wij lopen door een mooie natuur met mooi weer en fluitende vogels om ons heen. Het is genieten.

Tot Laudrette lopen we over asfalt.

Dat is na ca. 6,5 kilometer.

We zien zeker 15 minuten geen aanwijzing. We gaan terug en vinden

een markering, die een andere weg ingaat. Dat is balen.

Na Laudrette lopen we door een dal, waar we het asfalt gelukkig weer verlaten. We lopen dan over een mooi bospad. Aan beide zijden staan hoge bomen, waarvan de bloesem heerlijk ruikt en de temperatuur is goed. De zon schijnt door de bomen. Dat geeft vaak mooie lichteffecten.

Om ca. 10.15 uur zijn we in Chalus. Het is een redelijk groot dorp. We willen hier koffie drinken

en iets eten. De eerste bar is open, maar we willen ook brood om te eten. We komen wel een bakker tegen, maar geen bar meer. We kopen naast brood ook een paar lekkere broodjes, die we weer op een trap eten. Om 10.45 uur lopen we Chalus weer uit. Na Chalus lopen we over een graspad tussen bomen. Om ca. 11.00 uur hebben we ca. 14 á 15 kilometer afgelegd. Dus we zitten nu op ongeveer de helft. We komen in het plaatsje le Lac. Na le

Lac lopen we door een mooi bos. We komen uit bij een meertje. Aan het meer zit een vrouw met rugzak. Ze is Canadese en komt uit Québec en ze heet Louise. Ze is gestart in Parijs en wil naar Santiago lopen. Ze is redelijk aan gewicht.

Ze heeft een zware rugtas op haar rug en heeft ook nog een kleinere tas voor haar buik. Het moet wel zwaar voor haar zijn. We gaan aan de rand van het meer eten en zij gaat verder.

Als we klaar zijn, komt Anne langs en gaat ook aan het meer zitten. Hier is het heerlijk. De zon schijnt en het is aangenaam met bomen en struiken als beschutting.

Nadat we een boerderij passeren zien we weer geen markeringen meer. We roepen Louise terug en lopen ook terug. Inderdaad we zien een aanwijzing, maar wel op een zeer ongelukkige plaats.

Volgens mijn gids verlaten we hier het departement Haut Vienne en komen nu in de Dordogne.

Verderop verdwalen we weer. We vragen een vrouw naar de route. De wijst ons de weg naar Firbeix, waar we heen moeten. Het is ca. 1 kilometer lopen en dan komen we op de N21 naar Firbeix.

Aan het eind van het dorp is een restaurant. Hier gaan we wat eten. We nemen koffie met een heerlijke salade met brood. Ik merk nu pas, dat ik erge honger heb.

Anne komt ook weer langs. Ze neemt hetzelfde als wij.

We gaan verder over een pad door een bos.

We passeren weer de Canadese vrouw.

Om 15.15 uur hebben we nog ca. 4 kilometer te gaan naar la Coquille. We lopen steeds door mooie natuur. Veel mooie bospaden met allerlei plantengroei met bloemen naast de paden. Het is genieten hier.

Net voor la Coquille komen we weer op de N21 die naar het centrum loopt. Even later verlaten we deze weg en gaan richting de kerk. Als we bij de kerk aankomen, vragen we naar de refuge Impasse St. Jean. We arriveren er om 16.15 uur. Het is een prachtige refuge van Voie de Vezelay. Er zijn 2 hospitaleros. Een koppeltje. De vrouw heet Francine en de man heet Jacques. We krijgen bij binnenkomst meteen koffie.

Als wij gedoucht hebben, komt ook Anne aan en ook een man uit Brussel. Hij heet Robert en is ca. 70 jaar oud. Hij spreekt redelijk goed Nederlands.

Jef belt Jeanne. De dames zijn weer bij de Landbouwer wezen eten. Het kan niet op!!! We moeten er iets van zeggen. Jef durft dat niet en ik ook niet.

Anne, Jef en ik gaan naar de supermarkt om boodschappen voor morgen te halen.

We kunnen in de refuge ook eten. Het wordt een heerlijke salade, pasta, yoghurt en thee na.

Daarna ga ik schrijven. Om 21.00 uur ben ik hiermee klaar.

Vóór 22.00 uur ga ik naar bed.

Morgen slapen we in een Nederlandse maison d'hôte.

=====

Dag 12: 17 mei 2011. La Coquille – Thiviers: 19 km

Het is vandaag een korte etappe. Daarom slapen we een beetje uit. Om 7.15 uur zitten we aan tafel om te ontbijten.

De hospitaleros Francine en Jacques hebben een goed ontbijt klaar gezet. Het bestaat uit stokbrood met verschillende soorten jam en een grote kom koffie of twee zelfs.

Om 7.45 uur vertrekken we. We gaan eerst langs de bakker om brood te halen. Daarna gaan we op pad. Het is vandaag maar 20 kilometer naar Thiviers. We logeren bij de familie Leijtens uit Tilburg. Zij hebben in Thiviers een maison d'hôte. Het eerste stuk lopen we over asfalt. Maar daarna lopen we tussen de weilanden over een karrenspoor begroeid met gras. Het ruikt hier heerlijk door het pas gemaaide gras.

Om 9.15 uur lopen we nog steeds over paden tussen de weilanden. De zon schijnt volop. Het is intussen behoorlijk warm geworden. Het is mooi wandelen.

We passeren een brug over de Valouse. We nemen een pauze en eten langs de kant van de weg.

Als we verder gaan, lopen we weer tussen de weilanden. In de wei lopen hier veel bruine koeien. Dit zijn melkkoeien.

Het zijn erg stille wegen. Er rijden practisch geen auto's. Als het niet druk is, is het niet zo erg om over asfalt te moeten lopen.

We passeren meerdere gehuchten, zoals La Grave, La Petite Lande en Les Pradels. Na het asfalt lopen we weer door bossen

We eten nog wat in Thiviers. We eten ook kersen van bomen, waarvan de zware takken over de weg hangen.

We lopen Thiviers binnen. Thiviers is een dorp met ca. 3.300 inwoners.

Om 13.00 uur bellen we aan bij de familie Leijtens. We zijn vroeg, maar toch welkom. Jos en Janine komen oorspronkelijk uit Tilburg en wonen hier al 6 jaar. Ze hebben een mooi, groot en oud huis.

Jos biedt ons een echte Tilburgse borrel aan. Het is een Schrobbelaer. Dat smaakt. Ik doe een grote was, zodat alle kleren weer schoon zijn.

In de loop van de middag komt ook Anne binnen.

Om 19.00 uur kunnen we eten. Ze hebben een echte Hollandse maaltijd klaar gemaakt.

Vooraf een salade, aardappelen met boontjes en een yoghurt als nagerecht. We hadden ook nog een kaasplankje kunnen nemen, maar dat hebben we niet gedaan. Het eten duurt lang, want Jos en Janine kunnen veel vertellen over hun Franse ervaringen met o.a. de loodgieter, etc. Het is leuk dit te horen. Het lijken soms wel de verhalen uit het TV programma.

Jos heeft bij de Belastingdienst gewerkt en is op 54 jarige leeftijd kunnen stoppen met werken door een reorganisatie. Janine heeft bij de KUB gewerkt. Nadat Jos gestopt was, zijn ze meteen naar Frankrijk vertrokken.

Ze hadden ervaring hier, omdat ze in de omgeving een vakantiehuis hadden. Ze hebben het hele huis gerenoveerd. Het is in hun situatie helemaal bewust en zonder veel risico's gegaan. Het huis heeft 52 deuren. Dit geeft een indruk van de grootte van het huis. Het was zeker geen verhaal voor het TV programma: "Ik vertrek".

Om 21.00 uur zijn we klaar met eten en gaan we wat later naar bed.

=====

Dag 13: 19 mei 2011. Thiviers – Sorges: 18 km.

Om 8.00 uur ontbijten we. Het is weer een echt Hollands ontbijt, zoals vleeswaren, kaas en jam met echte koppen koffie.

Vóór vertrek kijk ik nog op Internet hoe het zit met de treinen vanaf St. Jean Pied- de- Port naar Nederland..

Indien we op zaterdag 4 juni vertrekken hebben we soms zeer korte tijd om over te stappen. Bovendien is de reistijd 4 uur langer dan op vrijdag. Zoals nu gepland, komen we op vrijdag in St. Jean Pied de Port aan en treinen we op zaterdag. We gaan bekijken of we de komende 2 weken een dag kunnen inlopen, zodat we op vrijdag met de trein naar huis kunnen.

Het weer ziet er goed uit. Het is nu al warm. Dat belooft wat vandaag.

We lopen Thiviers uit. Na Thiviers lopen we tussen de landerijen. Het is heuvelachtig. Hierdoor hebben we leuke uitzichten over de omgeving. Soms lopen we over puinpaden in het bos of tussen de akkers.

We lopen een stukje verkeerd. Daarna halen we Anne in, die zeer verbaasd is, dat wij haar passeren. We schamen ons een beetje. Ze vindt het wel leuk. Ik voel me dan een beetje voor "Piet Snot" staan. We gaan verder en komen bij een kruising zonder aanwijzing. Het boek geeft ook geen uitsluitsel. We lopen een van de twee paden in. Ik vraag aan een boer, waar we exact zijn. De kaart en de aanwijzingen kloppen niet. Hij wijst ons de Route

Napoleon.

We komen bij deze weg. Er klopt helemaal niets van.

We volgen de Route Napoleon. Volgens het boek moeten we verderop op de route komen. Het is een kaarsrechte weg.

We passeren een weiland, waar een vrouw met een hooivork aan het hooien is, zoals bij ons 50 jaar geleden gebeurde. Ik vraag of ik

een foto van haar mag maken. Eerst niet, maar na enig aandringen mag het. Ze is gekleed in een lange broek en een trui. Het is flink warm. Zij zal het ook wel warm hebben.

We gaan vrij snel van de route af, richting Le Pic. Jef en ik gaan pauzeren om te eten. Even later komt ook Anne. Zij was ook verdwaald. We

bespreken de reden van het fout lopen. We komen tot de conclusie, dat de route is gewijzigd en dat dit nog niet is verwerkt in ons boek en op onze kaarten.

Als we verder gaan passeren we weer kersenbomen vol met kersen. We eten er goed van.

Na Le Pic lopen we onder bomen in de schaduw.

Om ca. 12.00 uur zijn we in Negrondes. In een bar gaan we koffie drinken. Het smaakt goed.

We lopen door Negrondes. Het is een redelijk grote plaats.

Na dit dorp lopen we weer tussen de graanvelden. We gaan nu richting Sorges.

We passeren de Route Napoleon en zijn nu dicht bij Sorges.

In Sorges is de refuge bewegwijzerd en staat achter de kerk.

We gaan op een bank zitten, want we zijn redelijk vroeg. De hospitaleros komt zeggen, dat we gerust binnen kunnen komen. Het is een vrouw en ze heet Maria. Ze is nu al bezig met het avondeten.

Jef en ik zijn de eersten. We hebben alle ruimte om onze werkzaamheden te doen. Even later komt Frederic uit Brugge. Het is een jongeman van 34 jaar. Weer later komen ook Anne en Robert. Een paar uur later komen nog 2 Belgen. Het zijn Dirk en Jean Pierre. Ze komen uit Oudenaarde. De laatste 2 zijn niet vrolijk, als ze aankomen, want ze hebben 7 kilometer teveel gelopen. Volgens hen is het niet hun schuld. Ze zijn ook niet blij, omdat de route is gewijzigd en niet in hun boek verwerkt is. Zij hebben 42 i.p.v. 35 kilometer gelopen.

De kleding kan allemaal in een wasmachine. Wat een luxe vandaag.

Ik ga buiten schrijven, want het is binnen erg druk en het is buiten een aangename temperatuur.

Langzaam komt iedereen naar buiten. Het is erg gezellig. De 2 Belgen zijn nog steeds ontevreden over de extra kilometers, die ze gelopen hebben. Er is een Italiaanse vrouw aangekomen. Ze heet Camilla en slaapt in een klein tentje voor de refuge.

Om 19.30 uur kunnen we eten. Er wordt alleen Nederlands gesproken. Het is erg gezellig. Dirk en Jean Pierre zijn erg druk, maar het zijn erg aardige mensen.

Dirk vertelt, dat hij tijdens zijn tocht 9 dagen naar huis is geweest, omdat zijn vader was overleden.

Maria heeft erg goed gekookt. We eten salade, couscous en 2 soorten taart na. Om ca. 21.00 uur zijn we klaar en gaan naar bed. Het blijft beneden nog lang druk en van slapen komt niet veel terecht tot zij ook naar bed gaan.

=====

Dag 14: 19 mei 2011. Sorges – Perigueux: 24 km.

Vannacht heb ik redelijk goed geslapen.

Maria slaapt op een matras in de keuken, omdat de refuge vol is. Dat is eigenlijk niet eerlijk. Zij doet al het werk voor ons en slaapt dan op een matras op de grond.

Na het ontbijt nemen we van iedereen afscheid en vertrekken om ca. 7.30 uur. We zijn snel uit Sorges. Het is een plaatsje met 1100 inwoners.

Het weer is goed. Ik vertrek in korte broek en shirt.

Al snel merken we, dat de markeringen niet overeen komen met ons boek en kaarten. Er zijn voldoende markeringen. Dus we besluiten de markeringen te volgen. We lopen door prachtige bossen. De temperatuur is goed.

We lopen over goede paden. Het is aangenaam hier te lopen. Eigenlijk is het een feest.

Om ca. 9.30 uur stoppen we om te eten.

Even later passeren Dirk en Jean Pierre. Weer even later Anne en daarna Frederic. Frederic loopt even met ons mee. Hij vertelt, dat hij zijn baan heeft opgezegd en nu naar Santiago loopt om over zijn toekomst na te denken. Na ca. 30 minuten blijft hij achter. Ons tempo is te hoog voor hem. Hij wil ook wat eten.

19/05/2011 08:30

Jef en ik lopen alleen verder door een erg mooie natuur.
 Regelmatig vergelijk ik de route met mijn boek. Het komt nog steeds nog niet overeen. Volgens mij is de route nu wel mooier geworden.
 Om 10.45 uur nemen we weer een rustpauze. Het wordt steeds warmer.
 Soms zien we een wandelaar of een fietser, geen auto's.
 Om 11.30 uur komen we op een asfaltweg. Vanaf hier komt de route weer overeen

met mijn boek. Het gedeelte dat niet overeen komt met mijn boek, is een mooie route. Het lijkt alsof men de verkeersweg heeft willen vermijden.
 We lopen door het gehucht Les Maisons.
 We komen op een D-weg. Deze weg moeten we volgen naar Perigueux.
 We lopen door het voorstadsje Trélissac. Hier staat een grote supermarkt. Hier gaan we een salade eten met brood. We zien, dat Dirk en Jean Pierre hier ook gegeten hebben. Zij gaan net weg.
 Om 12.30 uur gaan we verder. Als we buiten komen, komen Anne en Frederic ook aan. Zij gaan hier ook eten.
 We lopen verder naar Perigueux. We lopen over de lange Avenue de George Pompidou.
 Bij een rotonde gaan we richting de kathedraal. Het is een lange weg met veel rotondes. Bij de laatste zijn we bijna bij de kathedraal.
 Bij de kathedraal aangekomen, bezoeken we eerst de kathedraal. Er staat een mooie maquette van de kerk.
 De kathedraal is gewijd aan St. Front. De zetel van de aartsbisschop van Perigueux is hier gevestigd. De kerk is Byzantijns en heeft de vorm van een Grieks orthodox kruis. De koepelbouw is herkenbaar van de San Marco en de Aya Sofia in Istanbul.

We moeten informatie hebben over de plaats van onze refuge. Op een plattegrond van een toerist zien we, dat de slaapplek aan de rand van de stad is. We gaan naar het toeristenbureau. We moeten 30 minuten wachten voor het bureau open gaat.

Ik bel Anne. Ze staat nu bij de kathedraal. Ze komt ook naar het toeristenbureau.

Jef en ik willen in het centrum overnachten, omdat wij vanavond een afspraak hebben met Gerard en Lauryn, kennissen van Jef en Etten-Leur, die ik ook ken. Wij besluiten in het centrum te blijven. Dat bespaart ons vanavond 2 maal 3 kilometer lopen. We logeren op een privéadres. Het is vlakbij de kathedraal. De juffrouw van het toeristenbureau regelt de overnachting.

Jef en ik gaan erheen. We moeten op de 5e verdieping zijn van een flatgebouw.

We worden erg vriendelijk ontvangen door een ouder echtpaar. Ze heten Juliette en Jean François. We krijgen een pilsje op het balkon aangeboden.

Na het douchen ga ik schrijven.

Corrie belt, dat alles o.k. is. Jef en ik maken ons zorgen over de vele keren, dat de dames uit eten gaan. We zijn bang, dat we a.s. winter bij moeten gaan klussen om het financieel weer recht te trekken.

Om 17.00 uur gaan we naar het centrum. We halen een stempel in de Kathedraal. Het is een mooie, grote kerk.

Daarna gaan we ansichtkaarten kopen, schrijven en posten.

De afspraak met Lauryn en Gerard is om 18.00 uur voor de ingang van de Kathedraal. Ze zijn exact op tijd.

Om 19.00 uur kunnen we eten in een Italiaans restaurant. We eten een voorgerecht met Foie Gras, die heerlijk smaakt. Ik had het nooit eerder gegeten, maar het is

lekker. Het hoofdgerecht is Canard met gepofte aardappelen en diverse groenten.

Het nagerecht is een romig ijsje en koffie als toegift.

We hebben een gezellig gesprek over hun ervaringen met het in Frankrijk wonen. Ze hebben het hier geweldig naar hun zin.

Om ca. 21.00 uur zijn we klaar. We brengen Gerard en Laurien terug naar hun auto en nemen afscheid.

Als we terug in de flat komen, praten we nog wat na met Juliette en Jean François.

Juliette was lerares Engels en Jean François is bij de luchtmacht geweest. Ze

hebben eerder in Chateauroux gewoond en wonen sinds 3 jaar in dit appartement.

Om ca. 22.00 uur gaan wij naar bed.

=====

Dag 15: 20 mei 2011. Perigueux – St. Astier: 26 km.

Om 7.00 uur vertrekken we. We hebben een goed ontbijtje gehad van Juliette.

We lopen weer naar de Cathedraal en volgen nu de route de stad uit.

Het is ca. 5 kilometer lopen eer we de stad uit zijn.

We lopen via de Rue de Victor Hugo de stad uit. Het is een drukke verkeersweg.

Het weer is goed. Al snel trekken we onze jassen uit. Er zijn hier voldoende pijlen aangebracht.

Om 8.15 uur zijn we in Chancelade. We hebben nu ca. 6 kilometer afgelegd.

En volgen een route, die weer afwijkt van mijn boek.

Aan het begin van een pad staat een pijl.

Dan zien we de volgende pas na 500 meter. We juichen bijna als we deze pijl zien.

De temperatuur is heerlijk. Het is genieten tot nu toe.

Om 10.30 uur hebben we problemen met de route. Onze beschrijving stuurt ons een pad in zonder aanwijzingen. Dat duurt minimaal 1 kilometer. We weten het niet meer. We besluiten door te lopen naar een verkeersweg verderop.

Niet lang daarna komen we bij een verkeersweg. We vragen een automobilist de

weg. Hij vertelt, dat we 2 kilometer verderop op een kruising de richting naar Granvelle kunnen volgen. Als we willen, kunnen we meerijden, maar dat doen we niet.

We komen bij de kruising en bekijken de route. Een automobilist stopt en vraagt of hij kan helpen. Hij wijst ons de weg naar Granvelle.

We volgen de D3. Verderop zien we weer aanwijzingen. Deze volgen we weer.

We gaan regelmatig van de weg af om even verder weer op de D3 te komen.

We gaan verder en komen in Granville. Hier kunnen we koffie drinken. Er komt een Franse pelgrim binnen. Het is een erg druk vrouwtje. Ze gaat ook naar St. Astier.

Het is nu ca. 12.00 uur. We gaan verder langs de D3. Regelmatig moeten we weer van deze weg af, om er later weer terug te komen.

Het is nog ca. 2 uur lopen naar St. Astier. We volgen de nieuwe route, in afwijking van het boek.

Om 14.30 uur komen we op een andere verkeersweg. We begrijpen het niet meer, maar blijven de pijlen volgen.

We laten een auto stoppen en vragen waar St. Astier ligt. De vrouw vertelt, dat we ca. 2 kilometer terug moeten lopen over deze verkeersweg. De pijlen hebben ons om St. Astier geleid.

Na 1 kilometer passeren we een ziekenhuis en 1 kilometer verder komen we bij de kerk. Hier vragen we naar de

camping, waar we vannacht in een tent slapen.

Om ca. 15.00 uur arriveren we op de camping. Het is een bungalowtent.

Robert uit Brussel is al aanwezig. Hij zal wel gelift hebben of is met de taxi gekomen. Het is erg klein voor 4 personen.

Anne arriveert om ca. 16.00 uur. Zij heeft ook veel problemen gehad met de route.

Het begint te stortregenen. De regen valt met bakken uit de hemel.

De 3 Belgen en Camilla komen weer later. Zij zijn doornat.

Zij hebben in Granville in de bar flink bier gedronken.

We eten vanavond een koude maaltijd met salade en koude pasta. Het smaakt erg goed. Ik heb mijn telefoon in het toilet in een stopcontact gestoken. Als ik hem uit het contact trek, is hij doornat. Ik begrijp hier niets van. Het lijkt alsof hij in het water heeft gelegen. Hij functioneert niet meer. Het lijkt me niet, dat het condens is. Niemand weet er iets van wat er gebeurd kan zijn. Ik leg hem te drogen in de hoop, dat het nog goed komt. Om 22.00 uur gaan we slapen.

=====

Dag 16: 21 mei 2011. St. Astier – Mussidan: 24 km.

Na het gedoe met pijlen wel of niet goed, gaan we vandaag exact volgens de beschrijving en de kaart lopen.

De oorzaak van niet goed afgestemde beschrijving en pijlen komt ook omdat mijn boek uit 2008 is. Anderen hebben een boek uit 2010 of 2011. Tussen mijn boek en de boeken van anderen zitten soms grote verschillen.

We beginnen bij de kerk. Buiten de kerk volgen we de spoorlijn en komen in een bos.

Het heeft vannacht een paar keer flink geregend, maar nu is het mooi weer. Er is volop zon. De jassen gaan snel uit. Om 9.00 uur hebben we 5,5 kilometer

afgelegd en gaan richting Les Meuniers.

Het lopen volgens de beschrijving gaat goed.

Het lijkt alsof het hier niet geregend heeft. Alles is hier droog.

Om 10.00 uur hebben we 10,2 kilometer afgelegd.

In een bushokje rusten we even en eten brood. Als we even zitten passeren Camilla en Anne. Anne komt even bij ons zitten. Ze heeft erge last van blaren. Jef verwijdt een klein teekje van zijn been.

We gaan verder, Anne blijft zitten.

We gaan van de weg af en lopen over asfalt tussen de akkers. Er wordt nu veel beregend. Het is meest maïs, dat beregend wordt.

We lopen langs het dorp St. Leon sur l'Isle en komen we in Les Meunières.

We komen uit bij Camilla. Ze vertelt, dat ze eerst naar Lourdes wil gaan en daarna naar St. Jean Pied de Port.

Langs de weg staat een bord, dat aangeeft, dat het nog 10 kilometer is naar Mussidan. Dit geldt voor de afstand over de verkeersweg. Zoals wij lopen is het enkele kilometers meer.

Het lopen gaat goed. We lopen door de plaats Neuvic Gare. Er is geen bar, dus geen

koffie.

In het plaatsje Douziac kunnen we wel koffie drinken. Frederic en Camilla komen er ook bij.

We gaan verder door een mooi gebied over mooi brede paden.

Het is warm hier. De beplanting is laag.

Als we in een bos komen, gaan we eten. Stokbrood met kaas.

Om ca. 12.30 uur komen we in het dorp met de mooie naam St. Louis en L'Isle. Het is nu nog 4 kilometer naar Mussidan. We lopen over de brug over de rivier de l'Isle.

We lopen richting de C201. Volgens de omschrijving lopen we dan richting Mussidan. Er staan weer pijlen, die niet overeen komen met de beschrijving in mijn boek. Wij

volgen, na eerdere lessen, het boek.

Als we op de C201 komen, gaan we richting Mussidan. Het is dan nog ca. 3 kilometer.

Langs de weg staan vele mooie huizen. Het zijn lage huizen met alleen een begane grond. Zij zijn groot en in allerlei kleuren.

De tuinen om de huizen zijn door de droogte niet zo fraai. Het gras is meest verdord.

Net vóór Mussidan passeren we een bar, waar de 2 Belgen Dirk en Jean Pierre zitten.

Op de weg is weinig verkeer, want het is weekend.

Als we Mussidan inlopen, zijn we snel bij de kerk.

We gaan eerst op zoek naar de slaappleats.

Het is de gemeentehuis. We kunnen er pas om 18.00 uur terecht. Het is nu 15.00 uur.

Om 16.00 uur gaan we naar de kerk.

We willen nog wat drinken. We hebben

tijd genoeg. Op een terras zitten Dirk en Jean Pierre. Het zijn gezellige mannen.

Anne krijgt een paar schoenen van Jean Pierre te leen. Misschien dat het helpt tegen de blaren.

Tegen 18.00 uur gaan we naar de albergue. We worden door een vrouw

ontvangen. Robert uit Brussel slaapt hier ook.

De kamers zijn mooi en netjes. De albergue is een ontmoetingscentrum van de gemeente. Een paar kamers zijn ingericht voor pelgrims.

Om 19.00 uur gaan we eten. Er is geen restaurant open. Dus gaan we naar een Turkse bar. Daar eten we een broodje kebab. Enkele weken geleden ben ik nog behoorlijk ziek geweest van kebab.

Om 20.30 uur lopen we terug naar de albergue.

We pakken onze tas in, zodat deze klaar staat voor morgenvroeg.

We gaan op tijd naar bed, want we willen morgenvroeg vroeg op pad.

=====

Dag 17: 22 mei 2011. Mussidan – Port Sainte Foy et Ponchapt: 34 km.

We vertrekken vroeg. We hebben besloten het eerste gedeelte langs de D20 te lopen. Het is vandaag zondag. Dus is er weinig verkeer op de weg.

In het dorp moeten we nog de weg vragen naar de D20. Daarna bereiken we vrij snel deze weg.

De weersvoorspelling voor vandaag is niet best. De kans is groot, dat het vandaag nog flink gaat regenen. We zijn voorbereid.

De N20 loopt direct van Mussidan naar Port Ste. Foy et Ponchapt.

Het is een saaie weg zonder verkeer. Langs de weg is ook niet veel te zien.

We lopen langs het plaatsje Saint Géry. Hier zien we enkele markeringen van de route, die een stukje parallel loopt aan de D20.

Het lopen gaat vlot. We kunnen er een goed tempo in houden. We lopen nu ruim 5 kilometer per uur. Dat is voor ons met 12 kilogram op de rug niet slecht.

Om ca. 10.45 uur arriveren we in La Cabane. Dan hebben we ca. 18 kilometer afgelegd. We zijn 2 maal gestopt om wat te eten.

Bij La Cabane komen we weer op de route. Nu gaan we de route weer volgen uit ons boek.

Het eerste gedeelte gaat ook weer over smalle wegen. Deze paden lopen onder de bomen, zodat we meest in de schaduw kunnen lopen.

Het weer valt erg mee. De

zon schijnt en er zijn weinig wolken.

Soms lopen we door een gehucht met enkele huizen. We lopen door Montfaucon. Het is een iets groter dorp.

In Montfaucon gaan we op een bank bij de kerk wat eten. Het is heerlijk rustig.

Er staat een groot bord van een restaurant. Als ik er naar vraag, vertelt de vrouw, dat het restaurant al lang geleden is gesloten. Ik kan het wel begrijpen, dat hier een restaurant niet rendabel is.

We gaan over het asfalt verder. Het loopt hier heerlijk. Jef en ik genieten ervan.

Later in de middag dreigt het toch te gaan regenen. Als we de hoes over onze tassen hebben getrokken, houdt het op met regenen.

We passeren een bordje met de tekst: "Le monde aurait pu être simple comme le ciel et la mer ". Dit betekent: *"De wereld zou net zo eenvoudig moeten zijn als de hemel en de zee"*.

Als we wat hoger lopen, hebben we mooie uitzichten over de vallei en enkele meertjes.

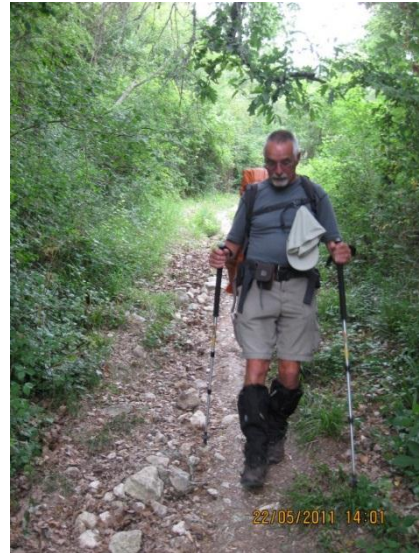

Even verder staat er weer een bordje met de volgende tekst: "Un voyage de mille lieues commence par un pas ", wat betekent: *" Een reis naar 1000 plaatsen begint met de eerste stap"*.

We zien hier voor het eerst wijngaarden. Het worden er steeds meer. We lopen in de buurt van Bergerac, waar de bekende wijn vandaan komt.

We komen steeds dichterbij Sainte Foy et Ponchapt. Het is nu nog 4,5 kilometer. We lopen nu veelal over graspaden tussen de akkers. Soms zien we in de verte Sainte Foy liggen.

We moeten via een steile afdaling naar beneden. Gisteren vertelde een Belg, dat iemand vorig jaar bij deze afdaling zijn been had gebroken. We zijn voorzichtig. Het is een smal pad, waar veel brokstukken van puin liggen. Het is droog. Als het geregend zou hebben, geloof ik wel, dat het levensgevaarlijk zou zijn. Het is een vrij

lange afdaling.

Tegen 14.00 uur zijn we beneden en zien in de verte Sainte Foy liggen.

We lopen het dorp in en zien dan de 2 Belgen, Dirk en Jean Pierre. We vragen of zij ook koffie mee gaan drinken. Dat willen ze wel. Jef en ik drinken koffie, maar zij drinken al meteen alcohol.

Na de koffie gaan we verder.

We gaan onze slaappleats zoeken. Het is een huis voor daklozen. Het is een huis in een achterstandswijk. Er is niemand. We besluiten naar iets anders te zoeken.

Als we de bar passeren, waar wij koffie hebben gedronken, zitten de Belgen nog steeds te drinken.

Een vrouwtje zegt ons, dat we in het Presbyter kunnen slapen. Dat is de pastorie naast de kerk.

We worden in het Presbyter vriendelijk ontvangen door een echtpaar. We kunnen wat drinken en kersen eten.

Ik ga douchen, wassen en schrijven.

Om 19.00 uur doen we boodschappen bij een bakker. In een pizzeria nemen we een pizza, die we op een bank in het park opeten.

We gaan terug naar de pastorie. Ik ga nog even bij het gezelschap in de keuken zitten.

De ene Belg lag al om 18.00 uur in bed en de andere klaagt hierover.

Om 21.00 uur ga ik naar bed. De rest gaat om 22.00 uur slapen.

Op onze kamer is het erg warm met 4 personen.

Vandaag hebben we de Dordogne verlaten en zijn aangekomen in Limousin.

=====

Dag 18: 23 mei 2011. Port Sainte Foy et Pontchamp – Saint Ferme: 27 km.

Iedereen staat vroeg op.

Het vertrek is vanaf de kerk in Ste. Foys la Grande.

We volgen de beschreven route, want de route is slecht gemarkeerd.

Ca. 500 meter na vertrek klopt de beschrijving al niet met de aanwijzingen. In de beschrijving staat, dat we gedeeltelijk de D936 volgen. We hebben al wat tijd verloren. Daarom besluiten we tot St. André et Appeles over de D672 te lopen.

Na St. André lopen we richting Les Lèves.

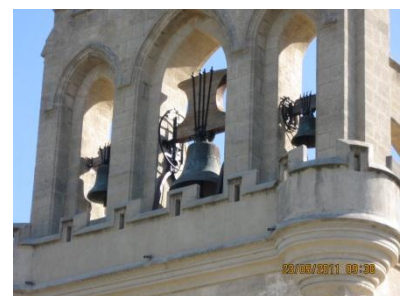
Op een bordje staat de tekst:

“L’extraordinaire se trouve sur le chemins des gens ordinaires”. Dit betekent: “het buitengewone is op de weg van gewone mensen”.

Om ca. 9.00 uur hebben we ca. 5,5 kilometer afgelegd.

Na St. André lopen we tussen de

druivenvelden. Het is nu al erg warm. Volgens de krant zal het de komende dagen nog warmer worden. De druivenvelden zijn

erg mooi.

Na ca. 7,5 kilometer komen we in Les Lèves.

We zien al vóór het dorp de mooie kerktoeren. De toren is open en de klokken hangen in de openingen.

Langs de kant van de weg eten we ons brood.

We gaan verder richting Caplong en later richting Pellegrue. We lopen weer over de D672.

In het dorp klopt de beschrijving weer niet met de kaarten. We komen er niet uit wat correct is. We gaan op de kaart verder.

Door het asfalt is het nog extra warm. Het is zeker al 30 graden. Mijn voeten gloeien in mijn schoenen. We hebben nu ca. 17 kilometer afgelegd. We verwachten om 15.30 uur in St. Ferme te kunnen zijn.

We passeren een oude boerderij. Een vrouw zit te zonnen. Ik vraag haar of ze water voor ons heeft. Ze vraagt of we bier of coca cola willen drinken. Wij willen wel coca cola. Ze vraagt of we ook iets willen eten. We vinden coca cola en koud water wel voldoende.

Ze vertelt, dat ze hier alleen woont met 11 kinderen. 2 Kinderen zijn niet meer thuis. Het is een erg aardige vrouw. Ze geniet van de mooie omgeving. Eerder woonde ze in de buurt van Bordeaux.

Net vóór Pellegrue kunnen we langs de weg weer volop kersen eten. We maken er gebruik van. Een vrouw komt vragen of we nog water willen.

We lopen verder richting Pellegrue.

Als we aankomen bij de Cathedraal zitten Anne en Robert onder een overdekte markthal heerlijk in de schaduw. Dit verrast ons, dat zij hier al zijn. Robert heeft een gedeelte gelift.

Op een thermometer staat, dat het 32 graden is. Camilla komt er ook bij.

Jef en ik gaan verder. Het is nog 7 kilometer naar St. Ferme. We lopen weer tussen druivenvelden. Dit geeft mij altijd het gevoel, dat ik in Frankrijk of Spanje ben.

Het landschap is de laatste 2 dagen totaal veranderd. Eerst waren het weilanden en akkers met graan. Nu zien we bijna overal druivenvelden.

Als we op een breed zandpad komen, is het nog ca. 3,5 kilometer. Het is nog steeds erg warm, maar we kunnen regelmatig in de schaduw lopen.

Het laatste gedeelte lopen we tussen de druiven door lang gras. Het pad is ca. 1,5 kilometer lang.

Als we uit de druiven te voorschijn komen, staan we bijna meteen voor de kerk.

Er hangt een bordje aan de kerk, dat de richting naar de albergue aangeeft. Net buiten het dorp staat de albergue. Het is een vrijstaand gebouwtje. Het ziet er goed uit.

Er zijn 2 hospitaleros. De ene ligt in bed en de andere loopt regelmatig naar de koelkast voor bier. Als de andere uit bed komt, loopt hij de gehele avond in een soort wielrennersbroek. Ook deze man heeft al het nodige gedronken. Hij gaat verder met een biertje.

De tafel en het aanrecht zien er niet fris uit. Het is smerig.

De hospitaleros, Guy en François, maken ook het avondeten. Wij zijn hier met 6 man/vrouw.

Om 19.00 uur kunnen we eten. Tijdens het eten schakelen ze over op wijn.

De chef maakt steeds foto's. Hij begint met een dubbele tong te praten. Guy zegt, dat we maar niet op de ander moeten letten, omdat hij dronken is.

We eten toch heerlijke linzensoep, frites met hachee, salade en een ijsje na.

Ondanks de drank hebben ze toch een prima maaltijd bereid.

De man wordt steeds hinderlijker. De een na de ander gaat buiten zitten. Even later komt hij ook naar buiten.

Iedereen gaat op tijd naar bed, omdat men van deze vervelende man af wil.

Als wij in bed liggen, horen we hem nog lang praten en waarschijnlijk ook roken en drinken.

=====

Dag 19: 24 mei 2011. Saint Ferme – La Reola: 20 km

We willen vroeg vertrekken, omdat er erg warm weer wordt voorspeld.

Na het ontbijt vertrekken we. We lopen tussen druivenvelden naar Coutures.

Frederic uit Brugge zal gedeeltelijk met ons meelopen.

Als we in Coutures aankomen hebben we ca. 6,5 kilometer afgelegd. Dan gaan we naar Roquebrune.

We passeren een ruïne Saint Sulspice van een kasteel uit ca. 1200. Het kasteel is gesticht door de prior van La Réole. De ruïnes dateren uit de 16e eeuw.

Anne laat weten, dat zij de overnachting heeft geregeld bij mevrouw Moreau in La Réole. Om ca. 9.30 uur arriveren we in

Roquebrune. Op een bank bij de kerk gaan we eten. Frederic kan koffie zetten. Hij heeft een klein gaspitje. Heerlijk. Het is nog een heerlijke temperatuur.

Langs de weg staan veel fruitboomgaarden met pruimen.

We arriveren in de plaats St. Hilaire de la Noaille.

Even verder verlaat Frederic ons. Hij gaat via de D668 naar La Réole. Dan gaat hij nog 7 kilometer verder. Misschien zullen we hem niet meer zien.

Het is nog 7 kilometer naar La Réole.

We verlaten een drukke verkeersweg en gaan via een asfaltweggetje richting La Réole. We vervolgen onze weg over een graspad.

In het begin is het een goed pad. Later is er veel bouwafval op het pad gestort en het wordt flink klimmen over de brokstukken.

Uiteindelijk komen we op een asfaltweg. Vanaf hier kunnen we in de verte La Réole zien liggen in een dal langs de Garonne. Er zijn hier geen aanwijzingen. Dus het is steeds een beetje gokken. We houden de kerk in de gaten, want die moeten we passeren.

Het is nu ca. 12.30 uur.

We volgen de D113, die door La Réole loopt. We lopen de stad door en komen uiteindelijk bij de kerk.

Nadat we de kerk hebben bezichtigd, lopen we terug naar een terras. Hier drinken we wat en eten we een sandwich.

In de bar zit een vrouwelijke pelgrim te internetten. Ik maak met haar een praatje. Ze heet Suzanne en komt uit Nieuw Zeeland en is gestart in Trondheim, dat in het midden van Noorwegen ligt.

Ze schat, dat ze nu ca. 4000 kilometer heeft afgelegd en is gestart in augustus vorig jaar. Ze heeft zelfs door de sneeuw gelopen. Bij de kerk zien we haar weer. Ik vraag of ik een foto van haar mag maken. Ze wil ook een foto van ons maken. Voor ze op de foto wil, moet haar hoed goed staan en haar shawl wordt netjes gemaakt. Ze vraagt of ze onze foto op Facebook mag plaatsen. Wij vinden dat goed.

gemaakt. Overal staan foto's van hem. We krijgen meteen bij binnenkomst een biertje. Het is een groot huis met veel kamers.

Het kan nog eens gemakkelijk zijn, als we nog eens in Nieuw Zeeland komen. Wij gaan naar ons overnachtingadres. Anne en Camilla zijn al gearriveerd. We arriveren er om ca. 14.00 uur. Mevrouw Moreau is een aardig mens. Ze is weduwe en haar voornaam is Odette. Zo wil ze ook worden aangesproken. Haar man is 6 jaar geleden overleden. Het hele huis herinnert aan hem. Hij heeft de meeste kasten, deuren, het aanrecht en veel ander meubilair zelf

Overall staan kasten, die helemaal vol liggen met kleding, lakens en veel spullen van haar man.

Om ca. 16.00 uur zijn we klaar met onze werkzaamheden en gaan de stad in. We gaan terug naar de kerk en lopen naar het oude Benedictijnenklooster. In het klooster kun je alleen door de gangen lopen. Dat is wel de moeite waard.

Er is een grote binnenplaats, die we ook bezoeken.

Daarna doen we nog boodschappen en lopen

terug naar mevrouw Moreau.

We lezen wat tijdschriften van Le Pélérin. De vrouw geeft ons fotoboeken met pelgrims, die bij haar hebben gelogeed. Ze doet dit al meer dan 10 jaar. Ik zie ook enkele pelgrims, die ik wel ken.

Om 19.00 uur kunnen we buiten eten. In de tuin zijn er weer een aantal werkjes van haar man te aanschouwen, zoals beeldjes en een Mariakgrot van Lourdes. Hij moet erg handig geweest zijn.

We beginnen met een goede salade. Daarna eend met bonen. Daarna komt er kaas op tafel en we krijgen ijs na.

De eend was wel erg taai. Misschien heeft hij veel vlieguren achter de rug.

Om 20.30 uur zijn we klaar. Jef en ik gaan naar onze kamer en maken onze rugtas voor morgen klaar.

Het is een geweldige slaapplek. Wat zijn we toch verwend door deze vrouw. Ik weet niet waar we dit aan verdiend hebben.

Om ca. 21.00 uur gaan we slapen. Morgen gaan we naar Bazas.

=====

Dag 20: 25 mei 2011. La Réole – Bazas: 28 km.

We vertrekken om 7.30 uur.

Odille loopt een stukje met ons mee tot na de brug over de Garonne. We nemen afscheid van haar.

Jef en ik lopen verder langs de Garonne.

We lopen eerst naar het plaatsje Floudes en daarna over asfalt naar Puybarban. Het is redelijk warm. Er wordt voorspeld, dat het 33 graden kan worden.

Om ca. 9.15 uur passeren we Puybarban.

Na dit dorp kunnen we weer volop kersen eten. Opvallend, en goed voor ons, staan de kersenbomen vaak langs het pad of de weg.

We gaan over de D12 naar Savignac en Auros. We hebben dan ca. 15,5 kilometer afgelegd. In Savignac zien we Robbert lopen. Hij heeft waarschijnlijk de bus genomen.

We kunnen koffie drinken in een restaurant. We kopen brood bij een zeer ongeïnteresseerde groenteboer.

De temperatuur is flink gestegen. Het is al warm. In Auros eten we brood in de schaduw achter de kerk.

We zien Anne passeren. We roepen nog, maar ze hoort ons niet.

Na Auros kunnen we in de schaduw lopen van bomen. Dat is nu heerlijk.

Langs de weg staan veel boomgaarden met hazelnoten.
 Het is een lange weg. Er is gelukkig weinig verkeer.
 Om ca. 13.00 uur is het nog ca. 3 kilometer naar Bazas.
 Om ca. 14.00 uur lopen we Bazas in. Ver buiten de plaats zagen we al de indrukwekkende Kathedraal boven alle gebouwen uittoren.

Als we op het plein voor de Kathedraal arriveren, gaan we eerst de kathedraal bekijken. Dit is wel een heel mooie kerk. Ook de timpaan boven de ingang is bijzonder mooi. Het is wel een erg grote kerk voor een plaats met 4.500 inwoners.

Na het bezoek aan de kerk gaan we naar het toeristenbureau, dat ook aan het kerkplein staat. Net buiten het centrum staat de Gîte Communal. Het is een ruimte in een oud kantoorgebouw, dat nog gedeeltelijk in gebruik is.

Als we binnen komen, is Robert al gearriveerd. Hij heeft een auto laten stoppen en is een gedeelte mee gereden.

We gaan meteen douchen en kleren wassen.

Anne arriveert, als wij klaar zijn met de werkzaamheden. Camilla arriveert even later ook. We zijn weer compleet. Zij wil in haar tentje buiten slapen.

Zij biedt aan vanavond te koken.

Jef en ik gaan op pad om een telefoonkaart en een pilsje te kopen.

Ik vind het maar niks steeds met de telefoon van een ander te bellen.

De telefoonkaart wordt niets. Bij de Franse PTT koop ik een telefoonkaart. Ik probeer te bellen. Ik ga terug naar de PTT. Zij weten ook niet hoe het werkt. Ze bellen de Helpdesk. Dat helpt ook niet. We komen er niet uit. Ik ben hier behoorlijk pissig om. We gaan maar een pilsje drinken op een terras op het kerkplein. Het is hier verschrikkelijk warm.

Om 18.00 uur lopen we terug naar de Gîte Communal.

Camilla is flink aan het koken. Ze vertelt, dat ze vanmorgen haar dagboekje had laten liggen bij Odille. Ze bemerkte het pas toen ze al een paar uur vertrokken was.

Onderweg stopte een auto bij haar met Odille erin, die het boekje kwam brengen.

Odille had een kennis gevraagd te rijden, want zij heeft geen rijbewijs. Wat lief van deze vrouw.

Om 19.30 uur eten we. Camilla heeft erg goed werk verricht. Het smaakt uitstekend.

We eten een heerlijke salade, rijst met gebakken eieren en brood en een yoghurt na.

Het is wel erg veel voor 5 personen.

Om 21.30 uur gaan we slapen.

Het is erg warm in de kleine kamer met 4 slapers.

Morgen wordt regen verwacht.

=====

Dag 21: 26 mei 2011. Bazas – Le Billon: 28 km.

We vertrekken om 7.00 uur. We willen vandaag wat meer kilometers maken, zodat we morgen wat minder behoeven te lopen.

Er wordt veel regen voorspeld.

Anne en ik hebben verschillende informatie over de route, die we zouden moeten volgen vanaf het kerkplein. Haar boek is van 2010 en het mijne is van 2008.

De route van Beaulac is totaal verschillend. De 2 boeken beschrijven 2 verschillende routes.

Na ca. 6 kilometer besluiten we de D932 tot Beaulac te volgen. Het is een redelijk drukke verkeersweg, maar de loopstrook naast de weg is redelijk breed.

Het is wel erg saai langs de weg.

Om 10.30 uur is het nog steeds droog en lijkt het, dat de bewolking minder wordt.

In Beaulac drinken we koffie. Camilla vertrekt net als wij aankomen bij de bar.

Net buiten Beaulac komen we op een oude spoorbaan. Het is een traject t.p.v. van een oud spoorlijntje, dat lang geleden is opgeheven. Het spoor en de meeste bielzen zijn verwijderd. Het is nu een grasbaan, waar soms nog een paar bielsen liggen.

De baan is kaarsrecht. De lengte tot Captieux is ca. 9 kilometer. Het is wel mooi en rustig. Aan beide zijden staan bomen en struiken, soms onderbroken door kruisende wegen.

Om ca. 12.00 uur zijn we in Captieux. Het weer wordt steeds beter. Het is nu meer dan 20 graden.

Als we aan de rand van Captieux staan, hebben we ca. 19 kilometer afgelegd. We gaan eerst naar een supermarkt voor boodschappen, want in Le Billon is geen winkel, waar we iets kunnen kopen.

Captieux is een plaats met ca. 1.500 inwoners.

Daarna eten we in een restaurant. Om 13.00 uur gaan we verder.

Net buiten Captieux komen we weer op de spoorbaan. Het is nu nog 7 kilometer over de spoorbaan. Daarna moeten we nog ca. 4 kilometer lopen eer we in Le Billon zijn. De spoorbaan is gelijk aan het gedeelte vóór Captieux.

Als we ongeveer halverwege de spoorbaan zijn, worden we gepasseerd door een politiebusje.

Ze stoppen en vragen of we een groene auto hebben gezien. We ontkennen dit. Ook vragen ze of we vrouwen hebben gezien. Ik zeg, dat een Italiaanse voor ons loopt en een waarschijnlijk een Nederlandse achter ons. We realiseren, dat er misschien iets gebeurd zou kunnen zijn. We zijn er niet gerust op.

We lopen stevig door.

Om ca. 14.30 uur verlaten we de spoorbaan en vervolgen de aanduidingen naar Le Billon.

We gaan over een nieuw viaduct over de A65. Deze weg is nieuw en pas in gebruik sinds eind vorig jaar. Deze weg loopt door Les Landes van Langon naar Lescar en is ca. 150 kilometer lang.

Er is niet veel verkeer op deze nieuwe weg. We volgen de schaarse aanduidingen en bereiken om ca. 15.00 uur Le Billon. Camilla is al gearriveerd.

Le Billon is alleen een boerderijtje. Jef belt Anne. Ze is ook van de spoorbaan af en is onderweg naar Le Billon. Er is gelukkig niets gebeurd.

De vrouw van de gîte is een oud vrouwtje, dat erg voorover gebogen loopt. Normaal wordt ze door haar dochter geholpen, maar die is met vakantie.

Camilla vertelt, dat ze een naakte man in het bos heeft gezien. Ze was erg geschrokken. Ze heeft meteen de politie gebeld. Vandaar de vragen van de politie aan ons.

We gaan meteen douchen.

Om ca. 16.00 uur arriveert Anne. Even later komt Frederic met Harry uit Oosterhout. Harry hebben we nog niet eerder ontmoet.

De gîte is eigenlijk maar een oud, rommelig zootje. Anne slaapt in een ander gedeelte dan wij. Het is een kamertje op een rommelzolder.

Om 17.45 uur ben ik klaar met schrijven.

Om 19.30 uur gaan we eten. We hebben een koude pasta met brood. De pasta vind ik niet lekker. Het is pasta met vis. Niets voor mij.

Ik ga na het eten nog een tijdje buiten zitten bij de anderen. Er is intussen nog een Frans stel bij gekomen.

Het is wel gezellig met een wijntje, maar het wordt wel erg fris.

Om 21.00 uur gaan we naar bed.

Vandaag zijn we bij Captieux in het departement Les Landes aangekomen.

=====

Dag 22: 27 mei 2011. Le Billon – Roquefort: 27 km

Het vrouwtje van de Gîte heeft ons gisteravond de weg naar de route goed uitgelegd. Het is een zeer kwiek vrouwtje, ondanks haar leeftijd. Ze is zo aardig.

Het weer is goed. De zon schijnt al. Volgens het vrouwtje zal het niet regenen vandaag.

We lopen via een gemaaide grasbaan om de boerderij en volgen de aanwijzingen van de vrouw.

We komen op een weg in aanleg. De weg bestaat nu uit aangewalst puin. Dit duurt tot we de A65 bereiken. Hier staan weer de aanwijzingen van de Voie Vezelay. We volgen deze aanwijzingen.

Volgens mijn boekje van Outdoor zou vanaf hier de route bewegwijzerd zijn.

Om 9.00 uur lopen we nog steeds volgens de route en de aanwijzingen. Het gaat vlot. We vorderen goed.

We hebben al 12 kilometer afgelegd, als we

in Bourriot Bergonce aankomen.

Bij de ingang van het dorp is een bar. We drinken koffie op het terras.

Als we vertrekken, zijn de anderen nog niet in zicht. We laten een briefje achter met de vraag waar ze blijven.

We lopen door het dorp verder.

We lopen over paden met veel los zand. Het loopt niet gemakkelijk. Het pad loopt door bossen.

Regelmatig zien we naast het pad eendenmesterijen voor de bekende Foie Gras.

We komen weer op een spoorbaan tussen de bomen, zoals gisteren. Verderop staan aan beide zijden van het pad alleen wilde varens. Ze zijn nu nog niet zo hoog. Bij ons worden deze planten wel 2 meter hoog.

Om 10.45 uur gaan we even van het pad af om naar de kapel Eglise du Lugant Rues te gaan. Het ziet er schattig uit, maar de kapel is helaas gesloten. We lopen terug naar de route en gaan verder.

Verderop passeren we een oud stationsgebouw Gare du Poteau, dat langs het spoor stond.

Even verder passeren we de grens van de departementen Les Landes naar La Gironde.

Om 12.00 uur eten we op een kruising van paden.

Vanaf hier zijn mijn kaartjes weer verouderd en volgen we alleen de markeringen.

We verlaten hier de oude spoorbaan.

We komen even op de D932 en verlaten deze weer vrij snel.

We gaan via een omweg naar het centrum van Roquefort. We zoeken eerst de Bar de la Paix, waar we de sleutel moeten ophalen.

We eten hier een salade met brood.

We krijgen de sleutel en vertrekken naar de herberg.
 Om 14.00 uur zijn we in de albergue. Het is een prachtige albergue. Het is allemaal nog vrij nieuw en het is erg schoon.
 De koelkast staat vol voedsel en de kasten zijn ook goed gevuld. Er is zelfs een wasmachine en ook nog een droogapparaat. We hoeven vanavond geen eten te kopen. De beheerder komt nog langs en zegt, dat we kunnen eten van wat in de koelkast en kast ligt.
 Ik was mijn kleren en droog ze in de droger.
 Om ca. 16.00 uur komen de anderen.
 Wij zijn al klaar met de werkzaamheden.
 Vanavond eten we kip uit de vriezer met brood en koffie. We drinken ook nog wijn uit de kast.
 Tijdens het eten is het heel gezellig en we genieten van de goedkope maaltijd.
 Om 21.00 uur gaan we slapen.

=====

Dag 23: 28 mei 2011. Roquefort – Mont de Marsant: 29 km.

Jef en ik vertrekken om ca. 7.00 uur. Het is vandaag 29 kilometer.
 Anne gaat met de hospitaleros met de auto naar Mont de Marsant om nieuwe schoenen te kopen. Ze heeft erg veel last van haar voeten.

Na asfalt lopen we over een zandpad. Links van het pad staat jonge dennenaanplant en aan de andere zijde staan volwassen dennenbomen.

De voorspelling is mooi weer vandaag.

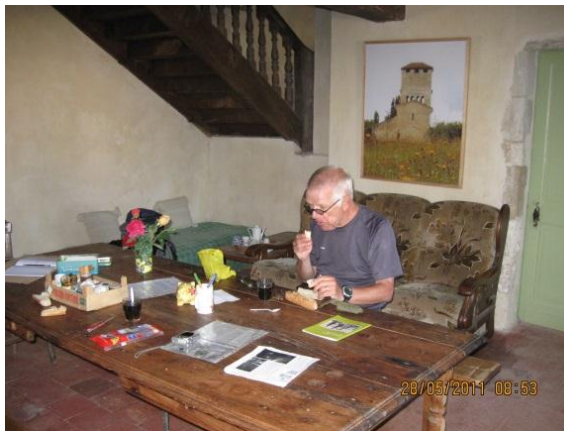
De route gaat over rustige paden. We gaan naar Corbleu. Het is zaterdag. Dus er is weinig verkeer in de morgen. Om 8.15 uur passeert ons de eerste auto.

Om 8.30 uur hebben we 7 kilometer afgelegd.

We komen in Corbleu. Er staat een oud kerkje. Het ziet er aan de buitenzijde gehavend uit. De kerk is open. We komen eerst in een portaal. Op een deur staat: "Halte Pèlerin". We gaan door de deur de ruimte in. Er staat een bed. Er is een keukentje, ook een tafel met stoelen en een bank. Je kunt er ook koffie zetten. Het is helemaal ingericht.

We gaan koffie zetten en wat eten.

Even later komt een oudere vrouw binnen. Ze is verbaasd ons te zien. Ze had nog niemand verwacht. Ze helpt met koffie zetten.

Er ligt een gastenboek. Dirk en Jean Pierre zijn hier ook geweest.

We gaan de kerk binnen. Het ziet er goed uit. Dit is in tegenstelling tot de buitenzijde.

We lopen door Bostons. De weg is hier pas geasfalteerd en het trottoir is ook pas voorzien van een uitgewassen grindvloer. De huizen zien er hier ook zeer verzorgd uit.

Om 9.45 uur arriveren we in de plaats Gaillères. We maken geen gebruik van de diensten van de aanwezige bar en lopen verder.

De route gaat richting Bougue. We zijn hier om ca. 11.00 uur.

Het is hier 3 dagen feest. We gaan een bar binnen voor koffie.

De vrouw zegt, dat vannacht hier 2 Belgen hebben gelogeerd. Ze hebben ook goed mee gefeest. De herberg is naast de bar.

Na de koffie gaan we verder.

Na Bougue komen we weer op een spoorbaan naar Mont de Marsant. Hier is de baan een geasfalteerd fietspad. Het pad is ca. 10 kilometer lang en is praktisch kaarsrecht.

Als we aan de rand van Mont de Marsant arriveren is het nog ca. 3,5 kilometer naar het centrum. Deze stad heeft ca. 30.000 inwoners.

We lopen door de stad. De route is goed aangegeven. We lopen probleemloos door de stad.

De albergue is net voor het centrum. Om ca. 13.15 uur arriveren we bij de albergue. Anne is al gearriveerd. Ze heeft nieuwe schoenen. Ze is er erg blij mee en ze voelen goed. Ze heeft er weer zin in.

We eten eerst brood met kaas. We hebben honger gekregen.

Na het eten gaan Jef en ik boodschappen doen voor morgen en we drinken op de markt een pilsje. Daarna gaan we terug naar de albergue. De anderen zijn dan ook gearriveerd: Camilla, Frederic en Harry.

Ik ga meteen beginnen met schrijven. Anne en Harry zullen het eten voor vanavond bereiden.

Corrie belt en vertelt, dat het Jeanne en haar zo goed bevalt In Zeeland, dat we nog wel even mogen wegblijven.

Om 19.30 uur gaan we eten. Ze hebben een uitstekende maaltijd gemaakt. Het wordt de laatste maaltijd in deze samenstelling. Anne loopt morgen maar tot St. Sever, vanwege haar nieuwe schoenen en Camilla gaat morgen richting Lourdes.

=====

Dag 24: 29 mei 2011. Mont de Marsan – Hagetmau: 37 km.

We staan om 6.00 uur op. We willen vroeg op pad, want het is een behoorlijke afstand vandaag.

Iedereen staat vroeg op. Het heeft bijna de gehele nacht gespookt op straat. Het duurde wel tot ca. 5.00 uur. Veel geschreeuw en harde muziek. Ik heb maximaal 3 uur geslapen.

Na het ontbijt nemen we afscheid van Camilla en Anne.

We vertrekken om 6.45 uur. We lopen naar het marktplein, waar we gisteren een pilsje hebben gedronken en volgen het bord naar St. Sever.

We volgen de D933. Naast deze weg is een nieuwe verkeersweg aangelegd, de D933S. Deze weg staat niet op mijn kaartjes.

Om 8.30 uur lopen we nog steeds parallel aan de nieuwe weg D933S. Het is hier erg saai om te lopen. Op de weg is nagenoeg geen verkeer (het is zondag) en er staat verder bijna geen bebouwing langs de weg.

We komen weer uit bij een oude spoorbaan. Het spoor en de bielsen liggen er nog steeds en het onkruid staat hoog. We moeten zelfs door een weiland en over sloten springen.

We komen weer uit bij de oude D933. Het is een tweebaansweg.

Om ca. 10.00 uur bereiken we St. Sever en we hebben dan ca. 18 kilometer afgelegd. We hebben flink doorgelopen.

Aan de rand van St. Sever drinken we koffie en eten een sandwich, die we gisteren hebben gekocht.

Als we verder gaan, passeren we de brug over de rivier L'Adour.

We gaan de stad door. De weg stijgt flink. Bij de kerk moeten we even zoeken naar de juiste route. Een oudere man komt naar ons en vraagt of we naar Santiago gaan. Hij vertelt, dat hij enkele jaren geleden bij deze kerk is begonnen. Hij heeft er 6 weken over gedaan naar Santiago. De afstand is vanaf hier ca. 1000 kilometer.

We passeren het klooster van de Jacobijnen.

We verlaten St. Sever. Buiten de stad lopen we tussen de landerijen.

Na ca. 6 kilometer lopen we weer tussen grote maïsvelden met grote sproei installaties.

Het is intussen erg warm geworden. Het is meer dan 25 graden.

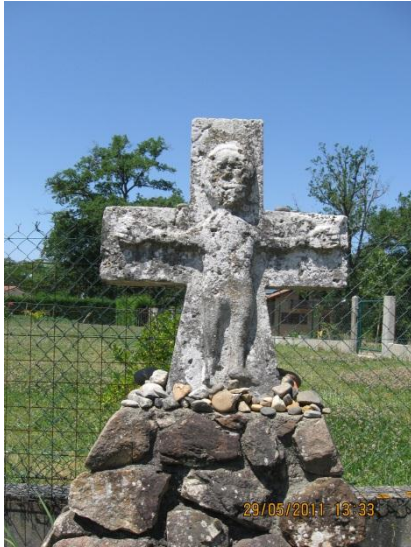

Om 12.00 uur zijn we in Audignon. Het is hier erg druk bij de kerk. Het lijkt wel feest.

De meeste vrouwen hebben een roos in de hand.

Dan gaan we richting Horsarsieu, dat 6 kilometer verder ligt. Het gaat steeds over rustige asfaltwegen.

In Horsarrieu gaan we in de kerk zitten. Het is hier koel.

Buiten deze plaats staat een oud verweerd kruisbeeldje. Het is een beeldje ter herdenking aan een oud pelgrimsziekenhuis. We maken er een foto van. Het is nog 6 kilometer naar Hagetmau. We komen weer op de D933.

We volgen deze weg tot Hagetmau. In deze plaats zijn afwijkende routepijlen

aangebracht, die we nog niet eerder zagen.

Bij de kerk zien we de straat, waar de herberg is, maar we moeten eerst naar het zwembad voor de sleutel en om te betalen.

Onderweg naar het zwembad drinken we een ijskoude cola. Dat smaakt heerlijk bij deze warmte.

Het is een hele wandeling door Hagetmau.

Het is een zeer mooie herberg. 7 Bedden voor 4 man. Frederic en Harry komen ook nog.

Wij zijn er om ca. 15.00 uur, de anderen om ca. 17.00 uur.

We doen onze werkzaamheden. Jef en ik eten soep met brood. Het brood moeten we halen in de enige winkel, die op zondag open is. De vrouw heeft nog enkele broden. Ze blijft open tot al het brood weg is. Omdat ik de afgelopen nacht slecht geslapen heb, ga ik vandaag vroeg naar bed. Als ik naar bed

ga, begint het flink te onweren. Ik merk er niet veel van.

=====

Dag 25: 30 mei 2010. Hagetmau – Orthez: 28 km.

Als we om 7.00 uur vertrekken is het droog, maar zwaar bewolkt. Het kan alles worden, regen of zon.

Het was weer een fraaie herberg met was- en droogmachine. We verlaten Hagetmau weer via de kerk. We zijn vrij snel het dorp uit en lopen op een asfaltweg.

We gaan naar Labastide Chalosse. Deze plaats ligt op 5 kilometer. Enkele kilometers verder ligt het plaatsje Argelos.

Na 14 kilometer verlaten we eindelijk het asfalt. Het is dan ca. 10.00 uur.

Gelukkig gaan we nu over een zacht pad verder. Dit is beter voor mijn voeten. Na 500 meter komen we weer op dezelfde asfaltweg.

We verlaten het departement Les Landes en komen in Pyrénées-Atlantique.

Het blijft asfalt, nu tussen de maïsvelden.

We zien meteen, dat we in een ander departement zijn. We treffen nu voor de 1e maal de blauwe bordjes met plaatsnamen en de wandeltijden naar deze plaatsen. Ook zien we het 1e richtingsbordje met de gele schelp met de wit-rode pijl met de tekst GR654.

Na 17 kilometer komen we in Sault de Navailles. We drinken hier koffie en eten wat. Ik heb honger gekregen. Om 10.15 uur gaan we verder. Het blijft zwaar bewolkt. Ik weet niet of we het droog zullen houden. Het is drukkend weer. We lopen langs enkele percelen met eucalyptusbomen. Dat is heel bijzonder. Deze bomen zie je normaal pas in Galicië in Spanje. De bladeren ruiken ook hier heerlijk.

Er zijn ook oude fruitbomen geplant. Op een bordje staat, dat het een oud ras is, dat dreigt uit te sterven. Daarom deze aanplant. De bomen zijn geplant door Les Amis de Saint Jacques. Dit is de Franse Sint Jacobsvereniging.

In de verte zien we de Pyreneeën liggen. Het is in de bergen te mistig om te zien of er sneeuw op de bergtoppen ligt.

Vanaf morgen gaan we richting de Pyreneeën.

Ca. 6 kilometer vóór Orthez begint het wat te regenen. Vrij snel houdt het weer op. Het is nog steeds erg benauwd.

Om ca. 14.00 uur arriveren we aan de rand van Orthez. Tot het centrum is het lintbebouwing. Het is zeker 5 kilometer. Als we Orthez binnen komen zien we naast de kerk een restaurant met een terras. We gaan daar wat eten en drinken. Jef neemt een sandwich en ik een panini. Het smaakt uitstekend.

Daarna gaan we naar het Office Touriste. Hier krijgen we de sleutel van de albergue.

We lopen naar het gebouw. Het is een toren achter het Hotel de la Lune. Het is een bijzonder gebouw. We gaan via een betonnen wenteltrap naar de 2^e verdieping. Het is een mooie ruimte met 2 slaapkamers met elk 3 bedden. Het ziet er perfect uit.

Harry en Frederik komen ook hierheen.

Ik heb vandaag last gehad van een pijnlijk scheenbeen.

Na de werkzaamheden gaan we boodschappen doen voor de dag van morgen

Er komen 2 heren langs van Voie Vezelay. Zij vertellen, dat dit gebouw een hotel was in de 16^e eeuw. Vroeger waren er ook paardenstallen bij.

Om 19.00 uur gaan we naar het Vietnamees restaurant Hongkong.

Onderweg komen we een doodvermoeide pelegrima tegen op de fiets. Frederik vraagt of ze een herberg zoekt. Ze is verdwaald. Frederik brengt haar naar de herberg. Later komen ze samen naar het restaurant. We zijn de enige gasten in het restaurant.

De vrouw heet Jane en woont in Portsmouth in Engeland.

Ze is thuis gestart. In Vezelay is ze gestopt en een paar weken later is ze weer verder gegaan.

Ze vertelt, dat ze Suzanne (de vrouw uit Nieuw Zeeland, die in Trondheim is gestart) heeft ontmoet in de pelgrimsruimte van de kerk in Corbleu. Ze had daar overnacht.

Ze had verteld, dat ze een burn-out had gehad. Ze is muziklerares en is ook op zoek naar een man.

De man van Jane is professor aan de universiteit.

We bestellen een Vietnamees gerecht. Ik bestel canard met Kantonese rijst met saus. Jef heeft iets met kip. Het smaakt uitstekend.

De ober is wel grappig. Toen we binnen kwamen vroeg hij of we kwamen afwassen.

Om 21.00 uur zijn we klaar en gaan we terug naar de herberg. Jef en ik gaan meteen slapen.

=====

Dag 26: 31 mei 2011. Orthez – Sauveterre de Béarn: 24 km.

Het is regenachtig weer, als we vertrekken. Het heeft vannacht flink geregend, maar bij vertrek is het enigszins droog.

We vertrekken, zoals gewoonlijk vanaf de kerk Saint Pierre.

We lopen over de brug over de Gave. Het is een wild stromende rivier. We gaan onder de A64.

Hier zien we de 1^e stenen Jacobusgrenspaal. Die zullen we nog vaker tegen komen. Het zijn betonnen zuiltjes met het embleem van een schelp.

We lopen naast de D23. Na enkele kilometers zouden we deze moeten verlaten, maar we zien geen aanwijzingen.

We besluiten maar langs de D23 te blijven lopen, want verderop komt de route toch weer op deze weg. Het begint te regenen. We trekken onze poncho's aan.

Er is vrij veel verkeer op deze weg. Er is maar een klein strookje om over te lopen. Dus moeten we regelmatig door het natte gras. Even nadat de route weer op deze weg komt, verlaten we deze weer.

Het is een bijzonder slecht pad. Veel lang gras en het is modderig. Het is soms ook klimmen en dalen.

In de plaats l'Hopital d'Orion komen we weer op de weg. We hebben dan 11.5 kilometer afgelegd.

We gaan de kerk in. Er is een voorportaal, waar we kunnen eten. In het gastenboek zien we, dat Dirk en JP hier vanmorgen ook zijn geweest.

Op het grasveld bij de kerk staat een beeld

van Jacobus. Ik maak er een foto van.

Na een stukje weg gaan we weer door het lange gras. Ondanks mijn gamaschen krijg ik toch natte voeten.

Even later komen we bij een oud bruggetje. Het slechte pad blijft duren. Het is veel klimmen en dalen. Veel modder met diverse glijpartijen. We kunnen onze poncho weer uittrekken. Het is droog.

In de plaats Andrein komen we weer op asfalt. Dit blijft ca. 3 kilometer duren.

Langs deze weg zien we weer jonge aanplant van een oud bomenras.

We naderen Sauveterre de Béarn. Het laatste stuk gaat weer door het gras. We passeren een snelstromende rivier. Het is de Gave d'Oloron.

We naderen de plaats. We moeten 5 steile trappen nemen om bij de kerk te komen. Het is een vermoeiende klim.

Als we bij de kerk komen, gaan we eerst wat eten.

Het is nu ca. 13.00 uur. We zijn vroeg hier na 24 kilometer. We eten een omelet. Om 13.30 uur gaan we verder op zoek naar de B&B. De B&B is ca. 1 kilometer buiten Sauveterre. Na een paar keer vragen vinden we de B&B. Het blijkt wel 3 kilometer te zijn.

Het is een groot huis. We kunnen binnen, ondanks dat de vrouw niet thuis is.

Het is erg rommelig in huis. Overal liggen spullen, zoals boeken en bladen.

De wanden hangen vol met foto's en schilderijen. De kasten liggen ook vol met spullen. Het zou een hele klus zijn dit huis op te ruimen.

Jef en ik hebben een 3 persoons kamer. De anderen, die later komen, slapen boven.

De vrouw komt om ca. 17.00 uur thuis en begint meteen met het eten klaar te maken.

Om 19.00 uur is ze klaar en kunnen we eten. De maaltijd bestaat uit een zeer goede groentesoep, pasta met hachee, kaas en fruit na.

We zijn nu in Baskenland. De vrouw vertelt de anekdote over de duivel in Baskenland. De duivel had 7 jaar gezworven door Baskenland en deze 7

jaren kon hij nog geen Baskisch praten. De Baskisch taal schijnt erg moeilijk te leren te zijn voor een niet-Bask.

Na het eten halen we het wasgoed van de lijn. Het is dan ca. 21.00 uur. Na een praatje met de gastvrouw gaan we naar bed.

=====

Dag 27: 1 juni 2011. Sauveterre de Béarn – Ostabat: 26 km.

Het wordt vandaag weer mooi weer. We gaan op tijd op pad.

De gastvrouw wijst ons een route, waardoor we geen 2 kilometer terug hoeven te lopen.

We komen vrij snel op de D933. Het lijkt wel of deze weg ons steeds achtervolgt. Net voor Osserin verlaten we deze D-weg en lopen over een pad, dat meteen flink begint te stijgen. Het pad is modderig door de gevallen regen van gisteren.

Het zonlicht geeft weer fraaie lichteffecten door de takken van de bomen.

We passeren een grenspaal, die aangeeft, dat we in de Baskische provincie Bearn komen.

Het is hard werken in het bos. Het klimmen duurt meerdere kilometers. Even komen we op asfalt, maar direct daarna gaat het weer verder over een pad.

Onderweg zien we een bordje, waarop staat, dat het nog 2 uur lopen is naar St. Palais.

Als we het bos uitkomen, staat er een boerderij. Bij de boerderij staat een tafel met daarop een doos. In de doos ligt een Livre D'or (gastenboek). We schrijven er wat in en we doen ons tegoed aan de kersen.

Daarna gaan we weer verder.

We komen in het dorp Suhast. Hier lezen we op een bordje, dat het nog 1 uur lopen is naar St. Palais.

Om 9.00 uur lopen we over de weg naar St. Palais.

Het is te zien, dat we in Baskenland zijn. De huizen en boerderijen zien er hier erg verzorgd uit. Het lijkt alsof de mensen hier meer welvaart kennen. Het lijkt, aan de begroeiing te zien, dat het land ook vruchtbaarder is.

De Pyreneeën komen steeds dichterbij. Het landschap wordt heuvelachtiger met op de achtergrond de bergen.

Overal zien we tegen de bergen en in de dalen witte huizen en dorpen.

Net voor St. Palais lopen we weer over een oude spoorbaan met hier en daar nog een achtergebleven spoorbiel.

In St. Palais eten we op een bank bij de kerk een verse baguette. Hij is nog warm. Het smaakt goed

Na St. Palais lopen we weer even over de D933. Daarna gaan we over een rustige asfaltweg verder. Zo nu en dan is het flink klimmen.

We komen steeds dichterbij de Pyreneeën.

We komen bij de zuil van Gibraltar. Als we er aankomen, is er een hele klas met schoolkinderen bij de zuil aanwezig. De onderwijzer wil, dat wij op de foto gaan met de kinderen. De onderwijzer vertelt, dat wij pelgrims zijn en hij legt ook uit wat pelgrims zijn.

We gaan verder. Het wordt flink klimmen over een rotspad.

We gaan nu naar de Chapelle de Soyarce. Het is een langdurige, lastige klim.

Tijdens het klimmen hebben we mooie uitzichten op de Pyreneeën. De zon schijnt volop. Dat maakt het nog mooier.

We komen op een plateau (vlakke) met grasland. Het kapelletje is van verre al te zien.

Als we er arriveren, vind ik het heel bijzonder om hier na 4 jaar weer te zijn. In de kapel staat nu een aandenken aan een jonge vrouw, die overleden is. Er zijn nog 2 pelgrims. Zij lopen in de tegenover gestelde richting.

We gaan verder. Het is nog ca. 2 uur lopen naar Ostabat.

Op het plateau is het winderig en koud.

Het is even flink dalen met soms een pittig klimmetje.

In het plaatsje Harambelz komen we bij de andere kapel. 4 Jaar geleden was deze kapel gesloten, vanwege een aanstaande restauratie. Sinds vorig jaar is de kapel weer te bezichtigen.

Vanaf hier is het nog bijna 1 uur lopen naar Ostabat. Het is een flinke afdaling. We kunnen het dorp in het dal zien liggen met de witte kerk.

Om 13.30 uur lopen we Ostabat in. We gaan eerst naar de kerk. Het is een klein dorp met ca. 300 inwoners. Het meeste komt mij nog bekend voor.

In het plaatselijke café drinken we koffie.

Daarna gaan we naar de boerderij B&B Gainako Etxea. Het is een echte Baskische naam. De boerderij ligt ca. 800 meter buiten het dorp. Ik heb hier 4 jaar geleden ook overnacht. De boerderij ligt op de route naar St. Jean Pied de Port.

Het is een erg mooi onderkomen. Alles is nieuw en wordt goed onderhouden.

Er zijn al een paar pelgrims vóór ons aangekomen. Uiteindelijk worden het ca. 20 man/vrouw.

In Ostabat komt ook de route vanaf Le Puy en Velay.

Ik heb vandaag weer pijn aan het scheenbeen van mijn linker voet. Ik vermoed, dat het Tendinitis is. Als ik mijn schoen niet aan heb, is de pijn minder.

Om 19.30 uur kunnen we eten.

Het is een Baskische maaltijd.

Het bestaat uit soep met veel verschillende groenten. Het hoofdgerecht is een pasta, maar anders bereidt dan eerder. Het vlees is vrij vet. Het nagerecht is een yoghurt.

De gastheer zingt tijdens het eten zijn Baskische repertoire. Hij draagt dan een Baskische baret. Hij deed dat ook 4 jaar geleden. Het zal elke avond weer hetzelfde repertoire zijn.

Om ca. 21.00 uur gaan we slapen

=====

Dag 28: 2 juni 2011. Ostabat – saint Jean Pied de Port: 21 km.

Wij vertrekken vroeg, want als het enigszins kan, willen we morgen met de trein naar Nederland. Als het lukt, willen we vóór 12.00 uur langs het station gaan om treinkaarten te kopen.

De eigenaar dringt er op aan, dat iedereen iets in zijn gastenboek schrijft. Ik denk, dat hij graag complimenten wil voor zijn geweldig optreden gisteravond.

We steken de weg over en gaan via een graspad op weg.

Het is goed weer en we proberen er een flink tempo in te houden. De Pyreneeën liggen voor ons. Regelmatig staan er pijlen met de tekst Ronchevaux. Die moeten

wij ook volgen.

Een paar kilometer verder komen we weer op de weg D933. Als we deze weg zouden volgen komen we zonder problemen in St. Jean Pied de Port. Wij willen ook de route volgen

We komen in Larceveau. Hier is geen winkel of pinautomaat. Dus gaan we verder. We gaan regelmatig van deze weg en lopen over een pad, maar na verloop van tijd komen we toch weer op de D933.

We passeren een weiland met schapen. Alle schapen zijn wit, maar de kopjes zijn zwart en de horens zijn gekruld.

Ook passeren we een oud, verweerd kruisbeeldje.

We lopen door Mongelos. Ook hier zijn geen winkels.

Mijn been wordt steeds pijnlijker. Ik vind het wel goed, dat dit de laatste dag is, want de pijn begint steeds eerder en wordt erger.

Om 10.00 uur zijn we in Saint Jean le Vieux. Het is een grotere plaats. Hier kan ik geld pinnen en in een bar kunnen we koffie drinken en brood kopen. Vanaf St. Jean le Vieux is het nog ca. 6 kilometer naar Saint Jean Pied de Port. We gaan weer verder over de D933. Een paar kilometer voor Saint Jean Pied de Port gaan weer van deze weg af. We komen langs een kerkje met een mooi interieur.

We kruisen hier ook de GR10., Dat is een wandelroute, die over de hoge Pyreneeën loopt. Als we in St. Jean Pied de Port aankomen, moeten we nog door het hele dorp naar het station. Om ca. 11.30 uur zijn we in het station. De kaarten naar Brussel zijn snel geregeld.

We gaan eerst naar de kerk. Het is al weer 4 jaar geleden, dat ik hier geweest ben.

We gaan naar de refuge L'Esprit du Chemin van Huberta en Arno.

Huberta herkent ons nog. We worden

heel vriendelijk ontvangen. Helaas is er geen slaapplek meer voor ons. Als we zeggen waar we slapen, zegt ze, dat we daar niet heen moeten gaan, want het is een slechte refuge. Ze gaat bellen en we kunnen iets

verderop slapen in een Engelse refuge. We kunnen onze tas hier achter laten. We gaan eerst eten, want we hebben honger gekregen. Het is intussen al 13.30 uur.

Als we in de refuge aankomen, blijkt het toch niet te lukken. De man brengt ons naar een andere refuge. Daar is wel plaats voor ons.

Als we gedoucht hebben, gaan we enkele souvenirs kopen. Het is hier erg toeristisch. Practisch alle winkels zijn souvenirwinkels.

We brengen nog een bezoek aan het pelgrimsmuseum. Ook laten we in ons Credential een stempel zetten bij het pelgrimsbureau.

Om 18.00 uur gaan we terug naar de refuge. Harry en Frederik zijn intussen ook gearriveerd.

We gaan een afscheidspilsje drinken in de bar. Zij blijven nog een dag in St. Jean Pied de Port, alvorens verder te gaan voor het laatste deel naar Santiago de Compostela.

Om 19.30 uur kunnen we eten. Het is voor Jef en mij het galgenmaal.

Het voorgerecht is weer een heerlijke salade en het hoofdgerecht is een pasta. Dat kennen we onderhand ook wel.

Om 21.00 uur gaan we slapen, want onze trein vertrekt om 6.15 uur en we moeten nog ruim 15 minuten lopen naar het station.

Het wordt een onrustige nacht met weinig slaap.

=====

Terugreis.

De treinreis naar huis verloopt voorspoedig. Om 19.00 uur stappen we in Etten-Leur uit de trein. Jeanne en Corrie staan ons op te wachten. Het is fijn ze weer te zien na 1 maand.

We gaan naar een Chinees restaurant om weer even aan elkaar te wennen en te ontwennen.

Nawoord.

De Via Lemovicensis is een route, die eigenlijk geen spectaculaire hoogtepunten kent.

Het is een rustige route, die niet door veel pelgrims wordt gedaan. De 1^e week hebben we geen andere pelgrims ontmoet, maar daarna hebben we steeds pelgrims in refuges ontmoet. Dat is wel prettig. Iedereen heeft zijn eigen ervaring en het is fijn deze te delen.

De albergues zijn meestal goed tot zeer goed en de hospitaleros of andere vrijwilligers zijn zeer vriendelijk en behulpzaam.

Als we geen gebruik hoefden te maken van een hotel, waren de overnachtingen zeer goedkoop. Vaak werden de refugio's gerund door vrijwilligers van Voie de Vezelay. Dat is vereniging, die de Via Lemovicensis onderhoudt.

Voor de route hebben we gebruik gemaakt van het boek Itinéraire du Pèlerin de Saint Jacques van Voie de Vezelay. Het is losbladig met kaarten. Mijn boek was van editie 2008. De meesten hadden uitgave 2010. Door de aanleg van diverse grote wegen was mijn editie op meerdere punten verouderd. Ook zaten er nogal wat fouten in. Al met al hebben we toch veel plezier van het boek gehad.

In het departement Gironde was geen bewegwijzering aangebracht. Dan is het niet leuk lopen, als alles uit het boek gehaald moet worden.

We hebben veel geluk gehad met het weer. Het was misschien niet leuk voor de Franse boeren, want we hebben bij elkaar misschien 1 dag regen gehad. We hoorden bijna dagelijks, dat het zeer nodig was, dat het zou regenen. In deze periode draaiden de regeninstallaties op het land overal op volle toeren.

Corrie heeft de periode van onze afwezigheid doorgebracht met Jeanne in hun vakantiehuis in Burgh Haamstede. Het is hen ook goed bevallen. Dat kwam goed uit. Volgend jaar willen we misschien het gedeelte lopen van Visé naar St. Amand Montrond. Als we dit traject hebben afgelegd dan hebben we de route naar Santiago de Compostela, resp. Fisterra, gelopen vanaf Amsterdam. Dat is een afstand van ca. 3000 kilometer. We zien er nu al naar uit om te beginnen.

We danken onze vrouwen Jeanne en Corrie, dat zij het mogelijk maken, dat we dit steeds weer kunnen doen. We zijn nog niet klaar.

=====

Deel 3:

Camino Frances 2006 Van St. Jean Pied de Port naar Santiago de Compostela / Fisterra

Vorbereiding.

De tocht naar Santiago de Compostela. Dit is mijn éérste tocht.

Het is eindelijk zo ver. 23 april 2006 vertrek ik.

De training voor deze tocht heb ik op 1 januari 2006 begonnen. Vanaf dat moment wandelde ik 3 á 4 maal per week, veelal in België. Vaak met de rugzak, gevuld met oude kleding en flessen water. Het totale gewicht is ca. 13 kg. Ik ben nog een midweek, begin april, naar de Ardennen geweest en heb zo'n 125 km getraind met de rugtas. Het ging allemaal redelijk.

Toaal heb ik tot ca. 20 april zo'n 1450 km. getraind, waarvan zo'n 600 km met de rugtas.

De meegenomen spullen zijn meest van lichte materialen.

In november heb ik nieuwe hoge schoenen gekocht, type B van Lowa, nadat ik nieuwe steunzolen had laten maken. Begin februari waren de hakken al versleten en was het dempingmateriaal zichtbaar. De hakken heb ik toen laten vernieuwen. Begin april was ook duidelijk, dat de zolen Santiago niet zouden halen. De schoenmaker kon geen garantie op de reparatie geven.

Begin april heb ik toch maar weer nieuwe schoenen gekocht. 20% korting, omdat zij ook vonden, dat de slijtage wel erg snel ging. Ook weer Lowa en hetzelfde type schoen als de eerste.

=====

De route.

Dit gedeelte van de Camino heet Camino Frances en loopt van St. Jean Pied de Port in Frankrijk naar Santiago c.q. Fisterra in Spanje.

Camino Frances betekent: de Franse route.

In dit gedeelte gaat de Camino door 6 steden en 165 dorpen en gehuchten.

De grote steden zijn: Pamplona, Logroño, Burgos, Leon, Astorga en Santiago. Er lopen en fietsen hier veel pelgrims. Verdwalen is niet mogelijk, omdat er veel markeringen zijn aangebracht. In praktisch elke plaats staat wel een kerk of kapel, die gewijd is aan St. Jakobus.

Dag 0: 23 april 2006. Etten-leur – St. Jean Pied de Port: 0 km

Het is een vreemd gevoel, dat het nu gaat gebeuren. Ik heb het gevoel, dat ik er toch wel klaar voor ben.

Om 10.25 uur vertrekt de trein van Etten-Leur naar Roosendaal. Het is een verrassing, dat Ine en Wil op het station staan om mij uit te wuiven.

Op het station in Roosendaal nemen we afscheid en vertrekt de trein naar Antwerpen-Berchem.

In Antwerpen stap ik op de Thalys naar Parijs-Noord. De trein heeft onderweg een tussenstop in Brussel.

In ruim 2 uur ben ik in Parijs. Ik neem dan de metro naar het station Montparnasse. Hier moet ik ca. 1 uur wachten op de TGV.

Om ca. 15.00 uur vertrekt de TGV naar Bayonne. De TGV heeft 2 tussenstops, in Bordeaux en Dax. De trein rijdt met grote snelheid door Frankrijk. Het valt mij op, dat er in Frankrijk eigenlijk geen geluidsvoorzieningen zijn getroffen. En als er al voorzieningen zijn getroffen, dan zijn het betonnen wanden, die er niet uitzien. Het is mooi weer in Frankrijk en volop lente. De bomen zijn groen en het koolzaad staat in volle bloei. Tijdens een dergelijk reis heb je tijd

om na te denken over wat er komen gaat. Wordt het zwaar? Valt het mee? Krijg ik blessures? Al dat soort dingen gaan door je hoofd.

Ik heb zoveel gelezen over wat er allemaal goed kan gaan, maar ook wat er fout kan gaan.

Ik kom om ca. 20.30 uur aan in Bayonne.

Het berg/boemeltreintje naar St. Jean Pied de Port vertrekt om 21.00 uur.

Mocht de TGV later arriveren, dan wacht het treintje, maar dat is vandaag niet nodig.

De treinreis met het bergtreintje moet mooi zijn, maar om 21.15 uur is het al donker.

Dus zie ik niets van de omgeving.

Om 22.00 uur ben ik in St. Jean Pied de Port en om 22.20 uur ben ik in de refugio van Huberta en Arno Cuppen.

Deze refugio heb ik in februari gereserveerd.

Ik word vriendelijk ontvangen door een vrijwilligster. De gasten zijn al naar bed.

Ik kan douchen tot 22.30 uur. Daarna krijg ik nog een kopje thee.

De kamer bestaat uit 3 stapelbedden. 3 Bedden zijn bezet. Een kamergenoot is een Nederlander, de andere is een Fransman.

Om 23.00 uur probeer ik te slapen. Het was een drukke dag vandaag.

Het is wel 00.00 uur voor ik in slaap val. Ik word ook nog meerdere keren wakker, want het gesnurk is hier al begonnen.

=====

Dag 1 : 24 april 2006. St. Jean Pied de Port – Orisson: 9 km.

Om 6.30 uur word ik wakker door een wekkertje, dat afgaat.

Iedereen staat op om 7.00 uur. Om 7.30 uur kan ik ontbijten in de keuken. Er zit 6 man aan tafel. Diverse nationaliteiten. Er wordt Nederlands, Frans en Engels gesproken.

Ik neem een eenvoudig, maar flink ontbijt, zodat ik een goede basis heb. Ik heb een lunchpakket besteld. Dat wordt nu klaar gemaakt. Het is een Frans lunchpakket. Dat bestaat uit een omelet met stokbrood.

Ik laat in de refugio mijn Credential stempelen en ga naar het Pelgrimsbureau om daar nog een stempel en informatie te halen. Ik krijg een stempel, een lijst met de afstanden en refugio's langs de route en een hoogte/afstanddiagram. Deze informatie zal ik tijdens mijn tocht nog vaak gebruiken.

Als ik buiten kom regent het. Dat valt tegen. Ik betaal in de refugio, trek mijn poncho aan en vertrek.

Ik ga nog even langs de kerk en verlaat St. Jean Pied de Port via de Port d'Espagne.

Zodra ik het stadje uit ben, begint er een steile klim over een asfaltweg. Hierna blijft het stijgen, maar wat minder. Dit duurt 20 km. en 1200 m. stijgen. Ik vraag me wel af of mijn knieën en spieren dit wel zullen overleven.

3 Zwitserse vrouwen staan bij een bus. Zij wachten op de rest van het gezelschap van ca. 30 ouderen. Zij hebben de steile klim overgeslagen.

Na ca. 1 uur houdt het op met regenen. Het is wel mistig. De uitzichten over de bergen zijn beperkt door de mist.

Tijdens het klimmen zweet ik flink, want het is zeer vochtig. Ook de poncho draagt er aan bij. Als het

helemaal droog is, doe ik mijn poncho en mijn trui uit en rits mijn broek af. Er heerst een vredige rust in de bergen. De vogels laten zich wel horen. Het asfalt gaat over in een pad, dat bezaaid is met stenen. Het is opletten. A.u.b. geen blessures. De grond bestaat uit een vieze, rode, kleverig leem. Mijn schoenen worden al flink smerig.

In de verte zie ik stipjes in de bergen. Ze bewegen. Het zijn pelgrims, die voor mij lopen.

Ik rust wat uit en eet onderweg. Het gezelschap Zwitsers is compleet en haalt mij nu in. Zij wandelen nu 7 dagen en komen dan later weer terug om de Camino te vervolgen.

Ik passeer ze weer en zie ze voorlopig niet meer terug.

Het lopen gaat goed en ik word niet moe.

Ik kom op een hoogte, dat ik boven de wolken loop en het zicht is goed. Het uitzicht is prachtig.

Jammer, dat het onder de wolken zo mistig is. Hierdoor mis ik het mooie uitzicht onder de wolken.

Om 11.15 uur arriveer ik, na een bocht, plotseling bij "Auberge Orisson". Hier heb ik de overnachting gereserveerd. Jammer eigenlijk, want ik ben helemaal niet moe en het is nog vroeg.

Het weer is wisselend. Dan zonnig, dan mistig.

Ik neem plaats op het terras en schrijf mijn dagboek van gisteren en vandaag.

Ik kan de passerenden nu goed gadeslaan. Het zijn Nederlanders, Belgen, Fransen, Engelsen, Italianen en de Zwitserse oudjes.

Velen drinken hier wat en hebben een praatje.

Ook passeren enkele fietsers, in de kleinste versnelling of tevoet. Veel zweet en weinig kilometers.

Ik ben vandaag gestart op ca. 225 m. hoogte en zit nu op ca. 775 m. Dus een stijging van 550 m.

Er vliegen enkele adelaars over. Wat zijn dat grote vogels! Door de mist heb ik ze nog niet eerder gezien.

Het wordt zo nu en dan behoorlijk koud. Soms schijnt het zonnetje. Dan is het iets beter.

De refugio loopt in de loop van de middag vol. Ik praat met nog wat mensen. Hier kan ik mijn talen nog eens ophalen. Er is zelfs een Australisch meisje. Ze reist na de Camino door naar Italië.

Het avondeten wordt om 18.30 uur geserveerd.

Het bestaat uit een Franse groentesoep. Er zit werkelijk van alles in. Het hoofdgerecht bestaat uit pasta met een tomatensaus en een hele vette worst.

Tijdens het eten praat ik met verschillende medepelgrims. Iedereen praat met iedereen, desnoods met handen en voeten. Meerderen zal ik later nog terugzien.

Ik moet zelfs nog tolken tussen de Australische en een Franse jongen. Deze jongen is 9 jaar en is in Frankrijk gestart en loopt tot Pamplona.

Om 20.00 uur zijn we klaar met eten. Iedereen gaat naar bed, want er is verder niets te beleven.

=====

Dag 2 : 25 april 2006. Orisson – Ronchevaux : 18 km.

Om 6.45 uur sta ik op. Het ontbijt is om 7.30 uur.

De rugtas inpakken is toch even werk. De spullen moeten op de goede plaats zitten, anders heb ik er onderweg last van. De zwaarste spullen moeten zo dicht mogelijk tegen het lichaam. Maar het lukt wel.

Om goed half acht ga ik ontbijten. Het ontbijt bestaat uit een stuk stokbrood, boter en jam. Koffie kunnen we pakken in een soort soepkom. De Fransen dopen hier hun stokbrood in. Dat is nodig, want het is vrij hard. Dus doe ik dat ook.

Ik heb gisteren een lunchpakket besteld. Dit bestaat uit een sandwich stokbrood met ham en kaas.

Om 8.00 uur vertrek ik.

Het is mistig. Zelfs zo mistig, dat ik het Mariabeeld d'Orisson niet kan zien. Jammer. De weg bestaat uit asfalt.

Vanuit de mist hoor ik regelmatig een soort koeienbellen. Het blijken paarden te zijn, die in de bergen lopen.

Op diverse plaatsen zie ik naast de weg hoopjes gestapelde steenpoppetjes. Deze zijn zo gestapeld door pelgrims. Veel pelgrims leggen er een steentje bij.

Op een moment staan er geen bomen meer, alleen gras en struiken.

Na 2 uur lopen kom ik langs een grote hoop stenen.

Hier moet ik het asfalt verlaten en via een bergweg verder gaan.

De route is goed aangegeven. Je hoeft niet verkeerd te lopen.

Het is wisselend koud en dan weer warm. Plotseling sta ik voor het bord: Navarra.

Dat betekent, dat ik de Spaanse grens overschrijd en in de provincie Navarra ben aangekomen.

De pijlen worden nu geel van kleur.

Het is praktisch de gehele dag stijgen. Het valt mij niet tegen. Regelmatig passeer ik een Frans echtpaar, Michel en Helene. Zij zaten gisteren tegenover mij aan tafel. Als ik even rust of eet passeren zij mij en dat gebeurt ook andersom. Onderweg zie ik nog een

aankondiging, dat het nog 765 km. is naar Santiago. Dat geeft de burger moed. Het is wel ca. 200 uur lopen.

Er ligt hier zelfs nog sneeuw langs de weg. Na ca. 31/2 uur bereik ik het hoogste punt. Het is de bergtop Col de Lepoeder. De hoogte is 1410 m.

Ik zie hier het eerste herdenkingskruis van een overleden pelgrim.

Daarna is het nog ca. 4 km. naar Ronchevaux.

Ronchevaux ligt op ca. 950 m. Dus moet er weer ca. 460 m. gedaald worden. Dat is gem. 11%. Ik druk het tempo flink. Dat doe ik met mijn stokken. De knieën krijgen het

flink te verduren.

Het eerste gedeelte gaat over asfalt.

Tijdens de afdaling is het flink koud door de mistwind.

Ik kom langs een kapelletje. Het is gesloten. Bij dit kapelletje staan veel van hout gevlochten kruisjes. Deze zijn geplaatst door vrome pelgrims.

Vanaf dit punt is het nog ca. 1,5 km. Het pad wordt erg slecht. Dus goed opletten, want het blijft flink dalen.

Om 12.30 uur arriveer ik in Ronchevaux. Het is een abdij. De refugio gaat pas om 16.00 uur open. Dat is balen.

Ik ga naar een nabij gelegen restaurant. Ik drink er 2 café con leche (koffie met melk) en schrijf mijn dagboek. Tijdens het schrijven komen mijn kamergenoten uit Orisson hier ook koffie drinken. In het restaurant bestel ik voor vanavond een pelgrimsmenu (€ 8, -).

Om 16.00 uur laat ik mij inschrijven in de refugio, met nog ca. 90 anderen.

Daarna gaan we naar de slaapzaal. Ik schat ca. 75 stapelbedden. Dus bijna iedereen heeft een dubbel bed. Deze zaal is een onderdeel van het klooster. Dus een stenen vloer, hoge ruimte en koud.

Bij de ingang van de zaal worden we ontvangen door 2 Nederlandse vrijwilligers, die gedurende 2 weken de pelgrims hier ontvangen en begeleiden. Het zijn aardige dames.

Het regent de gehele avond. Hopelijk is het morgen voorbij.

Tijdens het eten zit ik aan tafel met een Oostenrijkse en 2 Fransen. We kunnen aardig converseren. In het Frans en Duits.

Het pelgrimsmenu bestaat uit een voor mij niet te definiëren lekkere soep. Het hoofdgerecht bestaat uit patates frites met een forel en het nagerecht is een puddinkje uit een pakje. Het geheel smaakt goed.

Na het diner ga ik naar de H. Mis in de kloosterkapel. Er zitten ca. 60 pelgrims in de kerk. Het is een mis met 3 Heren.

Ze zingen in het Gregoriaans en de gesproken tekst is Spaans en Latijn. Het is een plechtige dienst, geheel passend bij een pelgrimage.

Aan het eind van de mis worden de pelgrims uitgenodigd naar voor te komen. De priester bidt tot God en vraagt om bescherming en de zegen voor de pelgrims. Het is een dienst, die je mede in de stemming brengt voor deze tocht. Het weer voor morgen ziet er niet goed uit. Het is mistig en het regent hard, al sinds 17.00 uur.

In deze refugio is een ruimte, waar pelgrims spullen, die ze niet meer nodig hebben, achter kunnen laten. Anderen, die spullen kunnen gebruiken, kunnen deze dan meenemen. Er liggen sokken, shirts, broeken en boeken.

Morgen wil ik naar Larrasoiana, hopelijk met beter weer. Later heb ik vernomen, dat de priester van de kerkdienst vele malen de Camino heeft gelopen.

Om 21.15 uur ga ik naar bed. Slapen lukt niet erg, want er wordt flink gesnurkt.

=====

Dag 3: 26 april 2006. Ronchevaux – Larrasoaina : 26 km.

Vannacht was er veel gesnurk en een gerochel.

Ca.100 man in één ruimte. Het is niet de goden verzoeken, maar smeken.

Om ca. 5.30 uur beginnen de eersten al te rommelen in het donker.

Om 6.00 uur gaat het licht aan. Het beste is ook op te staan, want iedereen begint met inpakken en wil snel weggaan.

Om 6.30 uur vertrekken de eersten. Het is nog donker buiten.

Het weer ziet er niet goed uit. Het regent flink en de lucht zit helemaal dicht. Het belooft weinig goeds voor vandaag.

Ik doe mijn poncho maar gelijk aan, want onderweg is het bijna niet te doen om de poncho aan te trekken. En zeker niet als het waait.

Om 7.00 uur, als het licht is, vertrek ik. Eten kan hier niet, dus ik neem een oud broodje uit mijn rugzak.

Na een half uur wordt het toch droog en wordt het lichter tussen de wolken. Het lijkt

beter te worden.

Na ca. 45 min. loop ik het dorpje

Burguette binnen. Ik zie een bar. Dat komt heel goed uit, want ik heb nog niet gegeten. Ik ga naar binnen en bestel 2 sandwiches en een café con leche. Ik eet een halve sandwich en drink de koffie. De rest is voor onderweg. Een sandwich bestaat uit een half stokbrood met kaas en een omelet.

Twee Franse kamergenoten van 2 dagen geleden zitten hier ook te ontbijten.

Na vertrek loop ik verder en pruts wat aan mijn tas. Ik word door een auto gepasseerd. De chauffeur vraagt of ik de Camino loop. Als ik dat bevestig, zegt hij dat ik terug moet, omdat ik verkeerd gelopen ben. Dus ga ik terug. Hij heeft gelijk. Het is wisselend dalen en stijgen.

Het weer wordt steeds beter en de zon begint volop te schijnen. Dat is beter dan de vooruitzichten gisteren waren.

Om 9.45 uur ga ik op een bank zitten en eet mijn stokbrood.

Ik ga nu de bergen in. De paden zijn wisselend van beton en puin. Het is beiden niet comfortabel lopen.

Zo nu en dan heb ik prachtige uitzichten

over de bergen en de dalen. De natuur is heel mooi. Alles is fris groen en ruikt heerlijk en de vogels laten zich ook flink horen.

Regelmatig passeer ik pelgrims en ik word ook wel eens gepasseerd. Iedereen wenst dan elkaar "Bon Camino". Soms zie ik mensen meerdere malen.

Ook mensen, die ik de afgelopen dagen heb gezien.

Ik loop een tijdje met een Spaanse student uit Barcelona.

We komen uit bij een monumentje van een Japanse pelgrim, die hier in 2002 is overleden.

Ik ontmoet hier ook de 2 Fransen, waarmee ik gisteravond heb gegeten. Ze komen mij een hand geven.

Verderop kom ik een Spaanse vrouw tegen met volle bepakking. Ik denk eerst, dat ik verkeerd loop. Ze grapt, dat zij goed loopt. Dus ik moet wel verkeerd lopen. Ze is op de terugweg naar huis. Zij loopt de Camino heen en terug.

De paden gaan al uren door de bergen. Mooie natuur, zingende vogels, mooie uitzichten en zonnig weer.

Als ik zo wandel, bedenk ik, dat ik pas 3 dagen wandel. Het lijkt wel meer dan een week. Je doet zoveel indrukken op. Ik moet gelijk aantekeningen maken om 's avonds uit te werken, want anders ben ik alles vergeten. Het is toch wel bijzonder om de Camino te mogen en te kunnen lopen. Dit had ik een jaar geleden niet verwacht. Het is ook zo mooi te wandelen in de bergen, het stijgen en dalen. Ik vind het tot heden ook niet zwaar.

De wandelaars zijn van alle

leeftijden en iedereen praat met iedereen. Soms met woorden en gebaren.

Ik passeer een paar Fransen. Een man valt het vlaggetje op mijn tas op. Hij begint tegen mij te praten over de 4daagse van Nijmegen. Hij loopt dit jaar voor de 4e maal mee. Hij staat op dezelfde camping dan ik. Even later zie ik hem weer bij een bron.

We spreken af, dat we elkaar tijdens de 4daagse zullen opzoeken op de camping.

Het is nu een paar kilometer flink dalen en dan is het oppassen voor de grote stenen en de steile helling naar beneden.

Ik kom nu in Ziburi. Hier is ook een refugio, maar ik wil doorlopen naar Larrasoaina. Deze plaats ligt ca. 11/2 uur lopen verder.

Het is prachtig weer nu, volop zon. Ik schat ca. 20 á 22 graden. Ik kom nu langs een industrieterrein. Veel lawaai

en stof. Hier wordt natuursteen vermalen voor toepassing in de wegenbouw en beton.

Ik loop nu enkele kilometers op een pad, dat gemaakt is met flagstones. Het ziet er mooi uit. De Spanjaarden groeten me steeds. Het lijkt wel of ze hier respect hebben voor de pelgrims.

Om 14.15 uur arriveer ik in Larrasoaina. De refugio gaat om 15.30 uur open. In de

refugio kunnen ca. 35 mensen overnachten. Ca. 10 man heb ik al eerder gezien. De refugio is een oud gemeentehuis. De eigenaar van de refugio is de

burgemeester. Het restaurant is ook van hem. Er wordt verteld, dat hij zorgt, dat er geen refugio of restaurant bij komt in het dorp.

Na aankomst ga ik eerst douchen. Daarna mijn kleren wassen en dagboek schrijven. In het restaurant reserveer ik een pelgrimsmenu. Er loopt een gezellige ober rond. Hij kan alles duidelijk maken. Als hij varkensvlees bedoelt, zegt hij "knor knor". Als hij rundvlees bedoelt, zegt hij: "boe boe". Ik kan om 20.15 uur eten. Ik eet weer met de 2 Fransen. Het smaakt prima.

Alleen is het wat weinig.

In het vervolg moet ik als voorgerecht pasta of spaghetti nemen, want het hoofdgerecht is meestal een stuk vlees met een paar frietjes. De wijn smaakt erg goed.

De Camino is een mooie combinatie van natuur, cultuur, sportieve uitdaging en contacten.

Ik heb nog steeds het gevoel, dat ik op vakantie ben en niet aan het pelgrimeren. Om 21.30 uur ga ik naar bed.

=====

Dag 4: 27 april 2006. Larrasoaina – Cizor Menor: 21 km.

Vóór 6.00 uur begint het rommelen weer. Weer niet best geslapen vannacht. Dat zal voorlopig wel niet veranderen. Om 6.15 uur doe ik het licht maar aan. Het heeft geen zin, als 75% uit bed is, om dan in het donker te blijven prutsen.

Om 7.00 uur vertrek ik en ga naar het restaurant, waar ik gisterenavond heb gegeten. Ik bestel café con leche grandito en 2 sandwiches voor onderweg. De koffie is een grote kom. Het smaakt wel.

Om 7.15 uur vertrek ik met de 2 Fransen. Zij weten de weg, zodat we niet 500 m. terug hoeven te lopen. We komen bij de N135 en lopen hier langs. Plotseling steekt een wild zwijn de weg over en wordt aangereden door een auto, maar hij strompelt toch het bos in.

Na ca. 3 km. bereiken we de route en deze verlaat meteen de N135.

We gaan weer de natuur in. Ik loop door kleine dorpen. Ik zie bijna geen mensen, alleen busjes en terreinwagens, zoals in Irotz.

Vóór Irotz kom ik nog langs een steengroeve.

De weg gaat weer dalen en komt uit bij een rivier. Ik ga de brug over en loop weer een stuk langs de N135.

Ik loop op een pad, waar de struikjes worden ingekapseld (web) door rupsen. Daarna eten ze de struik helemaal kaal.

Ik word gepasseerd door een ruiter te paard, die ook onderweg is naar Santiago.

Op een kruising van wegen staat een kruisbeeld. Aan de ene zijde hangt de gekruisigde Jezus en aan de andere zijde staat een afbeelding van Maria.

In een dorpje kan ik weer water bijvullen. Regelmatig tref je fonteintjes met bronwater. Dit water is drinkbaar. Iedereen vult hier zijn drinkflesjes. Ik koop toch liever water, want ik heb vernomen, dat het water niet altijd drinkbaar is. Ik neem even rust op een bank op een parkeerplaats. De route vanaf de parkeerplaats is gewijzigd, vanwege gevaar in de bergen. Ik ga via een andere route.

Het wordt weer flink steil.

Ik haal een van de twee Fransen, Guy en Patric, in. Hij heeft het erg moeilijk en is door zijn maat achtergelaten.

Ik passeer een mooie waterval.

In Arre ga ik op een bank zitten om te eten. De Fransman komt erbij zitten. Hij heeft het niet gemakkelijk, maar het is een doorzetter.

Ik loop door Arre. De andere Fransman vertelt mij, dat zijn maat een bar is ingegaan om te rusten en wat te drinken.

Vóór Pamplona ga ik weer op een bank zitten in een park bij een brug over de Arga.

Ik rits mijn broek af, want het wordt toch weer warm. Opeens hoor ik achter mij Nederlands praten. Ik ga erop af. Het zijn 2 vrouwen uit Breda op de fiets, die zich afvragen of ze de brug over moeten. Ik bevestig dat. Zij rijden vandaag tot Puente la Reine.

Ik loop Pamplona door. Het zijn over het algemeen smalle straten met hoge huizen c.q. kantoren.

In Pamplona is de bewegwijzering minimaal. Als ik iemand vraag naar de "Camino de Santiago" is iedereen bereid om mij te helpen. De mensen zijn heel behulpzaam.

Na het verlaten van Pamplona zie ik op de bergen een windmolenpark met wel honderd windmolens. Door veel mensen geroemd en door velen verdoemd. Door de bewolking kan ik niet alle windmolens zien.

Ik ga nu richting Cizor Menor.

Ik loop 2 pelgrims voorbij. De vrouw zegt: hé een Nederlander!! Het is een Amsterdams echtpaar, dat vandaag is gearriveerd en in Pamplona is gestart. Ze lopen nu hun eerste kilometers.

Ik loop Cizor Menor binnen.

De refugio is snel gevonden. Ik arriveer om ca. 13.30 uur. We worden door een vriendelijke vrouw ontvangen. De refugio ziet er schilderachtig uit, maar is van binnen heel verzorgd.

's Middags douchen, kleren wassen en dagboek schrijven.

Vlak bij de refugio is een restaurant, waar we vanavond kunnen eten.

In de loop van de middag gaan we met een groepje een pilsje drinken. Het gezelschap bestaat uit: een Spanjaard, een Belg, een Duitse (Birgit), een Zwitser (Heinz), een Oostenrijkse (Suzi) en een Nederlander (ikke). Voor het eten ontmoet ik nog het Nederlands echtpaar van onderweg en een man uit Vlissingen.

Om 19.00 uur gaan we eten. We bestellen een pelgrimsmenu. Aan tafel: de Belg, de Zwitser (Heinz) en de Spanjaard.

Het voorgerecht bestaat uit een stevige soep, het hoofdgerecht is een cotelet met wat frietjes en het nagerecht is een puddinkje. En natuurlijk een flesje wijn.

Om 21.30 uur is het weer bedtijd.

=====

Dag 5: 28 april 2006. Cizor Menor – Puente la Reine: 20 km.

Om 6.15 uur gaat het licht weer aan. Om 7.00 uur vertrek ik.

Als ik het dorp verlaat, gaat het weer omhoog naar de windmolens. Vandaag is het helderder dan gisteren.

Hierdoor zijn nu de windmolens goed zichtbaar. Er staan er heel veel. Ik schat er meer dan 100 stuks, die ik nu zie.

Eerst een stuk asfaltweg, later wordt het een bergpad. Dit pad is niet verhard.

Gelukkig heeft het een paar dagen niet geregend. Dit pad is berucht vanwege de modderstroom bij zware regen. Het is nu redelijk hard. De grond lijkt op klei of leem en is rood gekleurd. Als het nat is dan kleeft het aan je schoenen. Je schoenen worden dan 2 keer zo hoog en 2 keer zo breed. Ik merk het op de kleine stukjes, waar het nog vochtig is.

Ik begin aan de Puerto del Perdon. Het is een pittige bult.

Op de helling staat een herdenkingskruis van een Belg. Die is hier tijdens de beklimming overleden.

Het is van de overleden Belg Frans Koks. Hij overleed op 29 april 2004. Zijn familie heeft dit monument geplaatst op 2 april 2005. Frans liep de Camino voor de vierde keer. Het kruis is door zijn zoon gemaakt met materiaal afkomstig uit de werkplaats van Frans.

De top heet de Alto de Perdon (hoogte van de vergeving).

Op de top van de berg staat een pelgrimsmonument vlak bij de windmolens. Het bestaat uit een silhouet van wandelende pelgrims.

Hierna gaat het steil naar beneden. Het pad bestaat uit grote grindkeien met een diameter van 10 á 20 cm. Het is goed

opletten hier. Het is niet moeilijk hier een blessure op te lopen. Ik heb veel plezier van mijn wandelstokken.

Het uitzicht is prachtig. Het is redelijk helder weer. Een geweldige kleurenschakering. In Urterga drink ik een café con leche.

In het plaatsje Urterga wordt het vlakker. Daarna kom ik Muruzabal. Het is nu vlak. Daar wil ik heen. Het is ca. 4 km. omlopen, maar dat heb ik er wel voor over. Het is ook nog vroeg.

Het gaat met de nodige hindernissen, omdat er wegwerkzaamheden zijn en de alternatieve route slecht is aangegeven. In de verte zie ik het kerkje al staan. Het is een achtvormig kerkje en staat gewoon in het veld. Geen enkele bebouwing in de buurt, behalve een gebouw, dat vroeger waarschijnlijk de pastorie was.

Ik zie een wegwijzer naar Eunate.

Het is een lief gebouwtje. Het kerkje is open. Dat valt mee, want praktisch altijd zijn de kerken niet toegankelijk. De kerk is mooi binnen. Het altaar heeft veel houtsnijwerk. Er is plaats voor ca. 50 personen.

Ik vervolg de route en kom in Obanos. Deze plaats heeft ook mooie kerk, maar die is ook gesloten.

Dan gaat de route naar Puente la Reine (brug van de koningin), waar ik om ca.

12.30 uur arriveer.

Ik wil hier overnachten, omdat Puente la Reine een mooi stadje is. Nu heb ik tijd om het te bezichtigen.

Ik ga eerst douchen, kleren wassen en dagboek schrijven.

Daarna doe ik een rondje door het stadje. Weer smalle straatjes met hoge gebouwen.

De winkels zijn gesloten van 14.00 tot 17.00 uur.

Ik bemerk, dat ik mijn pet heb laten liggen op een kerkbank in het kerkje van Eunate.

Ik moet wel een nieuwe kopen, want bij warm weer heb je wel een pet nodig. Dus om 17.00 uur ga ik terug en na enig zoeken vind ik een pet in een winkeltje. Ik koop ook

een klein schelpje voor mijn ketting.

In een supermarkt koop ik brood, boter en smeerkaas voor morgen.

Als ik terug kom, zie ik, dat het Nederlandse stel uit Amsterdam en de 2 Fransen (Guy en Patric) ook zijn gearriveerd. We spreken af om met zijn allen te gaan eten.

Het pelgrimsmenu bestaat vandaag uit: een groot bord salade, hoofdgerecht inktvis met frietjes en het nagerecht is een bakje yoghurt. En natuurlijk de wijn.

Als we om 21.15 uur terugkomen, zit er een groot gezelschap Nederlandse vrouwen aan een tafel. Het zijn fietsers. Ze hebben grote pret en zijn erg lawaaiig.

Als we in bed liggen, blijven ze nog veel lawaai maken. Een Fransman ergert zich er zo aan, dat hij flink op de deur bonkt en vraagt of het ook rustiger kan.

Ik maak het eind niet mee.

Morgen naar Villamayor de Montjardin.

Ik vind het wel leuk, dat ik heel veel gelezen heb over de Camino in boeken en verslagen. Nu loop ik hier zelf en zie alles met eigen ogen.

=====

Dag 6: 29 april 2006. Puente la Reine – Villamayor de Monjardin: 30 km.

Om 5.45 uur begint het rommelen weer. Ik sta ook om 6.00 uur op. Het zijn meestal dezelfde mensen, die zo vroeg weg willen.

Het wordt bij mij ook steeds vroeger. Ik lig vaak al even wakker. Het slapen gaat niet goed. De hele nacht hoor je wel wat en dat is niet weinig. Het is snurken. Vaak toiletgangers. Maar geluid is er altijd. Dat ben ik thuis helemaal niet gewend. Maar als het rond 6.00 uur is, wil ik er ook uit en is van slaap geen sprake meer. Tegen 7.00 uur maak ik een foto van de beroemde brug van Puente la Reine. Deze brug is ca. 1000 jaar oud en is speciaal gebouwd voor de pelgrims. Buiten Puente la Reine loop ik weer door de natuur. Het ruikt lekker, de vogels fluiten en de lucht is fris.

Het is ook zo stil hier, behalve de vogelgeluiden. Je ziet en hoort niemand.

Om 9.00 uur ga ik aan de kant van de weg zitten en eet een zelfgemaakte sandwich. Op een kaal stukje land heeft een fietser zijn tentje opgezet en zijn fiets ernaast gezet. Hij slaapt nog.

Het pad gaat steil omhoog. Het is weer rode klei met een terracottakleur.

Wat bof ik, dat het al een paar dagen droog is hier. Door de droogte is de klei hard. Het weer is goed. De uitzichten zijn weer heel mooi.

Tussen de heuvels zie ik Cirauqui liggen. Ik loop door het plaatsje Cirauqui. Het is een mooi plaatsje met mooie huisjes en smalle straatjes.

Daarna ga ik verder over zeer oude pelgrimspaden. De grote stenen zijn uitgesleten door de vele pelgrims. Dat kunnen er door de eeuwen heen vele miljoenen zijn.

Na Cirauqui loop ik langs veel druivenvelden. De stammen van de druiven zijn mooi gevormd. Dat is nu goed te zien, omdat er nog geen bladeren aan de plant groeien.

Voor Lorca komt er nog een steile klim.

In Lorca drink ik café con leche en een sandwich met vis (€ 4, -). Ik tref hier ook Birgit uit Duitsland.

Na het verlaten van Lorca kom ik weer in de natuur. Ik kom weer langs een kerkje, dat

in the middle of nowhere staat. Verderop passeer ik een gedenksteen van een overleden Canadese vrouw in 2002.

Na ca. 22 km. bereik ik Estella. Het is weer een mooi stadje.

Er wordt ook veel nieuw gebouwd. Grote huizen en appartementen. Het ziet er kwalitatief goed uit. In dit gedeelte van Spanje kun je zien, dat er de laatste 10 jaar grote vooruitgang is geboekt. Veel nieuwbouw en mooie, goede wegen.

Bij Irache kom ik bij de bron, die behalve water ook wijn tapt. Voor de formaliteit neem ik een slokje en doe wat in een flesje voor later tijdens het verslag schrijven. De kranen zijn van koper.

Een Spaanse fietser maakt van mij een foto en vertelt, dat zijn zus in Nijmegen woont en dat hij elk jaar naar de 4daagse gaat kijken.

Even verder eet ik, zittend in het gras, een sandwich.

In de verte zie ik de berg, waar Villamayor op ligt. Het is weer klimmen. Ik loop door het gehucht Azqueta. Hier heeft men weer veel honden. De meeste liggen op straat te slapen en zien er niet gevaarlijk uit.

Vervolgens weer over een uitgesleten pad, flink stijgend.

Uiteindelijk bereik ik Villamayor. Ik meld mij bij de refugio.

Het is hier erg koud en het waait flink. Geen weer om buiten te zitten.

Het is een refugio van een Nederlands Christelijke genootschap. Op deze wijze doen zij missiewerk. Het zijn heel aardige mensen. De meesten zijn vrijwilligers uit Nederland en komen enkele weken assisteren.

Het Amsterdamse stel arriveert hier ook.

Na vandaag zal ik ze niet meer zien, want ze gaan het rustiger aan doen. De afstanden zijn te groot voor de vrouw.

Het avondeten kunnen wij ook in de refugio gebruiken. In het dorp is geen restaurant.

Het avondeten bestaat uit een grote bak salade met tomaat en komkommer. Het hoofdgerecht is een mix van bruine bonen, aardappelen, vlees en allerlei groenten. Het smaakt uitstekend. Het nagerecht is een yoghurt. En uiteraard de Tinto. Het is binnen en buiten erg koud. Voor en na het eten wordt er door mensen van het genootschap voorgebeden. Om 22.00 uur is er nog een meditatiedienst. Ik ga er niet heen. Dat is te laat. Ik ga om 21.00 uur slapen.

=====

Dag 7: 29 april 2006. Villamayor – Viana: 33 km.

Ik sta om 6.30 uur voor de eetzaal voor het ontbijt. Een vrijwilliger doet de deur voor mij open, want ik ben eigenlijk te vroeg. Maar ik kan al eten. Ik vraag of hij een eitje voor mij heeft. Dat heeft hij. Hij kan echter het gas niet aangestoken krijgen. Hij wil nu een ei koken in een waterkoker. Na 5 minuten komt hij trots met een gekookt ei. Ik snij het kopje eraf. Het ei is niet gekookt. Hij heeft het water niet laten koken. Een echte vrijwilliger. Even later komt hij met een zeer zacht gekookt ei. Het is net eetbaar. Voor 7.00 uur vertrek ik. Het is flink koud vanmorgen. Ik heb in de refugio 2 stokbroden meegenomen. Het is een goede refugio.

Ik denk vaak alleen te lopen, maar ik zie wel vaak mijn schaduw meegaan. Soms links van mij, soms recht, soms voor en soms achter.

Het gaat nu licht bergaf.

Ik loop door een breed dal. Er groeit veel gras, druiven, asperges en graan. De asperges worden al gestoken.

In de verte zie ik op de bergen weer veel windmolens. Op enig moment twijfel ik of ik wel goed loop, want ik heb al enige tijd geen aanwijzing meer gezien. Na enige tijd komt er toch weer een pijl.

Alles is hier landbouw met op de achtergrond de bergen.

Om 9.00 uur bereik ik Los Arcos. Hier koop ik een pak koeken als noodrantsoen.

Na Los Arcos ga ik verder over een breed pad van gemalen puin. Het loopt goed vandaag. Het weer is goed. Flinke zon met weinig wind. Na Los Arcos komen veel pelgrims op het pad. Het zijn pelgrims, die in Los Arcos hebben overnacht. Het is mooi weer. Een hel blauwe lucht zonder klein wolkje. Het is hier, behalve vogelgeluid, erg stil. Wat een rust.

De meeste pelgrims voor mij loop ik voorbij. Na Sansol komen er weer paden met grote stenen. Erg gevaarlijk. Het is hier heuvelachtig. Dus wat klimmen en wat dalen.

We lopen richting Viana en lopen parallel aan de N111.

Om 13.30 uur arriveer ik in Viana.

Ik laat me inschrijven en mijn Credential stempelen. Het stapelbed is 3 bedden hoog. De oudjes slapen beneden. Dus ik ook.

Later komen er een paar bekenden binnen. Zoals Birgit, Ruud uit Vlissingen en het Franse echtpaar, Michel en Helene, uit Annecy.

Vandaag verstuur ik de eerste e-mail naar groep 2. In eerste instantie lukt het

niet. We spreken af met de bekenden samen te gaan eten.

De stad Viana is een oude stad. De gebouwen zijn mooi gerestaureerd

Het pelgrimsmenu bestaat vandaag uit: lasagne, kip met wat frietjes, yoghurt en natuurlijk de Tinto.

Het kost vandaag € 12, -, omdat het zondag is.

Na het eten ga ik direct naar bed. Het is ca. 21.00 uur.

=====

Dag 8: 1 mei. Viana – Najera: 38 km.

We kunnen hier niet ontbijten. Daarom vertrek ik al om 6.45 uur. Ik eet een paar koeken van mijn noodrantsoen.

Het is fris buiten, maar om 8.00 uur begint de zon volop te schijnen en wordt het snel warmer.

Ik loop al enkele dagen op de route GR 65. De GR 65 is de route naar Santiago, die start in le Puy in Frankrijk.

Het is lekker rustig buiten. Het is echt genieten nu. De zon, de mooie lucht, de rust, de vogels, de geur en het groen. De vroege ochtend is het mooiste moment van de dag. De stilte, de opkomende zon, de volmaakte rust, waarin ik mijn Camino kan beleven.

Om 8.30 uur bereik ik de buitenwijken van Logroño. Logroño is de hoofdstad van Rioja.

Ik verlaat de provincie Navarra en kom nu in Rioja, bekend van de goede wijnen. Aan de rand van Logroño word ik bijna van de weg getrokken door een oud vrouwtje. Zij heet Maria Theadora en is de dochter van Felisa. Felisa heeft wel 30 jaar lang hier pelgrims ontvangen en pelgrimspaspoorten gestempeld.

Ik moet binnen komen. Als ik binnen ben vraag ik maar café con leche. Die heeft ze nog ook. Ik krijg een stempel op mijn kaart. Ik maak een foto van haar. Als ik weg wil gaan, moet ik in haar gastenboek schrijven. Dat doe ik dus. Dit zijn momenten, die je nooit meer vergeet.

Maria Theadora

Om 8.45 uur ben ik in Logroño. De route gaat niet door het centrum. Ik wijk van de route af en ga naar de kathedraal en maak er een paar foto's van. De kerk is gesloten.

Daarna ga ik terug en vervolg de route.

Het informatiebureau voor pelgrims is vandaag gesloten. Het is vandaag een feestdag, de dag van de arbeid.

Ik passeer 2 dames met een trekkarretje. Zij lopen zo de Camino. Ze komen uit Canada. Ik ben trouwens al veel Canadezen tegen gekomen. En dan vooral mensen

uit Quebec. Er is vorig jaar in Quebec een TV uitzending geweest van Michel Leboeuf, die de Camino gelopen had. Dat heeft zoveel teweeggebracht, dat er nu veel meer mensen uit Quebec de Camino lopen.

Buiten Logroño ga ik een breed pad op van gemalen natuursteen.

Veel fietsers rijden op dit gedeelte van de route. Ik zie een groep wielrenners. Achter hen rijdt een materiaalwagen en daarachter rijdt een bus. Dit allemaal is aan het pelgrimeren. Het lijkt wel een wielercours. Ze rijden zeker met een snelheid van 35 á 40 km.

Ik heb meegemaakt bij een afdaling, dat ze al ver van tevoren schreeuwen, zodat iedereen aan de kant kan om hen door te laten.

In Rioja worden weer andere route aanduidingen gebruikt, naast de gele pijlen. Het zijn 2 blokken graniet met op een het logo van de schelp.

Tegen 10.00 uur trek ik mijn jas uit en rits mijn broek af.

Dan loop ik weer een tijd over een asfaltweg en later weer over puin.

Ik zie weinig wandelaars op dit gedeelte. Het is rustig.

Het is een echt wijngebied. Overal druivenvelden.

In Navretta kan ik café con leche drinken. Eindelijk...

Birgit zit er ook weer. Ook zit er een Nederlander waar ik eerst Engels tegen spreek tot ik merk, dat het een Nederlander is. Birgit gaat tot Ventosa. Het is nog geen 12.00 uur. Ik besluit door te lopen naar Najera. Ik zal dus voorlopig Birgit niet meer zien.

Najera is 16,5 km. verder. Om 12.00 uur ga ik verder.

Vanaf hier zie ik geen granieten palen meer, maar betonpaaltjes met een goudkleurige schelp erin. Ik loop een lang stuk over asfalt, parallel aan de N120. Na ca. 8 km. gaat het weer stevig omhoog. Het pad bestaat uit grindkeien, die vaak losliggen. Het is weer niet ongevaarlijk. Dus weer opletten. Als ik boven kom, krijg ik weer prachtige uitzichten te zien met verschillende dorpen.

Ik zie ook bergen, waar op de toppen nog volop sneeuw ligt. Het is weer een pad, dat slingerend door de wijnvelden loopt en naar een van de dorpen leidt. Het is Najera. Ik zie in Najera het eerste ooievaarsnest op een schoorsteen. Ik loop het hele plaatsje door en steek een riviertje Rio Najerilla over en arriveer om 15.15 uur bij de refugio. De refugio gaat pas om 16.00 uur open. Er zitten al een aantal mensen te wachten. Nadat ik ben ingeschreven, kan ik bouillonsoep nemen. Die staat klaar voor de binnenkomers. Deze refugio wordt geleid door vrijwilligers.

Het verblijf is donativo (vrijwillige bijdrage). De vrijwilligers spreken alleen Spaans. Om 17.00 uur zie ik Michel en Helene in de hal staan. Dus zij hebben ook 38 km gelopen. Leuk ze weer te zien. Ik had ze nu hier niet verwacht. We spreken af samen te gaan eten om 19.00 uur. Om 19.00 uur gaan we eten. Het menu bestaat uit een aardappelsoep, beeftec met enkele frietjes, yoghurt en Tinto voor de prijs van € 8,50.

Helene heeft last van haar knie. Terwijl ik brood ga kopen, gaan zij naar een farmacie om een knieband te kopen. Zij gaan het vanaf morgen veel rustiger aan doen. Dus ik zal ze niet meer zien.
Om 21.00 uur ga ik slapen.

=====

Dag 9: 02 mei 2006. Najera – Granon: 29 km.

Vanmorgen vertrek ik weer voor 7.00 uur. Voor vertrek moet ik nog een kwartier naar mijn schoenen zoeken. Je mag je schoenen niet bij je bed laten staan. Bij vies weer geeft dit nogal wat smerigheid en natuurlijk de zweetvoetenlucht. Je moet ze dus in het halletje laten staan in rekken.

Ik wil mijn schoenen pakken, maar ik kan ze niet vinden. Alle schoenen nog een keer nagekeken, maar ik kan ze niet vinden. Toen maar alle binnenzolen bekeken en jawel ik heb ze. Alle schoenen zijn ook zo stoffig, dat het allemaal dezelfde schoenen lijken.

Bij vertrek is het weer frisjes.

Na 5,5 km. kan ik café drinken in bar Sevilla. Hier zitten de 3 Belgen, die ik ook in Orisson heb ontmoet. Ze zijn niet meer zo vrolijk. Er zijn wat meningsverschillen onderling.

Ik ga richting Ciruena. Hier laat ik bij een golfclub mijn afstand/hogteblaadjes kopiëren. Ze hebben de voorbije dagen veel geleden en zijn aan vernieuwing toe. Terwijl ik moet wachten koop ik een golfballetje voor Bob en Riet.
Het gaat weer stijgen. Als ik de top van de berg bereik, zie ik in de verte Santo Domingo de la Calzada liggen. Het is daar een beetje nevelig. “de la Calzada” betekent: geplaveide weg. De mensen waren hier vroeger trots op en voegde dat achter de plaatsnaam.

Als ik een 3tal Franse vrouwen nader, hoor ik een vrouw zeggen: "attention le TGV". Als ze merkt, dat ik het hoor, krijgt ze een rood hoofd. Ik geef haar een aai en ga verder.

Gisteravond vertelde Michel, als een student zich aanmeldt aan de universiteit, hij voorrang krijgt, als hij de Camino heeft gelopen.

Het wandelen gaat weer goed vandaag. De man met de hamer heeft mij nog niet gevonden. Ik heb hem wel met anderen bezig gezien. Helene had ook flink last van haar knie en moet vandaag rustig aan doen. Ik heb hun e-mailadres en zij het mijne. We hebben afgesproken elkaar te mailen over hoe het verder is gegaan op de Camino.

Het landschap verandert langzaam. Minder druiven, meer gras, graan, erwten en peulen.

Onderweg passeert mij een jeep met opschrift. Het is een van de jeeps, die over de Camino rijdt om te zien of het de pelgrims goed gaat.

Om goed 11.00 uur arriveer ik in Santo Domingo. Ik loop naar de kerk. Ik neem een toegangskaartje en loop door de kerk om het kippenhok te zoeken.

Na enig zoeken vind ik het hok op 4 m. hoogte. Aan deze kippen is een legende verbonden, dat luidt als volgt:
Een familie was op bedevaart naar Santiago en overnachtte in Santo Domingo. De dochter van de herbergier werd verliefd op de zoon. Maar de zoon wilde er

niet van weten. De dochter van de herbergier werd zeer jaloers. Voor de familie vertrok stopte zij het zilverwerk in de tas van de jongeman. Nadat de familie was vertrokken, miste de herbergier zilverwerk.

Hij stuurde soldaten achter de familie aan. In de buidel van de zoon vonden zij het zilverwerk. De familie werd teruggevoerd naar Santo Domingo. De jongeman werd voor de rechter gedaagd en veroordeeld tot de strop. Het vonnis werd meteen voltrokken. Zwaar bedroefd vervolgde de familie hun bedevaart. 2 Maanden later kwam de familie op hun terugweg weer in Santo Domingo aan. Zij zagen, dat hun zoon nog steeds aan de strop hing en dat hij nog leefde. De ouders togen direct naar de burgemeester en zeiden, dat hun zoon nog leefde en dat dit te danken was aan hun gebeden. De burgemeester geloofde het niet. Hij zat aan tafel kip te eten en zei: Als dat waar is, mogen van mij deze kippen uit mijn bord opvliegen. Meteen vlogen de kippen uit zijn bord. De zoon werd bevrijd en de familie trok verder met hun zoon.

Na het bezoek aan de kerk zoek ik een bar voor een café. Ik verlaat Santo Domingo en ga richting Granon. Praktisch de gehele weg naar Granon loopt parallel aan de N120.

Op een gegeven moment zie ik in de verte Granon. Om ca. 13.00 uur ben ik in Granon.

De refugio is een ruimte boven in de kerk.

Ik moet even wachten, want ik ben de eerste. Je moet verschillende trappen op. Dan kom je in de eetzaal. Een trap hoger is het slaapgedeelte. Hier liggen dunne

matrassen op de vloer. Er komen nog een aantal mensen bij. 2 Amerikanen, 1 Ierse en een paar Spanjaarden. Totaal ca. 12 mensen. Ik douche, was mijn kleren en ga weer mijn dagboek schrijven. De beheerder/vrijwilliger komt vragen of ik ook iets wil eten. Dat is om ca. 16.30 uur. Het is eigenlijk een late lunch. De lunch bestaat uit een lekkere soep, een salade, brood en meerdere soorten vlees. En natuurlijk de Tinto (wijn).

Ik heb een gesprek met een Ierse vrouw. Ze liep in 2003 van Irun naar Santiago en nu loopt ze van Santiago naar Rome (2700 km). Ze heeft er 4 maanden voor uitgetrokken en hoopt in augustus in Rome aan te komen.

Na het eten ga ik verder met mijn dagboek. Als het dagboek klaar is probeer ik nog te emailen. Dat lukt niet. Er is nergens een internetcafé.

Bij een bakker koop ik 2 broden en in een winkeltje kaas en boter. In het dorpscafé koop ik ook wat koeken als noodrantsoen.

Om 19.00 uur ga ik naar de kerk. Het kerkje zit helemaal vol. Een dorpje met misschien 500 inwoners en zeker 200 mensen in de kerk.

Voor het eten gaan we met een paar mensen de klokkentoren in. Hier hebben we een mooi uitzicht over het dorp en de omgeving.

Het avondeten wordt door een aantal pelgrims bereid. Het wordt soep en spaghetti. Het gas in de keuken werkt niet goed. We eten nu later. Het is gezellig. Ca. 30 man aan een grote tafel. Ook wordt er weer wijn gedronken.

Ik zit naast de Ierse vrouw en naast Michel uit Fontainebleau. Ik praat met Michel in het Engels.

Ik vertel hem, dat ik een mooie ronde steen onderweg heb opgeraapt. Hij zegt: "that stone was waiting for you". Dat is de Camino.

Om 22.00 uur is er een dienst. Er wordt gebeden in verschillende talen. Aan het eind moet iedereen in zijn eigen taal vertellen hoe hij de Camino ervaart en wat hij ervan verwacht. Ik ben de enige Nederlander. Om 22.30 uur is de dienst afgelopen en gaat iedereen naar bed.

De matrasjes zijn erg dun. Het lijkt wel of je op de grond ligt. Ik neem een extra matrasje. Ik besluit morgen naar Juan de Ortega te gaan. Eerst wilde ik naar Villafranca, maar de refugio schijnt slecht te zijn. Bovendien is de afstand van Juan de Ortega naar Burgos 26 km. Dan kan ik 's middags nog wat dingen bekijken in Burgos en nog inkopen doen.

Op de leestafel staat een bakje met wat geld. Er staat een bordje bij met het opschrift: "Geef wat je kunt missen en neem, wat je nodig hebt".

=====

Dag 10: 03 mei 2006. Granon – San Juan de Ortega: 40 km.

Vannacht weer niet zo best geslapen. Ik ben blij, dat het 6.00 uur is. Om 6.30 uur vertrek ik. De route in het dorp is slecht aangegeven. Ik ga nog een keer terug. Michel loopt ook te zoeken. Ik zie iemand lopen, die rechtsaf gegaan moet zijn. Dus ik doe dat ook maar.

In het volgende dorpje kan ik al koffie drinken en een stempel halen. Hier verlaat ik de provincie Rioja en kom in de provincie Burgos. Het landschap is als gisteren. Als ik in Belrado koffie drink, komt ook Michel langs. Hij had nog langer moeten zoeken om Granon te verlaten. Ik maak een foto van de kerk. Er zitten 2 ooievaarsnesten op de toren.

Na Belrado gaat de route weer langs de N120. Het is een mooi breed pad van gemalen natuursteen. Ik zie nu weer de bergen met sneeuw op de toppen. Het gaat nu omhoog tot Villafranca. Het is een lange klim. In Villafranca drink ik weer koffie, nu met een sandwich.

Na Villafranca gaat het steil omhoog. Een smal, slecht pad van grindkeien. Het is een echte kuitbijter en nog gevaarlijk ook.

Als ik boven ben gaat het een tijdje omlaag, maar dan weer flink omhoog. Soms heel steil. Als ik op de top ben, gaat het geleidelijk omlaag. Ik loop dan door bossen. Alle eikenbomen zijn ziek of dood. De stammen zijn bedekt met een groen/gele schimmel. Het is triest om te zien. Soms staan er groene struiken onder de bomen. Vandaag heb ik niet veel pelgrims gezien. Alleen wat mensen op het laatste gedeelte.

Het laatste gedeelte gaat door naaldbossen. Deze bomen zijn weer mooi groen. Als ik de bossen uit kom, ben ik bij San Juan de Ortega. Het is een dorpje. Ik loop het dorp in en vind de refugio naast de kerk. San Juan de Ortega is een klein dorpje met de naam van een pelgrim uit de middeleeuwen. Hij heeft de kerk en de refugio laten bouwen. De refugio is heel primitief. De kosten voor de overnachting zijn donativo.

Ik moet mezelf inschrijven en zelf stempelen. Ik zie, dat 4 Nederlanders zich ingeschreven hebben net voor mij.

Als de trap op ga in de refugio kom ik ze tegen. Het zijn fietsers.

Na het douchen en kleren wassen komt ook Michel binnen. Daarna schrijf ik mijn dagboek.

San Juan de Ortega heeft zijn ontstaan te danken aan een rijke pelgrim met deze naam. Deze man had een pelgrimstocht gemaakt naar Santiago. Hij vond, dat hij meer moest doen. Hij liet hier een kerk en klooster bouwen voor bescherming van en een overnachtingplaats voor de pelgrims.

Om 19.00 uur gaan Michel en ik eten in een nabijgelegen restaurant. Michel is een gezellige prater. Hij is 74 jaar oud, is getrouwd met een Indonesische vrouw van 40 jaar en heeft 2 kinderen van 10 en 8 jaar oud. Hij is Geoloog en heeft overal in de wereld gewerkt.

De 4 Nederlanders zitten hier ook te eten. Zij komen uit Steenwijk en zijn zeer geïnteresseerd in de pelgrimstocht voor wandelaars.

Na het eten bel ik Corrie. Alles is in orde. Veel bekenden zijn belangstellend hoe het met mij gaat.

Om 21.00 uur ga ik naar bed.

=====

Dag 11: 04 mei 2006. San Juan de Ortega – Burgos: 26 km.

Om 6.00 uur sta ik op en voor 7.00 uur vertrekken Michel en ik krijgen in de keuken van der beheerder een soepkom met koffie.

We lopen samen, maar dat is eigenlijk niet fijn. Hij maakt foto's, ik maak foto's en aantekeningen. Het wandeltempo is niet gelijk.

In Atapuerca drinken we koffie. Atapuerca is bekend geworden, omdat hier nog niet zo lang geleden de oudste menselijke resten van Europa zijn blootgelegd.

Na enige tijd spreken we af, dat we ieder ons eigen tempo gaan lopen.

De bomen zijn hier ook ziek. Er lopen enkele koeien. Zij dragen ook koeienbellen.

We moeten een lastige, steile helling op. En komen op de hoogvlakte van Ages. Het lijkt hier wel een maanlandschap.

Er staat een houten pelgrimskruis. Pelgrims gooien aan de voet van het kruis stenen. Er liggen er al veel.

Om 9.30 uur drink ik koffie in Cardenuela Riopico.

Ik passeer een bouwval van een kerkje.

Na de koffie gaat het richting Burgos.

In de verte zie ik een steengroeve met installaties om het materiaal te vergruizen. Ca. 8 km. voor Burgos loop ik naast een stinkende, drukke weg en aan beide zijden alleen maar industrie. Een sombere tegenstelling met wat ik eerder op de dag heb gezien. Het wordt een lange weg naar Burgos. Aan beide zijden van de weg lelijke gebouwen, zoals garages, etc. Het zijn praktisch allemaal werkplaatsen. De gebouwen zijn meestal gebouwd met staalplaat en dan ca. 30 jaar oud. Het ziet er niet uit.

Ik zie maar weinig pelgrims. Michel loopt ergens achter mij.

De pelgrims zijn erg saamhorig en loyaal ten opzichte van elkaar. Iedereen wenst elkaar 's morgens "Bon Camino" en doen dat ook onderweg, als ze elkaar passeren. Altijd in voor een gesprekje, in welke taal dan ook. Vandaag heb ik nog een tijdje gelopen met een man uit Finistere in Bretagne. Zijn naam is Roger. Ik zal hem nog regelmatig zien.

Om 11.30 uur loop ik Burgos binnen. Ik eet op een bank in het park mijn brood en drink yoghurt.

Een meisje wil van mij wel een foto maken.
De route gaat richting cathedraal. Ik loop langs de cathedraal en bekijk de kerk van binnen en van buiten.
Het is een mooie kerk.
De refugio naast de kerk is gesloten en opent pas in juni.
Ik moet nu ca. 3 km. verder lopen tot aan de buitenrand van Burgos.
Onderweg zie ik weer een

ooievaarsnest op een toren. Dat blijft toch iets bijzonders.

Om 13.30 uur arriveer ik bij de refugio.

Ik ga direct douchen, wassen en e-mail sturen.

Als ik op bezig ben op de computer gaat het verschrikkelijk regenen. Mijn was is weer helemaal nat. Die krijg ik vandaag niet meer droog. Het valt niet mee óók huisvrouw te zijn.

Na een uur is het weer droog. Ik ga in een supermarkt boodschappen doen. Het is nu wel lekker opgefrist buiten.

Ik praat nog een tijdje met een Francaise. Ze woont in Zwitserland. Ze is kunstenares en is in Zuid Frankrijk gestart. Ze zegt beroemd te zijn in China en Liechtenstein. Er zou een grote tentoonstelling van haar zijn in Peking, maar ging op het laatste moment niet door. Ze beeldhouwt en schildert.

Om 20.30 uur ga ik met 3 Fransen eten in de universiteitskantine, tegenover de refugio. Het smaakt goed (kosten €4,50).

Om 21.30 uur ga ik slapen. Mijn wasgoed was om 20.00 uur bijna droog, maar het begon ineens weer flink te regenen en is nu weer doornat. Ik leg mijn wasgoed op een bank onder een afdak in de hoop, dat het morgen droog is.

====

Dag 12: 05 mei 2006. Burgos – Hontanas: 30 km. Cum. 320 km.

Als ik wakker wordt om 6.00 uur regent het flink. Rond 6.45 uur is het wat minder. Ik besluit mijn poncho aan te trekken. Dat gaat niet gemakkelijk. Als ik hem eindelijk aan heb, wordt het regenen minder.

Mijn kleren zijn vannacht niet droog geworden.

Omdat ik aan de buitenrand van Burgos zit, ben ik snel de stad uit.

Aan deze zijde van de stad staan veel nieuwe gebouwen. De meesten zijn nog mooi ook. Dit in tegenstelling van de andere zijde van Burgos, waar het lelijke, goedkope bouwsels zijn. Dit is prettiger om te zien.

Als ik Burgos verlaat, loop ik door een bos. Het bos heeft een mooie, brede laan.

Het regent nog steeds een beetje. Ik loop wel over modderpaden. Je kunt wel zien, dat het de hele nacht heeft geregend.

De laatste week heb ik veel geluk gehad met het weer. Als het veel geregend zou hebben, was het veel zwaarder geweest.

In Tandajos drink ik koffie met Michel. Hier trek ik mijn poncho uit, want het is bijna droog. Als we goed en wel weer vertrokken zijn, begint het weer te regenen.

Michel gaat al verder en ik probeer weer mijn poncho aan te trekken. Met de hulp van een voorbijganger lukt het.

Om 9.00 uur houdt het op met regenen. Ik doe mijn poncho weer uit. Wat een gedoe allemaal.

Ik haal de Francaise in, waar ik gisteravond mee heb gesproken. Ik loop even met haar op. Nu vertelt ze weer, dat ze schildert en beeldhouwt. Ze vertelt weer, dat ze heel beroemd is in China en dat een tentoonstelling op het laatste moment niet doorging.

Na een tijdje loop ik weer alleen verder.

Ik loop nu door de Meseta. Een lange weg met aan beide zijden graan of gras. Zo ver je kunt kijken.

Op een ogenblik gaat het steil naar beneden. Het pad ligt weer vol grindstenen. Dus opletten.

Om 10.45 uur drink ik weer koffie in Hornillos de Camino. Het is een kleine plaats. Na de koffie ga ik weer verder, richting Hontanas (ca. 10 km. verder).

Het pad ligt nu in een helling. Dat betekent, dat je aan een zijde tegen de afgegraven helling kijkt en aan de andere kant naar de vlakte met graan, graan en graan.

Op een moment zitten 2 dames met de fiets op een hoop stenen te rusten. Ze zijn doodop. Het zijn ook flinke dames. Zeker meer dan 100 kg. Ze komen uit Duitsland. Een dame zegt, dat ze het erg zwaar hebben. De weg is door de regen erg zacht geworden en tijdens het fietsen zakken ze een paar cm. in de bodem. Dat kan ik me wel voorstellen. 100 kg. wegen en een zacht fietspad. Dat is zwaar. Ik wens ze "Bon Camino" en ga verder.

Onderweg zie ik regelmatig bouwseltjes van gestapelde stenen. Sommige pelgrims maken deze bouwsels. Ook worden op deze wijze pijlen van steentjes aangebracht op de weg.

Ik haal een Japans stel in. Ze vinden de Camino geweldig. Ze genieten dagelijks.

Om 11.45 uur schijnt de zon volop. Ik rits mijn broek af en doe mijn damasten af.

Het wordt nu vlakker, eigenlijk heuvelachtig.

Soms denk ik, dat ik in de verte een dorp zie liggen. Als ik dichterbij kom blijkt het een hoop stenen te zijn.

Onderweg staat er weer een pelgrimskruis in een hoop stenen. Ik gooi er ook een bij.

Onderweg haal ik een Nederlandse jongen uit Amsterdam in, die ik al een paar keer eerder heb gezien.

Hij vertelt, dat hij op de kunstacademie zit in Utrecht. Ik zeg hem, dat ik die school heb gebouwd. Dat vindt hij wel leuk.

Hij is pas 20 jaar en heeft het voorbije jaar 2 keer een ingeklapte long gehad. Hierdoor heeft hij een achterstand opgelopen in dit schooljaar. Daarom loopt hij nu de Camino. Na de schoolvakantie gaat hij weer verder met zijn studie. Hij praat heel serieus voor zijn leeftijd.

In Hontanas drinken we samen koffie op het terras van de refugio. Na de koffie gaat hij verder en ik blijf in deze refugio. Het begint weer te regenen.

De refugio is een gerestaureerd pand. Het ziet er goed uit. Heel netjes allemaal. De trappen zijn van gepolijst graniet. Er zijn meerdere kamers per verdieping. Elke kamer heeft 5 stapelbedden. Ik slaap onder.

Ik kan hier ook een pelgrimsmenu reserveren (€8,50). Ook kan ik gelukkig mijn kleren in een droogautomaat laten drogen (€3, -). Al mijn kleren waren nog nat van de vorige dagen. Dus alles is vandaag weer droog.

Ik zie Michel in de bar. Hij slaapt in een andere refugio. We spreken af om 19.00 uur te eten in de refugio, waar ik slaap.

Omdat het buiten flink regent ga ik uit verveling maar wat op bed liggen. Het valt mij op, dat als het regent het dan ook heel hard regent en dat het ook snel weer kan ophouden. En daarna is er vaak weer volop zon.

Ik loop nog even rond door het dorp. Het is een schilderachtig plaatsje.

Voor het eten schrijf ik nog een kaart naar Frans.

Om 19.30 uur kunnen we aan tafel. Aan tafel zitten 6 Fransen, Roger uit Bretagne en een Pool. Ik zit naast Roger en de Pool. Ik heb hem al eerder aan de bar gesproken.

Het is gezellig. De Fransen vinden het leuk, dat ik met hen Frans praat.

Met de Pool kan ik ook goed praten in het Engels. Hij heeft een overheidsfunctie in Polen.

Het eten is prima. Voorgerecht is pasta, Daarna rundvlees met een paar frietjes en een puddinkje na. En natuurlijk de Tinto.

Tegen 21.00 uur ga ik naar bed. Morgen op naar Fromista.

Nog steeds geen blaren of andere mankementen.

=====

Dag 13: 06 mei 2006. Hontanas – Fromista: 36 km.

Ik vertrek vanmorgen om 7.00 uur. Ik drink in de bar eerst nog een café con leche.

Michel komt ook koffie drinken. Daarna vertrek ik.

Het heeft vannacht flink geregend. Dat is aan alles te zien.

Buiten het dorp kom ik meteen weer in de Meseta. Allemaal graan en graan.

Het pad is modderig. Het is een soort klei of leem. Het plakt flink aan mijn schoenen.

Het pad gaat over in een asfaltweg. Dat is nu prettiger lopen dan het leem.

Ik passeer een ruïne van een klooster van San Anton. De monniken zetten vroeger brood en wijn in nissen voor de pelgrims. Soms ook wel eens alleen water.

Om 8.30 uur bereik Castrojeriz.

Hier kan ik koffie drinken en neem ook een tortilla (stokbrood met 3 cm dikke omelet). Michel komt ook binnen om koffie te drinken.

Op de berg van Castrojeriz staat een ruïne van een kasteel. Het is in de verte al te zien, hoewel het een beetje mistig is. Deze plaats heeft een gezichtsbepalende kerk.

De windmolens op de bergen staan doodstil. Het is ook windstil.

Om 9.00 uur schijnt de zon volop.

Na het verlaten van Castrojeriz begint een steile helling. Het duurt wel een uur voor ik op de top ben. Het is ook warm. Op de top staat een gedenkteken. Iedereen rust hier even uit, want dan begint weer een pittige afdaling.

Na de afdaling passeer ik een kapel. Iedereen gaat er naar binnen, dus ik ook. Je kunt hier een klein bekertje koffie krijgen van de pastoor. De 4 Nederlandse fietsers uit Steenwijk van enkele dagen geleden zitten er ook. Het is leuk ze weer te zien. Een van hen maakt een foto in en buiten de kerk, als ik vertrek.

Ik zie de 2 dikke Duitse dames weer aan de kant zitten. Ze hebben het weer moeilijk, maar wel veel plezier. De dikste zegt, dat ze het allemaal geweldig vindt. Ik verlaat nu de provincie Burgos en kom in Leon.

Het blijft Meseta, graan en graan. Soms een blokje erwten.

De weg door de Meseta is een puinweg van ca. 3 m. breedte. Het terrein golft. Plotseling duikt er een herder op met een kudde schapen, een ezel en een paar honden.

De herder groet vriendelijk en wenst mij Bon Camino.

In Boadilla de Camino drink ik nog eens koffie. Het landschap blijft hetzelfde. Ik loop een tijdje langs een kanaal, dat heet Canal de Castilla, en loop over een sluis.

Het kanaal is nooit voltooid. Het noordelijke deel bleek niet uitvoerbaar. De reden is mij niet bekend.

Om ca. 14.30 uur bereik ik Fromista. Ik vind vrij snel een refugio. Er zijn meer Nederlanders.

Fromista is een heel oude pleisterplaats voor pelgrims aan de St. Jacobsroute.

Michel komt een uur later en vraagt dan gelijk hoe laat ik er was.

Na het douchen, de was doen en dagboek schrijven praat ik nog met wat mensen.

Ik zoek een winkel om wat inkopen te doen, want op zaterdagavond en op zondag zijn praktisch alle winkels gesloten. Gelukkig vind ik een tienda (winkel), die tot 20.00 uur open is.

Om 20.00 uur kunnen we eten in een restaurantje aan de overzijde van de refugio.

Voor het eten bel ik nog even met Corrie om te bespreken wanneer ik o.g. in

Santiago zal zijn, zodat ze vliegtickets kan gaan regelen.

We eten met zijn vieren, Roger met vriendin, Michel en ik. Het is gezellig.

Om 21.30 uur ga ik naar bed.

=====

Dag 14: 07 mei 2006. Fromista – Calzadilla de la Cueva: 38 km.

Om 6.45 uur vertrek ik. Ik kan geen aanwijzingen vinden. Als ik bij de refugio terug kom, komt Michel ook net naar buiten. We zoeken nog even en gaan samen op pad. Michel is weer heel druk op de vroege morgen. Wat kan die man druk zijn. Het maakt niet uit of het 's morgens vroeg is of 's avonds laat. Hij is altijd druk. Het gaat vaak over zijn Indonesische vrouw. Ze kan geen Frans lezen of schrijven. Ze wil ook geen Frans leren lezen en schrijven. Zij schaamt zich tegenover de kinderen, dat ze dat niet kan en wil het niet laten blijken.

Ik vraag hem of hij niet verwacht, dat zij terug zal gaan naar Indonesië, als hij dood is. Hij is toch al 74 en zij is 40 jaar. Jan, zegt hij. Dat zal moeilijk zijn, omdat zij Francaise is geworden en dat is fout van mij geweest. Dat had ik niet moeten doen. Hij vertelt nog veel meer.

We lopen over een pad van ca. 2,5 m. breed. Om te voorkomen, dat er auto's over het pad rijden staan er zeer regelmatig 2 palen op het pad. Op de palen is het logo aangebracht van de schelp. De weg is erg lang.

Na ca. 2,5 uur lopen, drinken we koffie in een bar in Villacazar de Sirga. `Sirga` betekent: hoofdstraat met zijstraten. Het is een barretje bij een boerenschuur. Er staan enkele muziekbboxen, waaruit heel hard Gregoriaanse muziek klinkt. Het past helemaal niet.

Daarna gaan we verder over het pad met de paaltjes.

Veel tegeltjes in de paaltjes zijn verdwenen of vernield. Dat is jammer. Er wordt toch wel veel beschadigd of weggenomen.

Ook worden soms foute pijlen aangebracht, waardoor verwarring ontstaat over de route. Het blijft altijd goed opletten.

Daarna gaan we verder over een puinpad naast een hoofdweg.

Om 10.45 uur zijn we in Carrion de los Condes. Er zijn heel veel ooievaarsnesten op een ruïne. In deze streek zie ik heel vaak ooievaarsnesten. Het is toch wel leuk.

Franco monument uit 1938

We verlaten Corion weer via een asfaltweg. Het is weer een lange weg. Na een paar kilometer gaat het asfalt over in grind. Dit gaat ca. 15 km. duren. Velen vinden dit het saaiste stuk van de Camino. De wegen zijn kaarsrecht en natuurlijk aan beide zijden, voor en achterzijde graan. Michel wil wat rustiger aan doen en blijft achter.

We rusten en eten wat en ik ga alleen verder. Geen pelgrims voor of achter mij. De omgeving is saai. Steeds hetzelfde.

Het gaat nu flink waaien. Het is ook nog tegenwind.

Het uitzicht is saai, maar soms heeft dat ook zijn charme.

Na verloop van tijd zie ik pelgrims voor mij. Die wil ik inhalen. Het lukt. Het is een Frans stel uit Lille. Ik haal meerdere pelgrims in.

De weg gaat golven. Ik hoop elke keer, als ik op een

heuvel sta, dat ik Calzadilla zie liggen. Maar nee. Dat gebeurt meerdere malen. Ik geef bijna de moed op. Op een gegeven moment zie ik een torentje boven een heuvel uitsteken. Dat zou Calzadilla kunnen zijn. Niet dus. Alleen een kapelletje met een muur er omheen en geen huizen. Het is een kerkhof. Maar dan moet er een plaats in de buurt zijn.

Ik kom weer op een heuvel, dan zie het dorp heel dicht bij. Ik sta aan de rand van het dorp.

Het eerste huis is de refugio met een grote schildering op de gevel.
 Ik laat me inschrijven. Michel komt 45 minuten later.
 Vlak bij de refugio is een bar. We gaan samen een koffie drinken, dat hebben we vandaag wel verdiend.
 Bij de bar is ook een restaurant. We reserveren een pelgrimsmenu.
 Om 17.30 uur arriveren de Duitse dames. Zij rijden per fiets, leggen dezelfde afstand af als ik en komen 3 uur later aan. Dat moet afzien zijn.
 Om 19.30 uur gaan we eten. Michel, het Franse stel uit Lille en ik. De Duitse dames (100+) eten ook in het restaurant.
 Om 21.15 uur ga ik naar bed.

=====

Dag 15: 08 mei 2006. Calzadilla de la Cueva – Calzado del Coto: 28 km.

Om 6.30 uur word ik pas wakker. Het is de eerste nacht, dat ik de hele nacht heb kunnen slapen.

Michel en ik gaan eerst koffie drinken in de nabijgelegen bar. Ik neem ook een ontbijtje. Het bestaat uit geroosterd brood, een blokje boter en wat jam. Het smaakt wel.

Ik neem ook nog een Tortilla Frances mee voor onderweg. Dat is een half stokbrood met een dikke omelet ertussen.

Om 7.30 uur gaan we op pad. Het is erg fris buiten, maar goed om te wandelen. Michel wil even kwijt, dat hij slecht geslapen heeft, vanwege mijn gesnurk. Ik zeg tegen hem, dat ik wel goed heb geslapen en dat ik hem niet heb horen snurken. We lopen weer regelmatig in de buurt van de N 120. Het lijkt wel of wij gedeeltelijk op de oude weg lopen, voordat de nieuwe N 120 was aangelegd.

Michel loopt al een paar dagen met een plastic tasje in de ene hand en in de andere zijn wandelstok. Er zitten spullen in voor het avondeten. Er is altijd wel een reden om niet te koken. Er is geen kookappatuur. Het is te druk in de keuken of ik ga liever uit eten. En dan gaan de spullen de andere dag weer gewoon mee.

In Ledigos drinken we koffie in een bar. Hierna gaan we apart verder.

Ik passeer een pelgrim, die op slippers loopt en zijn wandelschoenen hangen om zijn nek. Hij vertelt, dat hij veel last heeft van blaren. Zijn voeten doen overal pijn.

Hij kan zijn schoenen niet aan zijn voeten verdragen.

We lopen door Terradillos de los Templarios. Wat een mooie namen. De toevoeging `Templarios` komt van een van de oudste ridderordes de Tempeliers, die hier veel bezittingen had.

Het landschap is golvend en in de verte zie ik hoge bergen. Op de toppen van enkele bergen ligt nog sneeuw. Het is weer graan en nog steeds de Meseta.

Ik haal Michel weer in.

In San Nicolas drink ik koffie. Michel loopt door. Het is dan nog 8 km. naar Sahagun.

Om 12.15 uur bereik ik Sahagun. Michel is er ook. Wij gaan nog een kerk binnen, die ook gebruikt wordt als refugio.

We kopen er een paar kaarten. Ook maken we foto's van het pelgrimsbeeld voor de refugio.

We eten een sandwich met ham in een bar.
Om 13.30 uur gaan we verder. Michel vergeet zijn stok weer. Deze wordt door de barman nagebracht.

Naar Calzada de Coto is het nog ca. 5 km. en Calzada ligt nog 2 km. van de route af. Michel blijft achter. Om ca. 14.00 uur arriveer ik in Calzada de Coto.

De refugio is een vrijstaand gebouw. Het ziet er allemaal niet zo opperbest uit. Ik besluit toch maar te blijven, want de volgende refugio is weer 10 km.

Als ik wil douchen, blijkt het water ijskoud te zijn. Ik stel het douchen maar even uit. Om 16.00 uur wil ik douchen. Geen water. Na nadere informatie blijkt het water in het hele dorp te zijn afgesloten. Dit zou tot ca. 20.00 uur duren.

Het nabij gelegen restaurant is vandaag, maandag, gesloten. Ook de 2 winkeltjes zijn al gesloten. We hopen, dat ze 's avonds nog open gaan. We eten brood met wat vis, dat ons door een Spanjaard wordt aangeboden. Hij wil persé, dat we het accepteren. Hij geeft het met zijn hart, zegt hij.

Michel en ik lopen nog door het dorp. Op een paal bij de kerk is weer groot ooievaarsnest.

Net buiten het dorp zijn vroeger in de heuvels woningen aangebracht. Deze zijn nu verlaten.

Om 18.30 uur ga ik weer naar de winkeltjes. Nog steeds zijn ze gesloten. Ik bel aan. De eerste doet niet open. Dan aangebeld bij de tweede. Hier wordt de deur geopend en kunnen we spullen kopen. Michel en ik kopen genoeg spullen om de vieze vissmaak weg te eten en brood voor morgen.

Om 20.30 uur is er nog steeds geen water. Dus we kunnen niet douchen, geen kleren wassen, etc.

We praten nog wat met een Australisch echtpaar en de Spanjaard, de andere gasten.

Ik ga maar op tijd naar bed, want het dorpje lijkt, behalve de honden, ook wel uitgestorven.

=====

Dag 16: 09 mei 2006. Calzadilla de la C. – Mansilla de las Mulas: 32 km.

Om 6.15 uur sta ik op. Michel en ik zijn de enigen op deze kamer met 14 bedden. Er is weer geen water. We gaan samen maar snel weg. Hier willen we niet langer blijven dan persé nodig is.

In El Burgo Ranero ontbijten we in een bar. Daarna lopen we apart verder en spreken af koffie te drinken in Reliegos.

Het is een hele saaie weg. Een puinpad naast een geasfalteerde autoweg. Deze weg blijft zo tot El Burgo. De afstand tot El Burgo bedraagt 13 km. We hebben onderweg op de autoweg geen 5 auto's gezien.

Vóór El Burgo bestaat de landbouw in hoofdzaak uit graan en gras.

Na El Burgo is naast graan veel pas omgeploegd land.

Langs het pad staat elke km. een betonnen bank. Bij warm weer zijn de banken erg warm en bij koud weer erg koud.

Het weer is bij vertrek in Calzadilla de la C. fris, maar later breekt de zon door en is het wandelen in shirt en korte broek een genot.

In Bercianos de Real Camino drink ik koffie en Michel komt hier ook langs. We nemen een koffie met een sandwich.

In dit dorp zijn veel huizen gebouwd d.m.v. de Adobetechniek. De gevel bestaat uit een houten frame, waarop leem, vermengd met stro, wordt aangebracht. De hete zon droogt de muren uit en moeten elk jaar hersteld worden en geëgaliseerd. De muren worden hierdoor steeds dikker. Naast de wegen zijn pas jonge bomen geplant. Deze geven geen schaduw. Het kan hier verschrikkelijk warm zijn. Er is dan geen enkele

beschutting. Dit geldt vandaag voor de gehele route, behalve in de 2 dorpen. Onderweg zie ik nog een gedenkteken van een overleden Duitser in 1998.

Ik fotografeer misschien wel 200 rupsen, die achter elkaar over de grond kruipen. Zijn dit misschien Processierupsen? Het lijkt misschien wel op de Camino over 15 jaar. In Reliegos is het nog 6 km. naar Mansilla de las Mulas. Michel en ik gaan samen verder. Hij praat wel druk. Hij zegt, dat een vrouw duurder is dan 10 vriendinnen. Ik zeg hem, dat ik het dan slecht heb getroffen.

We lopen nu weer over asfaltpaden. We passeren een veel te grote brug voor de route. Misschien is deze brug gebouwd voor de toekomst.

Als we Mansilla bereiken zien we verschillende bergwoningen. Michel gelooft maar niet, dat daar mensen in gewoond hebben.

Om 13.30 uur lopen we Mansilla binnen. Deze refugio is tenminste normaal. We kunnen douchen en de was doen.

Michel wil, dat ik met hem soep eet, want hij wil van de tas af, die hij al 3 dagen met zich mee draagt.

Na de soep ga ik mijn dagboek schrijven.

Tijdens het dagboek schrijven komen de Duitse dames(100+) ook op het terras zitten. Ze hebben vandaag 45 km. gefietst. Ik mag een foto van ze maken. Ik zet Michel tussen hen in.

Na mijn dagboek haal ik brood, sinasappelen en drank voor morgen.

Ik loop door Mansilla. Het is een mooie plaats. Er zijn 2 kerken. Op beide kerken nestelen een aantal ooievaars.

Het ontstaan van de dorpen

heeft vaak te maken met de Camino. Eerst was er het pelgrimspad. Dan werd er door een gegoede pelgrim of boetedoener een kerk gebouwd. Daarna kwamen er een paar huizen, daarna een betere weg en daarna weer meer huizen. Om 19.00 uur gaan Michel en ik eten in het restaurant naast de refugio. We zitten aan tafel met een vrouw uit Denemarken en een uit Duitsland. 4 Nationaliteiten. Het is wel gezellig. We praten Engels. De Duitse vrouw komt uit Offenbourg en loopt alleen. Ik moest haar leeftijd raden. Ik dacht 35 jaar, maar ze is 55 jaar. Dus ik heb een goede beurt gemaakt. Als voorgerecht heb ik asperges met een sausje. Het hoofdgerecht bestaat uit 2 spiegeleieren met vlees en een paar frietjes. Het nagerecht is een yoghurt naturel. Om 21.30 uur ga ik naar bed.

=====

Dag 17: 10 mei 2006. Mansilla de las Mulas – Leon: 20 km.

Om 6.30 uur sta ik op. In de keuken maak ik mijn brood klaar voor onderweg. Om 7.15 uur vertrekken Michel en ik. We lopen het mooie plaatsje uit en komen bijna direct weer bij de N120 uit. In Villamoros de Mansilla drinken we koffie en gaan daarna apart verder, op eigen tempo. Ik moet nu een stuk op de N120 lopen. Het is hier goed uitkijken, want de auto's houden geen rekening met wandelaars. Na enige tijd kunnen we verder via de oude N120. Hier rijdt praktisch geen verkeer. Ik kom toch weer terug op de nieuwe N 120. Als ik over een smalle brug over de Rio Ega moet, wordt het helemaal gevaarlijk. Maar het loopt allemaal goed af, mede door de hulp van Jacobus. Ik passeer de Duitse vrouw, die gisteravond bij ons aan tafel zat. Toen ik vlak achter haar loop zeg ik: das jungle mädchen aus Offenbourg. "Das junge" kan ze wel waarderen. Ze vertelt, dat ze tot Logroño loopt en daarna naar huis moet. Later zal ze nog terugkomen om de route af te maken.

Na Puente de Castro tot Leon loop ik weer langs de N120. Er is niets bijzonders te zien of te vermelden. Het is saai, maar gevaarlijk. Als ik Leon nader, zie ik de stad liggen in een dal. Het duurt dan nog ca. 90 minuten voor ik in de refugio ben. Omdat ik een stukje ben omgelopen kom ik gelijk met Michel aan. Hij ontvangt me met een grijnzend gezicht.

Onderweg heb ik in Leon op een bank gezeten om het adres van de refugio op een briefje te schrijven. Bij vertrek vergeet ik mijn wandelstokken. Als ik in de refugio ben, bemerk ik dat. Na het inschrijven ga ik snel terug en zie, dat mijn stokken nog op de bank liggen. Ze hebben er zeker 45 min. gelegen zonder, dat iemand ze heeft meegenomen. Jacobus heeft ze goed bewaakt.

Na het douchen ga ik naar een internetcafé om te mailen naar familie en vrienden. Michel gaat mee om te mailen.

Als ik terugkom, schrijf ik in mijn dagboek.

In deze refugio zijn ca. 200 slaapplekken.

Om ca. 16.00 uur ga ik met Michel het gebouw van Gaudi en de kerk bezichtigen.

Het gebouw is nu een kantoorgebouw. Dus je kunt alleen de buitenzijde bekijken.

De kerk kunnen we ook van binnen bekijken. De kerk heeft veel en mooi glas in loodramen, ca. 1800 m².

Als we in de refugio terugkomen zijn ook de Duitse dames(100+) gearriveerd. Er zijn verder geen Nederlanders in de refugio.

Om 19.00 uur gaan Michel en ik eten. We zullen ook tapas gaan eten, maar we constateren, dat dit rond dit tijdstip bijna niet lukt. Na wat zoeken vinden we een restaurant, waar we tapas kunnen eten. Het smaakt uitstekend.

Daarna gaan we naar een cafetaria om te eten. Er zitten veel mensen uit de refugio.

Ik eet gebakken spek/ham met spiegeleieren, frietjes en een glas wijn. Wij zitten binnen en zien, dat de Duitse dames buiten zitten te eten. We zien ook, dat de dikste dame 2 maal het hoofdmenu besteld heeft.

Om 21.00 uur ga ik naar bed. Een Franse vrouw in het bed naast mij vertelt lange verhalen over de tochten die ze overal al heeft gelopen.

Om 21.15 uur ga ik proberen te slapen.

====

Ingang refugio.

Dag 18: 11 mei 2006. Leon – Hospital de Orbigo: 30 km.

Om 6.00 uur gaat het licht al aan. Ik sta ook op en om 6.30 uur ben ik gereed voor vertrek.

Om 7.00 uur kunnen we ontbijten, maar daar wachten Michel en ik niet op. We vertrekken om goed 7.00 uur.

2 Canadese meisjes gaan ons voor. We snijden een stuk af, omdat we niet meer langs de cathedraal hoeven. Die hebben we gisteren al bezocht.

Het is bijna 1.00 uur lopen, voordat we Leon uit zijn. We drinken nog een café con leche voordat we Leon verlaten. We gaan apart verder.

Als we Leon uit zijn, kunnen we ook kiezen voor een alternatieve route. Hier kies ik niet voor, omdat deze steeds langs of in de buurt van de N120 loopt.

Ik kom weer langs bergwoningen.

Na een tijdje zie ik 2 pijlen, 1 links en 1 rechts. Bij de rechtse pijl staat Camino Frances. Ik denk, dat de route moet zijn.

Na enige tijd loop ik naast de N120 en loop door het dorp Valverde en San Miguel. Ik drink koffie in San Miguel. Hier kijk ik in mijn routeboek en zie, dat ik niet de alternatieve route volg.

Dat is spijtig. Ik mis nu toch veel mooie natuur en de N120 heb ik al te vaak gezien. In het begin zie ik geen wandelaars. Later haal ik er een aantal in, die mij weer passeren, als ik koffie drink in San Miguel.

De zon schijnt flink. Het wordt steeds warmer.

Na een tijdje staan er een paar banken langs de route bij een fonteintje. Ik eet hier mijn brood.

Ik zit er een kwartier en zie, dat veel mensen stoppen met de auto om hun waterflessen te vullen.

Ik blijf de N120 volgen. Het is saai en lawaaiig. Jammer, jammer.

Om 12.30 uur loop ik Hospital de Orbigo binnen. Het is weer een mooi plaatsje. Op een ruïne zitten weer 3 ooievaarsnesten. (ooievaar is cigogne). Het is telkens weer aandoenlijk zoveel nesten bij elkaar.

Om 13.00 uur loop ik de refugio binnen. De refugio heet San Miguel. In deze plaats zijn 3 refugio's.

Ik heb Michel al sinds 8.00 uur niet meer gezien.

Als ik gedouched en gewassen heb komen de Duitse dames(100+) binnen. Ze hebben weer volop lol.

Om 14.30 uur komt Michel toch binnen. Ik hoor hem bij de receptie vragen of Jan er ook is.

Het is een mooie, nette particuliere refugio. Hij is wel duurder, maar het is zeker de moeite waard.

Het lopen was vandaag weer goed. Het gaat steeds gemakkelijker. 's Avonds heb ik nooit ergens last van en ben ook niet moe, zoals sommige anderen. Veel anderen gaan, na het douchen, op bed rusten.

Michel wil persé vandaag zelf koken. De dames 100+ zullen met ons eten.

Om 17.00 uur gaan Michel en ik de ingrediënten halen in de supermarkt.

Om 17.45 uur zijn we terug en beginnen direct met de bereiding.

Salade met tomaat, groene en rode paprika's, komkommer en uien.

Hoofdgerecht is spaghetti met beef en 2 flessen wijn.

Om 18.30 uur kunnen we eten. Het smaakt uitstekend. Michel is een good cooker. De dames eten hun buikje helemaal vol. Tijdens het eten knorren ze van genot (echt waar!).

De dames hebben een flink stuk kaas

meegebracht. Een van hen snijdt de helft in blokjes en ze eet zelf de andere helft op. Vandaar 100+. Michel en ik kunnen het niet geloven.

De dames wassen af.

Michel en ik gaan naar een openbare telefooncel om te bellen. Thuis zijn er geen bijzonderheden.

Op terugweg naar de refugio bezoeken we nog de kerk. Het is van binnen een mooie kerk met veel glas in loodramen.

Om 21.00 uur zijn we weer in de refugio. We gaan direct naar bed.

Het gaat allemaal nog steeds goed. Eigenlijk probleemloos.

=====

Dag 19: 11 mei 2006. Hospital de O. – Rabanal del Camino: 38 km.

Om ca. 6.15 uur sta ik op. Een half uur later ben ik gereed voor vertrek. Michel wil eerst ontbijten. Ik doe dit ook. Om 7.15 uur vertrekken wij. Buiten het dorp komen we op een breed pad van gebroken puin. Het terrein is heuvelachtig. Michel begint direct weer druk te praten. Hij vertelt over zijn werk als Geoloog en vertelt, dat hij ook vaak moest vliegen met een klein vliegtuigje.

Hij vertelt enthousiast over zijn belevenissen tijdens een

sneeuwbuï en mist.

We komen uit bij een aangeklede pop, die een pelgrim uitbeeldt. We fotograferen de man.

Even later zien we een geraamte van een adelaar in een boom hangen.

Het wordt mooi weer. De jas gaat uit en de broek wordt ingekort.

Het is een mooie omgeving. Bossages, hei en dan weer akkers met graan.

Op een moment krijgen we een overzicht van de stad Astorga. Dan hebben we ca. 15 km. afgelegd. We kunnen de cathedraal al zien. De torens steken boven de andere bebouwing uit.

In een voorstadje van Astorga drinken we koffie. Jawel. De dames 100+ zitten ook aan de koffie, maar dan met gebak. Ze moeten er zelf ook om lachen. We komen langs een ruïne. De ruïne is geheel overkapt door glas.

De vloer is van mozaïek tegels uit de Romeinse tijd. Dan komen we op het marktplein. Hier staat een mooi stadskantoor. Dan gaat de route langs het

Bisschoppelijk paleis (Gaudi) en de cathedraal. Het zijn prachtige gebouwen. De gebouwen zijn weer afgesloten. Dus niet te bezoeken.

Voordat we Astorga verlaten komen we langs een kerk met karakteristieke vormen. Het lijkt wel een ontwerp van Le Corbusier. Je kunt in een verdiept gedeelte kijken.

Hier is op de wanden in mozaïek de pelgrimsroute uitgebeeld van Le Puy naar Santiago. We lopen Astorga uit en komen weer in de natuur. Na 5 km. komen we in Murias. Hier drinken we koffie.

Onderweg filosoferen we wat. Waarom lopen we de Camino? Wat voor mensen lopen de Camino? Wat doet het ons enz.?

Na Murias gaat het langzaam omhoog. We lopen dan door Sta. Catalina de Somosa.

Hier treffen we een verkoper aan. Hij verkoopt wandelstokken, schelpen en drinkcalabassen.

In het dorp drinken we nog wat en gaan apart verder.

Als ik het dorp uit ben, kom ik weer in de natuur. De route loopt naast een asfaltweg. Er komen nagenoeg geen auto's langs.

Ik kom in het plaatsje El Ganso. Het lijkt hier wel uitgestorven. De helft van de huizen zijn ruïnes. Het ziet er triest uit. Ik zie ook helemaal geen mensen. Alleen zo nu en dan slapende honden.

Ik zie een aantal vogeltjes, die je bij ons niet ziet.

Er schieten ook een paar hagedissen over het pad.

Er zijn er wel van 20 cm. lang.

Hier zie ik ook weer veel zieke bomen. Het zijn allemaal eiken. De stam is bedekt met een groen/gele schimmel. Deze bomen hebben bijna geen bladeren. De kleur

van de stam overheerst. Het ziet er triest uit. Ik vind het te triest om hier foto's van te maken.

Om 15.30 uur arriveer ik in Rabanal del Camino.

De refugio ziet er goed uit. Ik wacht op Michel en laten ons inschrijven.

Binnen is het een prachtige refugio. Het is een particuliere refugio. Deze zijn wel wat duurder.

De refugio heeft een mooie keuken, mooi sanitair, etc. Er is een binnenplaats, waar iedereen zit, zijn kleren wast en droogt.

Om 19.00 uur arriveren ook de dames 100+. Ze hebben meer gefietst dan ze van plan waren. Ik zie wel, als je goed eet, kom je verder.

Michel en ik gaan met enkele Fransen uit Bretagne eten in een restaurant in het dorp. Het gesprek is voor mij moeilijk te volgen. Ze zijn druk, praten ook nog een dialect.

Het eten is prima. Het hoofdgerecht is tong.

Er is in de refugio ook nog een Nederlandse man. Ik praat nog even met hem. Hij heeft een beenblessure. Hij moet van de dokter eigenlijk een paar dagen rust houden, maar dat wil hij niet. Ik beluister wel, dat hij ook niet goed voorbereid is gestart. Hij had een paar weekends geoefend met een vriend.

Om 21.15 uur ga ik naar bed en ga een onrustige nacht tegemoet, omdat een van de Duitse dames het halve bos omzaagt.

=====

Dag 20: zaterdag 13 mei. Rabanal de Camino - Ponferrada: 34 km.

Om 6.15 uur sta ik op. Het is al een flink gerommel. Iedereen wil vroeg weg.

Michel wil graag eerst ontbijten in de refugio. Ik doe mee.

Om 7.15 uur vertrekken we. Zodra we het dorp verlaten en richting de bergen gaan, moeten we flink klimmen. Het gaat vandaag van 1150 m. naar 1504 m. hoogte. Cruz de Ferro.

Het wordt erg mistig, als we hoger komen. De paden bestaan weer uit steenslag. Het is goed uitkijken, dat je je voet niet verstuikt.

We lopen door enkele verlaten dorpen. Zoals Foncebadon. Er staan alleen nog ruïnes en geen enkele woning is bewoond. Er is wel een barretje, wat ook niet meer is dan een ruïne. Vroeger was Foncebadon een belangrijke pleisterplaats voor de pelgrims. Hier was een kerk en een herberg. Zelfs werd hier in het jaar 1000 een Spaans Concilie gehouden. Het ziet er nu troosteloos uit.

Ik loop met een Australiër te praten. Als we boven op een berg komen, staan we vrij plotseling voor het Cruz de Ferro. Het is mistig. Het geeft het kruis wel iets mystieks. Het is een kruis op een houten paal van 5 á 6 m. hoog. Om de paal ligt een grote hoop stenen. Deze stenen zijn door pelgrims neer gelegd en zijn van huis meegebracht.

Ik leg ook mijn steentje op de hoop.

Vroeger was de steen een symbool van de last, die de pelgrims met zich droegen en waarvan ze zich konden bevrijden door hun pelgrimstocht naar St. Jacobus.

Op een paaltje ligt een natuursteen plaatje met de tekst erin gefraïsd: "Dré Moors Baarle Nassau juni 2005". Ik maak er een foto van.

Michel wil verder.

Ik ga nog even langs het kapelletje bij het kruis. Daarna ga ik ook verder.

Het weer wordt steeds beter. De temperatuur stijgt behoorlijk.

Even na Cruz de Ferro loop ik weer door zo'n ruïnedorp. Hier is een souvenirwinkeltje. Je kunt er gratis koffie en water krijgen, of donativo. De paden gaan nu weer steil naar beneden. In de buurt loopt ook een geasfalteerde weg. Op deze weg zie ik een bus rijden, die regelmatig stopt. Het lijkt erop, dat zij pelgrims komen bekijken.

De paden zijn heel gevaarlijk met de losse stenen.

In het dorp El Acebo drink ik koffie.

De natuur in en tussen de bergen is fantastisch. Veel verschillende kleuren landschap met veel bloemen. Na het dorpje Riego de Ambros gaat het gevaarlijk steil omlaag. De rotsbodem is weggehakt en is plaatselijk spiegelglad. Het is nu gelukkig droog.

Tijdens de afdaling zie ik in de verte het dorp Molinesca liggen.

Op het laatste stuk haal ik Michel weer in. Als het steil wordt, laat ik Michel vooruit gaan. Dat komt ook omdat ik regelmatig foto's wil maken.

Het is dalen van ca. 1500 m. naar 550 m.

We spreken af in Molinesca wat te drinken en dan kunnen we ook overleggen waar we vandaag zullen stoppen.

We drinken koffie op een terras in de schaduw. Het is erg warm geworden.

We besluiten te lopen tot Ponferrada.

Het nu pas 13.00 uur.

Onderweg halen we een Australische jongen en een Duitse vrouw in. We praten wat met hen.

Onderweg zien we nog een ooievaarsnest op de top van een hoogspanningsmast.

Om 15.00 uur (na 7 km.) arriveren we in Ponferrada (ijzeren brug).

De refugio is snel gevonden. Het is een refugio, die hoort bij de kerk. Het ziet er perfect uit en heeft 180 slaapplaatsen.

Het zijn allemaal kamers met 2 stapelbedden. Dus we kunnen vandaag misschien redelijk rustig slapen.

Op de binnenplaats staat een monument van een Fin, die hier in 2002 is overleden.

Om 17.00 uur gaan Michel en ik wat boodschappen doen. We spreken af vanavond een Menu Peregrino te gaan eten. Michel wil eigenlijk liever zelf koken, maar ik vind het veel te druk in de keuken.

Als we in het restaurant zijn, verandert hij snel, want het menu is prima. Ik heb als voorgerecht spaghetti met gehakt en tomatensaus, hoofdgerecht vis met een paar frietjes en nagerecht natuurlijk yoghurt en de Tinto.

Om 21.15 uur gaan we terug naar de refugio. Onderweg spreken we af, dat we morgen naar Cacabelos zullen lopen. Michel heeft last van blaren op zijn hiel. Dat is maar 15 km lopen.

Ik schrijf nog in mijn dagboek en om 22.15 uur ga ik naar bed.

Het is buiten nog erg lekker weer. Iedereen zit buiten.

=====

Dag 21: 14 mei: Ponferrada – Trabadelo: 34 km.

Om 7.00 uur sta ik op. Het is nu al warm buiten. De zon schijnt volop. Het zal nog erg warm worden vandaag.

Het was weer een onrustige nacht. Veel gesnurk en ander lawaai. Ik zal hier nooit aan wennen. Iemand kreeg zelfs om 23.00 uur nog een sms. Dat is niet normaal meer. Ik was er behoorlijk pissig over.

Michel en ik hebben de afspraak gemaakt, dat we maar ca. 15 km. lopen, vanwege de blaren op zijn hiel.

We gaan niet hard van start. Ik maak foto's van een oud kasteel annex klooster. Hier hebben vroeger de tempeliers gewoond. De tempeliers waren zeer hulpvaardig voor de pelgrims en waren ook actief tijdens de kruistochten. Ze waren

zeer machtig. Te machtig voor een Spaanse koning. Hij had geld nodig voor zijn oorlogen. Daarom heeft hij al hun rijkdommen afgenomen en waren ze van de ene op de andere dag straatarm. Hierover zijn veel verschillende verhalen.

In het dorp Fuente Nevas drinken we koffie. Het wandelen gaat goed, ook met Michel.

Onderweg naar Cacabelos zijn veel wijngaarden. Er staat een kruisbeeld met aan een zijde de gekruisigde Jezus en aan de andere zijde de staande Jacobus.

Ik loop door Camponoraya. Boven de huizen torent een toren met reclame van een coöperatie van wijnprodukten.

In Cacabelos drinken we weer koffie. Het is nu 11.30 uur. Het gaat zo goed met Michel, dat hij toch door wil lopen, zodat we morgen naar El Cebrero kunnen. Ik wil dit ook. We besluiten door te lopen naar Trabadelo.

Onderweg zie ik nog een brief aan een routepaaltje met een boodschap in het Engels. Het moet van iemand zijn, die nogal spiritueel is aangelegd.

We gaan apart verder. Het is 8 km. naar Villafranco del Bierzo.

Wat is het toch een heerlijk weer vandaag. Ik denk ca. 22 graden, weinig wind en volop zon. Ik voel me hier als God in Spanje.

Onderweg zie ik weer een kerkje met een aantal ooievaarsnesten.

Villafranca is een mooie plaats. Mooie kerken en veel mooie gebouwen. De stad ligt in een dal, zodat ik een mooi overzicht over de stad heb.

Het is moeilijk de route te vervolgen, omdat er ook een alternatieve route is, die hetzelfde is aangegeven.

Als ik de stad verlaat, ga ik meteen de bergen in. Het is een asfaltweg tussen de bergen. Het is hier verschrikkelijk heet. Het is in ieder geval beter dan regen. Hier kun je van genieten, maar niet van de regen.

Na ca. 5 km. kom ik in het plaatsje Pereje en drink er koffie en rust wat uit in een koel barretje. Pereja is een bergdorpje met een paar huizen en een bar.

Ik ga verder naar Trabadelo ca. 4 km. verder.

Ik ben om ca. 15.30 uur in Trabadelo. Dit is ook al een bergdorpje met een kerk en een paar huizen.

De route gaat langs de refugio. Dus ik hoef niet te zoeken. Er is wel een tienda. Ik ga eerst wat inkopen doen voor morgen onderweg.

Michel is er nog niet. Even later komen de Australische jongen en het Duitse meisje ook in dezelfde refugio. Om ruim 17.00 uur arriveert Michel. Hij loopt met een paar Fransen, die ik al eerder heb gezien. Michel blijft in deze refugio en de andere Fransen gaan door.

Michel wil vandaag zelf koken. Dat komt goed uit, want er is geen restaurant in de buurt.

Als we gaan eten, zit er ook een Nederlander, die in Frankrijk woont. We praten wat met hem. Hij loopt nu voor de 9^e maal een route naar Santiago. Hij is op diverse plaatsen gestart.

Later overleg ik met Michel, dat ik ook naar Fisterra kan lopen, als we op zaterdag in Santiago aankomen. Hij zou het geweldig vinden. We

bekijken de nog te lopen afstanden. Het zou moeten kunnen lukken.

Morgen zal ik beslissen. Na het eten drinken we in een bar nog koffie.

We gaan om 21.00 uur naar bed.

Morgen op naar El Cebrero

=====

Dag 22: 15 mei 2006. Trabadelo – Alto Poyo: 27 km.

Om 6.00 uur ga ik naar het toilet. Michel staat al gepakt en gezakt klaar voor vertrek. Ik ga me ook maar aankleden. We drinken nog koffie in de keuken en vertrekken om 6.45 uur. Iedereen vertrekt zo wat gelijktijdig. Het is goed weer, een beetje fris. Het wordt een pittige dag vandaag. Het wordt klimmen van ca. 800 m. naar ca. 1350 m. Dat is de berg Cebrero. Het eerste gedeelte lopen we langs een hoofdweg. Het is niet prettig lopen met dat verkeer vlak langs je. We drinken koffie in Vega de Valance. Het is een chauffeurscafé bij een hotel. Het is er erg druk. Ik neem nog een sandwich mee voor onderweg, want ik heb te weinig brood bij me. Bij Ruítelan verlaten we de hoofdweg en gaat het via een bergweg langzaam omhoog. De weg is wel verhard.

Na enige tijd verlaten we ook deze weg en dan wordt het pas echt steil. Hoe hoger we komen, hoe slechter het pad wordt. Paden van natuursteenblokken, paden van grote grindblokken. Het wordt steeds lastiger.

De uitzichten worden steeds mooier. Prachtige panorama's. Het is bijna niet te geloven zo mooi het hier is. Ik hoop, dat de foto's weergeven wat ik hier zie. We verlaten de provincie Leon en komen in Galicië. In deze provincie ligt Santiago.

Ik maak veel foto's. Dan kan ik intussen ook een beetje uitrusten en rondkijken.

In een gehucht onderweg is een souvenirwinkeltje en je kunt er koffie drinken. Ik ontmoet hier een vrouw uit Etten-Leur. Zij woont aan de Moerdijkse Postbaan, maar woont ook in Canada.

Wat een schoonheid van de natuur. De bergen, de kleuren, de begroeiing, de differentiatie van vormen,

etc. Geweldig.

Om ca. 12.00 uur bereik ik het plaatsje El Cebrero. Ook de top van de berg Cebrero. El Cebrero is erg toeristisch. Er staat een bus met Nederlanders, die een busreis maken door Spanje en Portugal. Ze komen hier naar de pelgrims "in het wild" kijken. Ze vinden het leuk, dat er een Nederlander tussen loopt en ik moet met hen op de foto.

Michel en ik drinken koffie in een bar en eten wat. Om 12.45 uur vertrekken we weer. Eerst dalen we en later gaat het weer bergop. De uitzichten zijn weer adembenemend mooi.

trekkarretje voor zijn bagage. Daar heeft hij gisteren niets over verteld. Hij zei wel, dat hij de route volgt voor de fietsers. Het is nu wel duidelijk waarom.

Na enige tijd komen we een Nederlandse vrouw uit Zwolle tegen, die is gestart in Fisterra en loopt naar St. Jean Pied de Port. Michel maakt een foto van ons.

We maken wat foto's bij een pelgrimsbeeld.

De Nederlander, die gisteravond bij ons zat te eten passeert ons nu. Hij heeft een

We lopen door kleine gehuchten met leuke kapelletjes. Het zijn weer bijna uitgestorven gehuchten.

Het blijft dalen en dan weer flink klimmen. Net voor Alto Poyo is er weer een flinke klim. Hij is

crimineel steil en het pad is verschrikkelijk slecht. Ik moet onderweg een keer rust nemen. De mensen, die achter mij komen, rusten hier ook. Dus het is wel een heel erg zware klim.

Als we de top bereiken, staan we midden in Alto Poyo. De refugio is ook vlak bij. Eerst even bijkomen op het terras met een cana. Zo denkt iedereen er over. Iedereen stopt hier en rust uit. Daarna gaan veel pelgrims nog verder. Wij blijven hier.

Michel inspecteert de refugio. Hij keurt hem goed. Het ziet er ook netjes uit. Na het douchen en kleren wassen, eten we met 2 Fransen.

Na het eten bespreek ik met Michel, dat ik ook doorloop naar Fisterra.

Als we zaterdag in Santiago aankomen, kunnen we zondag, maandag en dinsdag naar Fisterra lopen. Woensdag met de bus terug naar Santiago en 's avonds Corrie van het vliegveld ophalen. Om 20.15 uur ga ik naar bed, want ik ben toch moe. Slecht geslapen en een

zware dag.

=====

Dag 23: 16 mei 2006. Alto Poyo – Saria: 44 km.

Om goed 6.00 uur sta ik op. Het was koud vannacht. Alto Poyo ligt op ca. 1340 m. Vandaag gaan we naar Saria. Saria ligt op een hoogte van ca. 450 m. Dus het wordt vandaag een dag van dalen, ca. 900 m.

Als ik vertrek is het mooi weer. Een beetje fris. De lucht is kraakhelder. Dus het kan een mooie dag worden.

We dalen flink, soms wel erg steil naar beneden. Dan heb ik veel plezier van mijn stokken. Daar kun je goed mee afremmen, anders krijgen mijn knieën en spieren het flink te verduren. De paden zijn weer moeilijk te belopen. Weer veel stenen. Opletten!!

Ik kan nergens koffie drinken. In de dorpjes of gehuchten zijn geen barretjes. Dit duurt tot we in Triacastela zijn. Voor Triacastela gaat de helderheid van de lucht over in mist. Als we meer dalen wordt de mist minder.

In Triacastela kunnen we koffie drinken, waar we om 9.30 uur zijn.

Hier staat een mooi kerkje, maar het is weer gesloten, zoals bijna overal.

Als we verder gaan, blijkt, dat Michel zijn hoed in de bar heeft laten liggen. Hij gaat niet terug.

Na Triacastela zijn er 2 mogelijkheden voor de route. Een route gaat langs een snelweg en een andere route gaat

door de natuur en loopt door Samos en is veel mooier, maar 11 km. langer. We kiezen toch voor de laatste.

We lopen een tijdje langs de snelweg. Na een paar km. gaan we van de weg af. We lopen langs beekjes en onder bomen in de schaduw tegen berghellingen. Het is heerlijk wandelen hier. Het gaat wisselend bergop en bergaf.

Tussen San Cristobal en Samos drinken we koffie. Michel wil op eigen tempo lopen en gaat na 1 kop koffie al weg. Ik neem nog een koffie.

Als ik gereed ben voor vertrek komt Michel terug. Hij is helemaal in paniek. Hij is zijn camera kwijt. Wat zal zijn vrouw Isabellla wel niet zeggen? Hij is helemaal de weg kwijt.

We zullen teruglopen tot een brugje, waar we foto's hebben gemaakt. Het is ca. 3 km. terug.

Ik stel voor, dat hij teruggaat en ik dan op de rugtassen pas. Het heeft geen zin om met zijn tweeën met zware rugtassen terug te lopen.

Als hij weg is, voel ik eens in zijn tas of het toestel toch niet in zijn tas zit. Plotseling zie ik zijn fototoestel aan zijn tas hangen.

Ik neem zijn fototoestel en loop hem tegemoet. Het duurt wel ca. 20 minuten voor hij terugkomt. Ik steek het fototoestel omhoog als hij er aan komt. Als hij het toestel ziet, wordt hij helemaal dol van blijdschap.

Hij vindt mij een echte vriend. Ik zeg tegen hem, dat ik zijn engelbewaarder ben. Daarna loop ik alleen verder.

De omgeving blijft hetzelfde. Ik loop over paden langs berghellingen. Soms in de schaduw, soms in de zon. De natuur is mooi groen, echte lente. Het moet hier toch wel regelmatig regenen.

Ik kom in Samos. In dit dorp passeer ik een tienda. Ik koop wat eten en batterijen en neem een ijsje, dat ik buiten op een bank opeet.

Michel komt er ook aan. Hij neemt ook een ijsje. Hij is nog steeds dolgelukkig. Samen lopen we door Samos. We lopen langs een klooster. Het is pas om 14.00 uur geopend. Dit is weer te laat voor ons. Na Samos lopen we langzaam dalend, richting Saria. Het is erg warm geworden. Ik kom weer door gehuchten met lieve kapelletjes, zelfs met een heel mooi interieur. De natuur blijft ook hier mooi. Het is wel 11 km extra, maar het is de moeite waard. We lopen weer in eigen tempo verder. Het

zijn ook hier hele kleine dorpen met weinig inwoners. Het lijkt steeds of de tijd hier 100 jaar heeft stilgestaan.

Om ca. 16.00 uur bereik ik Saria. Het is een lange weg naar en door Saria. En het is bloedheet. Ik passeer een informatiekantoor voor pelgrims. Ik krijg een plattegrond, waar men op aangeeft de plaatsen van de refugio's. De refugio naast de kerk is vol. Dus ga ik naar een andere, waar nog volop plaats is.

Het is een mooie refugio. Hier kunnen we ook eten vanavond.

Ik loop terug naar de weg en wacht op Michel. Om 17.00 uur komt hij aan. Hij is blij, dat hij mij ziet.

Na het douchen en kleren wassen doen we boodschappen en drinken een cana.

Om 19.00 uur kunnen we eten. Na het eten gaan we bellen en emailen.

Om 21.15 uur ben ik terug in de refugio. Ik ga op

het dakterras mijn verslag schrijven.

Ik leg Michel uit, dat hij vóór vertrek eerst moet controleren of hij niets vergeet. Hij noemt op wat hij moet controleren. Het zijn 8 onderdelen, zoals hoed, wandelstok, fototoestel, etc. Nummer 8 ben ik...

Om 22.00 uur ben ik klaar en ga naar bed.

Even later maakt Michel mij wakker, want zijn sokken hangen niet meer aan de waslijn. Sjonge. Weer iets om te controleren.

Ik kan hier niets mee en probeer toch weer in te slapen.

=====

Dag 24: 17 mei 2006. Saria – Ventos de Naros: 34 km.

Om 6.45 uur vertrekken we. Michel heeft zijn sokken weer gevonden. Hij had ze eerder op de avond al van de waslijn gehaald.

Nu is hij zijn stok weer kwijt. Ik word er een beetje moe van. Telkens is er wel iets anders, wat hem paniekerig maakt. Hij heeft weer niet goed gecontroleerd.

Na ca. 4 km. kunnen we koffie drinken. Dat is elke morgen toch wel belangrijk voor mij.

Michel wil in eigen tempo lopen. Dus gaat hij na een kop koffie al gauw verder.

Het gaat vandaag van 250 m. hoogte naar 450 m. hoogte in Brea.

De paden zijn over het algemeen slecht begaanbaar.

Ik loop nog een tijdje met een Belg. Hij woont in de buurt van Brussel. Zijn vrouw en zijn dochter

voegen zich vandaag bij hem. Dat zal zijn in Portomarin. Dan lopen ze met zijn drieën naar Santiago.

Het loopt lekker vlot.

Ik loop door veel dorpen en gehuchten. Het valt me op, dat ik de laatste week steeds meer honden zie, die aan kettingen bij huizen liggen of op erven achter gaas. Ze zijn erg agressief en gaan vreselijk te keer. Ik ben bang voor ze, ondanks ze aan kettingen liggen of achter gaas lopen.

In Brea passeer ik de 50 km. paal. Wat gaat het de laatste tijd toch snel. Mijn conditie blijft goed. Hoewel ik de 44 km. van gisteren nog wel voel. Het was ook erg warm. Na een uur samen gelopen te hebben neem ik afscheid van hem en loop ik door. Even later word ik opgehouden door een herder met een kudde schapen en koeien.

Vanuit de bergen zie ik Portomarin al liggen. Het is een redelijk grote stad. De stad ligt aan een meer. Deze stad is gedeeltelijk verplaatst door de aanleg van een stuwmeer. Ik heb er vroeger iets van op TV gezien.

Ik loop over een lange brug naar de stad. De route leidt naar de kerk. De buitenzijde is niet speciaal en de binnenzijde al helemaal niet. Daarom is hij waarschijnlijk ook open.

Er zit iemand voor een refugio. Ik ga bij hem zitten en eet mijn brood. We praten in het Engels. Het blijkt een Belg te zijn, die ca. 25 km. van Maastricht woont. Dus schakelen we snel over op Nederlands.

Hij is 74 jaar oud. Hij heeft zijn voet verzwikt tijdens het afdalen van de Cebrero. Het is al de 5^e keer, dat hij de Camino loopt. Het is een dappere baas, vind ik. Hij is vandaag vanwege zijn blessure met de bus naar Portomarin gereden.

Ik vind Portomarin niet geweldig.

Als ik Portomarin heb verlaten via een voetgangersbrug gaat het weer flink stijgen.

Niet erg steil, maar toch lastig vanwege de lengte en vooral ook de warmte. Ook waarschijnlijk de vermoeidheid van de etappe van gisteren.

Ik zie geen medepelgrims. Ik denk, dat veel pelgrims in Portomarin blijven.

Het is erg warm. Ik schat toch wel boven de 30 graden. Ik kan ook niet veel in de schaduw lopen. Dat scheelt ook veel.

Na enige tijd passeer ik een man en later nog een vrouw.

Op een picnicbank eet ik mijn brood en rust even uit. De man en vrouw stoppen hier ook.

Het is van hier nog ongeveer 6 km. lopen naar Ventas de Naron.

In Castromayor kom ik langs een bar. Ik kan hier nog een café con leche nemen. Hier zitten 2 Spaanse meisjes. Ze wonen en werken op de Canarische eilanden, in Fuentaventura. Ze spreken goed Duits. Ze werken in de toeristische sector. Ze hebben geen haast. Vandaag zijn ze gestart in Portomarin en willen vandaag naar Palais de Rei lopen.

Ik ga verder. Ik passeer een refugio, maar ik wil naar Ventas. Dat heb ik ook met Michel afgesproken. Dus ik loop door. Ik had wel

verwacht, dat ik Michel nog wel zou zien.

Om ca. 15.30 uur arriveer ik in Ventas de Naron.

De refugio is een privérefugio. Er zijn 18 slaapplekken, waarvan er 3 bezet zijn. De andere gasten zijn Oostenrijkers, die al vroeg aan de wijn zitten.

De refugio ziet er redelijk uit.

De Duitse vrouw komt ook nog langs, maar de refugio voldoet niet aan haar wensen en gaat verder.

Om 17.30 uur heb ik gedoucht, mijn kleren gewassen en ga mijn dagboek schrijven.

Michel is nog niet gearriveerd. Hij zal ook niet meer komen. Ik verwacht, dat hij bij de vorige refugio is gestopt.

Er komen geen pelgrims meer bij.

Om 18.30 uur begint het erg hard te regenen. Ik kan mijn was nog net op tijd binnen halen.

De Oostenrijkers gaan om 19.00 uur naar bed. Ze hebben genoeg gegeten en teveel gedronken.

Om 20.00 uur kan ik mijn pelgrimsmenu gebruiken in de refugio. Ik ben de enige gast om te eten. Het pelgrimsmenu bestaat vandaag uit soep, een dun koteletje met een paar frietjes en een vruchtenyoghurt als nagerecht.

Om 21.00 uur ga ik naar bed. Ik kan maar moeilijk mijn slaap vatten.

=====

Dag 25: 25 mei 2006. Ventas de Maron – Melide: 28 km.

Om 6.00 uur gaat het licht al aan. Voor mij het sein om ook op te staan.

Om 6.30 uur vertrek ik. Het is buiten vochtig en fris.

Het pad gaat door heidevelden.

Al vrij snel zie ik de eerste eucalyptusbomen. De bomen hebben meestal een kale stam. De kleur van de bladeren is rood. De bomen of bladeren hebben een heerlijke geur. Het is bekend, dat er onder de eucalyptusbomen praktisch geen begroeiing is. Ook insecten, muizen en andere dieren komen onder de bomen niet voor. De bladeren zijn zeer giftig. Er ligt een dikke laag bladeren onder de bomen.

Onderweg zie ik een kruisbeeld met aan een zijde de gekruisigde Jezus en aan de

andere staat Maria. Deze kruisbeelden heb ik hier al veel gezien in Spanje. Deze kruisbeelden worden Cruceiro genoemd.

Na ca. 5 km. kan ik in Eirexe koffie drinken.

Ik loop langs een kerkhof. Aan de straatzijde staat een granieten wand met kasten, waarin urnen zijn opgeslagen. Ook staan de namen van de overleden personen gegraveerd in het natuursteen.

Ik loop door de dorpen Portos-Robrero en O'Rosario.

Ik loop door beekdalletjes, waarin grote stapblokken zijn aangebracht,

omdat je anders je voeten niet droog houdt.

In Palas de Rei drink ik nog een keer koffie.

Na Palas de Rei zie ik regelmatig kleine gebouwtjes met een granieten ondersteuning. Het lijken een soort schuurtjes. Deze gebouwtjes worden gebruikt voor maïsopslag (horeos). Volgens zeggen staan de gebouwtjes zo hoog om te voorkomen, dat de maïs door ratten en muizen wordt opgegeten.

De eucalyptusbomen worden steeds hoger en talrijker.

Ik wordt gepasseerd door 2 ruiters. Zij zijn ook onderweg naar Santiago.

Het landschap wordt steeds vlakker. Er ligt hier meer omgeploegd land. Ik zie een koestal, waarin koeien machinaal worden gemolken. Dit heb ik hier niet eerder gezien.

Ik passeer een paar keer de Duitse vrouw (Sabine), die gisteren in de refugio kwam kijken en deze niet geschikt voor haar vond. Ze gaat ook naar Melide.(als het maar geschikt voor haar is).

Ik kom door het gehucht Casanova.
Op grote afstand zie ik Melide liggen. Het is dan nog wel minstens een uur lopen.
Ik loop de hele stad door om de refugio te bereiken. Om ca. 12.30 uur sta ik voor de refugio. Hij is nog gesloten. Er zijn 6 mensen voor mij. Iedereen heeft zijn rugtas op volgorde van aankomst naast de deur gezet.
De refugio gaat om 13.00 uur open.
Om 13.00 uur arriveert ook Michel.
Ik hoef vandaag niet te wassen. Dus ben ik na het

douchen snel klaar.

Michel en ik gaan eerst geld pinnen en daarna Pulpo a la Callega eten. Het is een inktvis, die in stukjes wordt geknipt en met kruiden en sausjes op smaak wordt gebracht.

Er zijn restaurants, die gespecialiseerd zijn in Pulpo.

Michel had een e-mail gekregen van een vriend, die had gezegd, dat we dat moesten eten. Het zou heerlijk zijn. Het is een Galisisch gerecht.

We krijgen het geserveerd met wijn. Het valt niet mee. Ik vind het in ieder geval niet lekker. En laat daarom meer dan de helft staan. Het restaurant zit vol met mensen en ze eten allemaal Pulpo.

In hetzelfde restaurant is ook een internetcafé. Dus we maken er gebruik van om nog wat te mailen.

Ik krijg een e-mail van Corrie, waarin staat, dat zij met Ine op 24 mei om 23.40 uur zal arriveren op het vliegveld van Santiago.

Het is nu nog 50 km. naar Santiago. Het gaat wel erg snel de laatste tijd. Ik kan me nu niet voorstellen, dat ik al 3 1/2 week onderweg ben. Het gaat allemaal zo voorspoedig, geen blessures, goed weer, weinig bemodderde paden, alleen bijna dagelijks slecht slapen door het gesnurk. Heel mooi om dit te kunnen meemaken. Na mijn aankomst regent het hier de rest van de dag regelmatig.

Vanmiddag zag ik in de stad een auto stoppen. Er kwamen 2 mensen uit. Zij maken de kofferbak open, halen de rugtassen en wandelstok eruit en lopen naar de refugio, ca. 500 m. verder. Ze hebben in ieder geval een goedkope overnachting. Dit is ook de Camino. De refugio is een oud

gebouw. Dat is overal aan te zien. Het is al lang geleden, dat het gebouw een opknapbeurt heeft gehad. Het ziet er in de refugio oud en rommelig uit. Melide is een knooppunt van pelgrimswegen. 's Avonds gaan we eten in een restaria. We eten spaghetti vandaag. Om 21.30 uur ga ik naar bed. Morgen de op een na laatste dag naar Santiago.

====

Dag 26: vrijdag 19 mei 2006. Melide – Arca de Pino: 32 km.

Om 6.30 uur vertrekken Michel en ik.

We lopen al snel verkeerd en moeten ca. 500 m. teruglopen. Het blijft altijd opletten. Je kunt nooit op de automatische piloot lopen.

We lopen weer door eucalyptusbomen. Wat ruiken deze bomen toch heerlijk. Ik zou hier op een bank willen blijven zitten en de lucht willen opsnuiven.

We kunnen koffie drinken in Ribaso. Het is dan al 10.00 uur.

De paden zijn wisselend dalend en stijgend. Het is een erg groen gebied met bossen en landbouw. De landbouw bestaat in hoofdzaak uit gras en graan. Je kunt zien, dat het hier veel regent.

We lopen door de dorpen Peroxa, Salced en Santa Irene.

In Calle drinken we nog een keer koffie en ik bestel een tortilla. Als hij geserveerd wordt schrik ik even. Hij heeft een diameter van 25 cm. en is wel 4 cm. dik. Een Engelse vrouw moet er ook om lachen. Het is een grote worsteling om de helft op te eten.

Als ik de halve sandwich op heb, is Michel al weg. Ik ga ook verder.

Ik begin me nu eigenlijk pas goed te realiseren, dat ik morgen in Santiago arriveer.

Dan is het eigenlijk voorbij. Dat ik doorloop naar Fisterra is een extraatje, maar doet er eigenlijk niet toe. Het is een geweldige wandelvakantie.

Ik heb er veel van genoten. De rust, die je onderweg hebt, het gemis van de dagelijkse beslommeringen, geen krant, geen TV, etc., etc. Heel veel tijd en geen

haast. Ik merk ook aan de andere pelgrims, dat het ook voor hen bijna voorbij is. Iedereen is minder spraakzaam en de begroetingen onderweg zijn ook minder enthousiast. Iedereen is al bezig met het beëindigen van zijn tocht. Ik passeer de twee ruiters van gisteren. Ze zijn bezig aan de hoeven van de paarden. Het weer is vandaag een stuk minder. De temperatuur is ca. 15 á 18 graden. Maar het blijft goed wandelweer.

Ik zie vandaag weer een aantal

kettinghonden met die verschrikkelijke grote tanden en veel geblaf. De engerds.

Om ca. 14.30 uur loop ik Pedrouzo Arca binnen. Deze plaats heeft 2 namen. De andere naam is Arca de Pino. Om ca. 15.00 uur ben ik bij de refugio.

Het is weer een gemeenterefugio. Meestal zijn de gemeenterefugio's oud, kil, met oud sanitair en koud water.

Michel komt om ca. 15.30 uur binnen. Hij is een gedeelte verkeerd gelopen, want ik ben hem niet gepasseerd.

Na aankomst de gebruikelijke rituelen, zoals douchen, scheren, kleren wassen en dagboek schrijven.

Ik probeer bij de kruidenier te mailen, maar ik ben te laat met verzenden, omdat het geld op is. Dus mislukt.

In afwachting van het eten zit ik met een Engelse vrouw te praten. De vrouw begint over de grote tortilla, die ik vanmiddag had. Als ze dat vertelt, herken ik haar weer. Zij was de vrouw, die begon te lachen, toen de tortilla werd geserveerd.

Ik doe nog wat boodschapjes.

Michel en ik gaan in een nabij gelegen restaurant eten. Het zit vol pelgrims.

Een Duitse vrouw komt

nog even bij ons kletsen.

De Canadese vrouw, die ik vaker ontmoet heb, is hier ook weer. Ik heb ze een week niet gezien.

Om 21.30 uur ga ik naar bed. Ik realiseer mij, dat morgen de laatste dag naar Santiago is.

=====

Dag 27: 20 mei 2006. Arco de Pino – Santiago: 20 km.

Iets voor 6.00 uur sta ik op. Veel gesnurk vannacht.

Als ik mijn tas op de gang zet, zit Michel al te wachten. Om goed 6.15 uur ben ik klaar voor vertrek.

Ik zie mensen in de weer met regenkleding en bemerk nu pas, dat het buiten flink regent, zo niet giet.

Ik doe ook mijn poncho aan. Ik heb er een hekel aan, want onder de poncho wordt je net zo nat als van buiten door de condens.

We wachten nog even, maar het mindert niets. We gaan op pad in de stromende regen. Het is nog erg donker.

Er zijn al veel mensen op pad. We willen op tijd in Santiago zijn. Als we voor 12.00 uur in het pelgrimskantoor zijn geweest voor de Compostela, worden we genoemd tijdens de pelgrismis.

Door de donkerte lopen we nog een stuk verkeerd.

Het wandelen gaat goed. Het duurt tot 7.30 uur, voor het licht wordt.

Het gaat door bossen en langs wegen. Het blijft maar regenen. Het water gutst van

de hellingen af. Het loopt gewoon in mijn schoenen. Mijn voeten worden drijfnat en onder de poncho ben ik ook kletsnat van het zweten. We lopen met een groep van

ca. 8 man. Dit heb ik niet eerder gedaan. Er wordt niet gesproken. Iedereen probeert zich te verstoppen onder zijn regenkleding en is met zichzelf bezig.

Het is toch vandaag voor iedereen het laatste stuk weg naar Santiago. Voor enkelen het einde van 3 of meer maanden onderweg. Voor anderen 4 of meer weken. Iedereen loopt met zijn gedachten. Onder de regenkleding wordt toch nagedacht over de voorbije periode.

Voor iedereen is het een afsluiting van voorbereiding, training en de Weg. Veel gedachten zijn tijdens het alleen-zijn gepasseerd. Het wordt een afsluiting van een grote ervaring.

We lopen langs het vliegveld, later langs de laatste refugio op de Monto Gozo op 5 km. van Santiago. Deze refugio heeft ca. 800 slaapplekken. Dit complex was het onderkomen voor gasten tijdens het bezoek van de paus aan Santiago in de jaren 90. Daarna is dit onderkomen geschikt gemaakt voor gebruik als refugio.

Om ca. 9.00 uur arriveren we in een voorstadje van Santiago en drinken we koffie in een bar. Er zijn alleen doornatte pelgrims binnen. Het smaakt heerlijk.

Na de koffie gaan we snel verder. Michel loopt voorop. Hij heeft er zin in, zegt hij. Hij houdt van regen (???).

Om ca. 10.00 uur lopen we Santiago binnen en komen in het centrum door de Porta do Camino (Poort van de St. Jacobsroute).

De regen blijft met bakken uit hemel vallen.

De straten zijn leeg. Iedereen zit binnen. Het is geen ontvangst als bij de 4daagse van

Nijmegen. Hoe kan het ook anders. Per dag komen er misschien in deze periode wel een paar honderd pelgrims in Santiago aan en in de periode van juli/augustus zelfs ca. 800 per dag.

Om ca. 10 30 uur arriveren we bij de cathedraal. Het plein is leeg. Het regent pijpenstelen. Wat een ontvangst heeft St. Jacobus voor ons geregeld. Hier staan we nu doornat van top tot teen met onze poncho's. De Canadese vrouw tikt mij op de schouder. We feliciteren elkaar. Zij maakt een foto van Michel en mij op het plein voor de kerk.

We zijn er. De entourage valt tegen. Door het slechte weer. Het is een aankomst, die je niet in de sfeer brengt, die bij zo'n aankomst hoort. Het is het einde van een hele periode, die bij velen een geweldige afronding is.

We gaan de kerk binnen. We strelen de pilaar en steken ook onze hand in de opening. De pilaren zijn op deze plaatsen uitgesleten en gepolijst glad. We nemen even plaats op een bank en laten onze gedachten gaan.

Na het verlaten van de kerk gaan we naar het pelgrimsbureau. In het pelgrimsbureau zijn wij de enige pelgrims. We worden heel beleefd geholpen. Een juffrouw

controleert onze pelgrimspas serieus. Het blijkt accoord te zijn. Ook moeten we een formulier invullen met vragen over onze pelgrimage. Dan krijgen we onze Compostela. Ik neem er een kokertje bij, zodat hij netjes en droog blijft.

Ik neem ook de informatie mee voor de route naar Fisterra. We hebben nog steeds onze natte rugtas bij ons.

Michel boekt hier ook zijn terugreis met de bus.

We gaan nu weer naar de kerk. Het is bijna 12.00 uur. De kerk zit vol. We zien geen lege plaatsen. Een juffie wijst ons 2 plaatsen op de grond aan de zijkant. De pelgrims, die met de bus zijn aangekomen zitten in de banken. Wij zitten op de grond met onze doornatte rugtas nog bij ons. Jacobus heeft er voor gezorgd, dat het geen glorierijke ontvangst is. We zijn toch pelgrims.

Als we zitten begint de kerkdienst. Het is een H.Mis met 5 Heren. Het zingen gebeurt in het Latijn. De gebeden zijn in het Spaans.

De pelgrims, die vandaag zijn aangekomen, worden per land genoemd en uit Spanje per provincie of per stad.

Er zijn 2 Nederlanders aangekomen vandaag.

Wij zitten dus aan de zijkant op de grond. Alle pelgrims zitten aan de zijkant.

In de buurt van het altaar hangt op ca. 5 m. hoogte het wierookvat, 65 kg. zwaar.

Het is een hele plechtige dienst. Voor veel pelgrims is dit een emotioneel moment. Dit moment heeft bij iedereen lang in de gedachten gespeeld. Het is nu zover. Als je om je heen kijkt, zie je dat het voor veel mensen heel veel betekent om hier te zijn. De liederen, die gezongen worden komen mij nog wel bekend voor, zoals het Kyrie, Sanctus, etc.

Een priester komt langs voor de communie-uitreiking.

Tegen het eind van de dienst laat men het wierookvat zakken. Een priester doet met een kolenschop wierook op het vuur. Het ruikt meteen. Het ruikt hetzelfde als in de tijd, dat ik nog misdienaar was. 3 Helpers brengen elk aan een touw het wierookvat in beweging. Het gaat zwaaiend door de kerk, gevolgd door

een enorme wierookpluim, zoals ik eerder op foto's en video heb gezien. Dit is Santiago en dit gebeurt al eeuwen op deze wijze. Ik probeer er wat foto's van te maken.

Het valt me op, dat er mensen zijn, die met foto- en filmcamera's rondlopen tijdens de dienst. Dit hoort niet.

Na de mis gaan Michel en ik naar het Seminar Menor. Dit is onze refugio en het is

nog gedeeltelijk in gebruik als seminarie, waar priesters worden opgeleid. Het is een groot gebouw met ca. 200 slaapplekken. Het ziet er verzorgd uit. Er zijn hele grote slaapzalen, gedeeltelijk met stapelbedden. Van de bedden is 30% bezet. Michel zegt, dat hij niet door wil naar Fisterra. Hij is de regen beu. Ik wil afwachten wat het weer morgen doet. Het is maar 22 km. naar Neigrera. Dus we hoeven niet persé

vroeg te vertrekken.

Nadat we ons geïnstalleerd hebben in de refugio gaan we terug naar het centrum.

We willen wat eten, want we hebben honger.

Na het eten lopen we door het centrum en gaan weer naar het kerkplein en lopen daar wat rond en gaan tevens de kerk nog eens van binnen bekijken.

Om ca. 20.00 uur gaan we terug naar de refugio. Ik wil, als het weer een beetje redelijk is, toch naar Fisterra gaan.

Om 21.00 uur gaan we slapen.

=====

Dag 28: 21 mei 2006. Santiago – Neigrera: 22 km.

Cum. 817 km.

Als ik wakker word regent en waait het weer verschrikkelijk. Ik ga nog eens buiten kijken. Nee, dit wordt niets. Ik wacht af en zal rond het middaguur beslissen. Ik wil ook in de voormiddag het hotel regelen, zodat dit geregeld is voordat ik eventueel naar Fisterra ga.

Er vertrekken toch een aantal mensen door de regen. Dat doet mij pijn, dat ik nog niet ga.

Om 9.00 uur gaan we in de stromende regen naar het centrum. We drinken samen koffie en praten nog over het eventueel verder gaan. Als het weer beter wordt, voelt hij er ook wel voor. We gaan apart de stad in.

Ik ga naar de cathedraal en bekijk deze nog eens van binnen. Er is een mis bezig. Iedereen loopt er gewoon tussendoor. Ik begrijp hier niets van.

Daarna koop ik nog wat kaarten, die ik onder het genot van koffie schrijf en later op de post doe.

Ik ga naar het Toeristenbureau. Ik krijg een lijst met hotels in het centrum. Bij het 3^e hotel lukt het. Het is hotel Casa Nostra. Ik kan de kamers nu niet van binnen zien, omdat ze bezet zijn. Het hotel ziet er wel netjes uit, dus het zal wel goed zijn.

Om 12.00 uur zie ik Michel bij de kerk. We gaan samen wat eten. Er zit naast ons in het restaurant een Nederlands stel uit Alkmaar. Ze zijn met de bus. Ze vinden de Camino heel interessant. Ze rijden a.s. vrijdag weer naar huis.

Michel en ik besluiten door te gaan naar Fisterra. Het weer is wat opgeklaard.

We gaan terug naar de refugio en vertrekken om ca. 14.00 uur, gepakt en gezakt, naar Neigrera.

We lopen langs de cathedraal. Het weer is nu een beetje wisselvallig. Ook een Canadese vrouw vertrekt nog.

We lopen de stad uit en komen weer in de natuur. Het is een bos met een breed pad van puin. Er staan bomen met daaronder struiken en wilde varens.

Na de bossen lijkt het alsof we langs Santiago lopen. Het landschap verderop

lijkt wel op Bretagne. Het is een golvend landschap met weilanden en akkerbouw. Het lijkt ook wel op Limburg, landbouw, bossages en landbouw. Het is wel een verschil met de route vóór Santiago. Het gaat weer regenen. Ik doe mijn poncho aan. Michel loopt intussen door. Ik zal

hem weer wel inhalen. Na een kwartier is het weer droog. De zon gaat zelfs schijnen. Poncho weer uit. Het blijft wisselend. In Trasmonte kom ik langs een Tienda. Ik koop hier wat water en koeken. Er is een hoofdweg, waar ik regelmatig op

loop. Soms moet ik er links af, soms rechts. Steeds kom ik weer terug op de hoofdweg.

Om 17.30 uur arriveer ik in Neigrera. Het is een grote plaats. De refugio is buiten de stad. Michel is al gearriveerd.

We zijn blij, dat we toch doorgedaan zijn.

Eerst gaan we een cana drinken.

We eten vanavond een pelgrimsmenu in de stad en gaan om 21.00 uur slapen.

====

Dag 29: 22 mei 2006. Neigrera – Oliveiroa: 35 km.

Om 7.00 uur vertrekken we weer. We drinken café con leche in Neigrera. Daarna

gaan we op eigen tempo verder. Ik loop door kleine dorpjes en zie nu overal opslagschuurtjes (hóreos) voor maïs. Ik kom in de plaatsen Vilaserio, Maronas en Corson. De plaatsen zijn wel pittoresk. Mooie kapelletjes en kerkjes. Het is een mooie natuur. Ik drink onderweg een paar keer koffie. Michel zie ik de hele dag niet meer.

De paden zijn niet overal goed. Er zijn veel grindpaden. Er is hier veel landbouw en het ziet er fris

groen uit. Om ca. 14.30 uur arriveer ik Oliveiroa.

In de refugio is nog plaats genoeg. Ik moet op het bovenste bed, omdat de benedenbedden bezet zijn.

Ik ga douchen, scheren, wassen en dagboek schrijven. Het is erg koud. Ik hoop, dat de was nog droog wordt.

In het dorp is geen restaurant, geen supermercado en geen tienda. Er is wel een bar waar ik een sandwich kan kopen.

Ik ga naar de bar en eet een sandwich en drink een cana.

Als ik terug ben ga ik mijn dagboek schrijven.

Michel is nog steeds niet gearriveerd. Hij zal toch niet verdwaald zijn? De bewegwijzering was vandaag niet te best.
Het is koud binnen en buiten.
Om 21.00 uur ga ik naar bed. Morgen de echte laatste 35 km naar Fisterra.
Om 22.00 uur komen er nog een aantal zeer luidruchtige Spanjaarden binnen.
Ik val toch in slaap.

=====

Dag 30: 23 mei 2006. Oliveiroa – Fisterra: 35 km.

Om 6.30 uur vertrek ik. De Spanjaarden zijn al weg.
Het is droog weer.
Ik moet van begin af al behoorlijk klimmen. Ik moet een paar bergen over.
In 1 uur leg ik ca. 6 km. af. Het gaat goed.
Rond 8.00 uur begint het te regenen. Ik doe mijn poncho aan.
Op eens houdt de toch al schaarse bewegwijzering op. Ik loop een paar keer terug.
Ik weet echt niet waar ik ben. Alleen dat ik in de bergen ben en dat het regent en flink mistig is.
Ik besluit de noord/west richting aan te houden tot ik een dorp tegenkom.
Het duurt erg lang. In een klein gehucht zie ik een bar. Dus dan maar een café con leche en de route vragen. Ik vraag aan de barvrouw de Camino Fisterra. De vrouw wijst mij de weg en geeft mij de indruk, dat ik vlak bij de route ben.
Ik ga op pad en 500 m. verder vraag ik weer de route aan een boerin. Zij geeft mij ook de indruk, dat ik er vlak bij ben.
Ik kom bij een hoofdweg en volg deze in westelijke richting. Na een paar km. vraag ik weer naar de Camino. De man zegt, dat ik op de Camino ben. Nu begrijp ik het. De mensen denken, dat ik de weg vraag naar Fisterra. Zij kennen de pelgrimsroute niet. Er zijn ook maar weinig mensen, die de route lopen naar Fisterra.
Ik weet nu, dat ik richting Fisterra loop. Dat is al belangrijk.
Ik zie, dat deze weg ook op mijn kaartje staat. Als ik deze weg blijf volgen, dan kom ik toch op de Camino uit. Die kruist deze weg nabij Cee. Ik zie op de verkeersborden ook het stadje Cee staan. Dus de richting is goed.
Het is nog ca. 12 km. naar Cee.
Ik concludeer, dat ik niet veel extra heb gelopen, ondanks dat ik in de bergen verdwaald ben.
Het is wel saai. Ruim 12 km. langs een hoofdweg te lopen.
Als ik van een binnenpad op een parkeerplaats komt, staat er een Nederlandse motor met bestuurder. Ik spreek de man aan. Hij is zeer verbaasd, dat er een Nederlander uit de bosjes komt en hem aanspreekt. Binnen enkele minuten zijn er 4

motorrijders. Ze zijn allemaal verbaasd. Ze kennen de Camino niet. Ik moet met hen op de foto.

Het weer is weer opgeklaard. De zon schijnt zelfs volop.

Inderdaad in Cee zie ik weer de gele pijlen. Dus die ga ik vanaf nu weer volgen.

In Cee zie ik een publieke telefooncel. Ik bel Corrie even. Alles is o.k. Ze is er klaar voor om morgen naar Santiago te vliegen.

De route gaat op dezelfde wijze als gisteren. Hoofdweg met regelmatig links en rechts van de hoofdweg en terug.

Ik loop door Concubion en drink hier nog een café con leche.

De laatste 5 km. loop ik langs het strand. In de verte zie ik Fisterra liggen. Het is nu echt heet geworden.

Een mooi strand aan een binnenhaven en op de achtergrond de

bergen.

Om ca. 14.00 uur ben ik bij de refugio.

Hij is nog gesloten. De deur is open, omdat de refugio schoongemaakt wordt. Ik word al vast ingeschreven. Ik ontvang hier ook een Compostela. De refugio gaat weer open om 17.00 uur.

Ik loop door naar Faro Fisterra, ca. 3 km. van Fisterra.

Het gaat, buiten de stad, langzaam omhoog. Ik merk het niet eens. Dat wil zeggen, dat ik nog een goede conditie heb.

Het is niet druk op de weg. Enkelen gaan ook naar Faro, anderen komen terug.

Als ik het eindpunt bereik, passeer ik eerst een grote

parkeerplaats, een vuurtoren en een restaurant, dat gesloten is.

het restaurant kom ik bij de eindpaal, met daarop aangegeven, dat het nog 0,00 km. is.

Als ik hier arriveer, word ik door enkele mensen gefeliciteerd. Het zijn Duitse mensen.

De man wil wel een foto van mij maken bij deze paal.

Het Faro Fisterra-monument is een kruisbeeld.

Aan de zeezijde staat de beeltenis van St. Jacobus.

Dit is nu echt het einde van mijn tocht. Alle km's zijn afgelegd, die afgelegd moesten worden.

Ik maak wat foto's en kijk wat rond. Na een half uur ga ik terug.

Tegen 17.00 uur arriveer ik weer bij de refugio.

Hij gaat net open.

Als ik aankom staat iemand te zwaaien, dat hier de refugio is. Het is Johan uit Turnhout. Hij vertelt mij, dat hij de Camino Primitivo heeft gelopen.

Die is ca. 300 km, maar elke dag de zwaarte van de Cebrero. Hij loopt al ca. 10 jaar verschillende Camino's, elke 2 jaar een andere.

Ik spreek met hem af, dat we vanavond samen

naar Faro Fisterra zullen gaan om naar de zonsondergang te kijken en voor de kledingverbranding. Er gaan meer mensen uit de refugio naar Faro.

Tot op heden heb ik niets meer gezien van Michel. Het zal wel goed gaan.

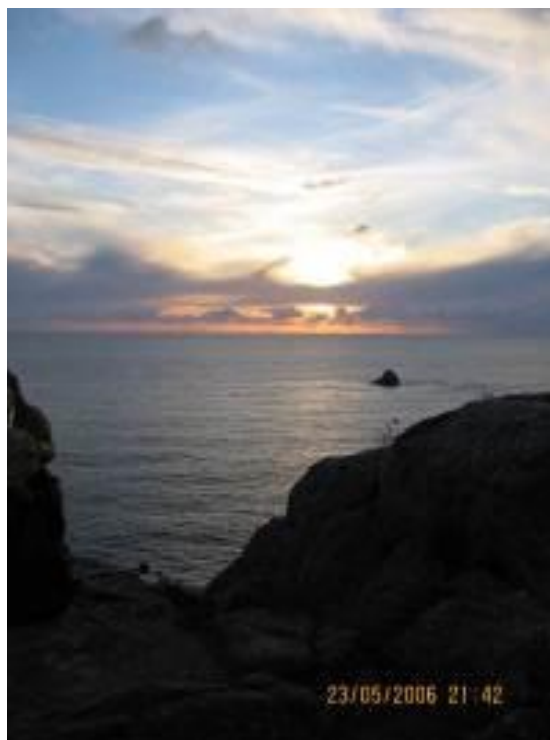
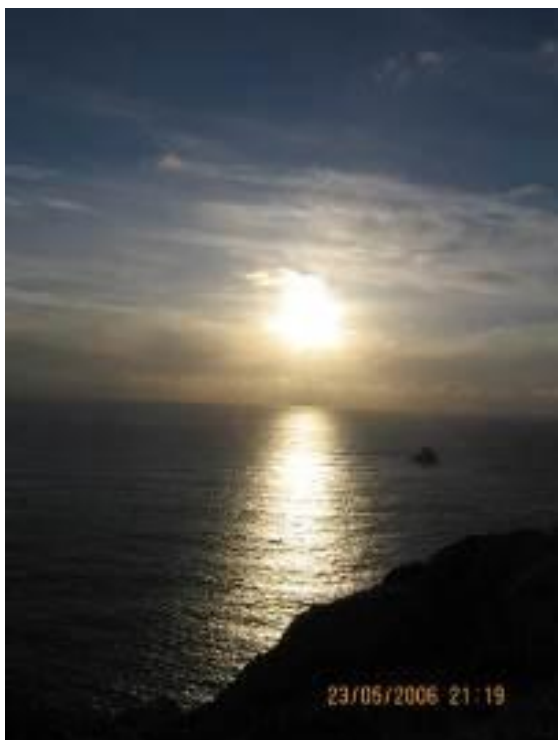
Ik eet vanavond een sandwich in een bar. Om 20.30 uur gaan we op pad. Het is wel koud vanavond.

Johan en ik gaan samen. De anderen zitten nog te eten.

Als wij aankomen bij Faro Fisterra zitten al een aantal mensen op de rotsen te wachten op de zonsondergang.

Er komt een Duitser bij ons zitten met een fles wijn. Hij biedt ons ook wijn aan. Dat slaan wij niet af.

Johan heeft een cd-speler bij zich en laat mij een cd horen van een Belgische meisjesgroep, die in het Galisisch zingt. De meisjes hebben Gallisische ouders. Hij belooft mij een copy toe te sturen.
 Als de zonsondergang begint maak ik mooie foto's. De anderen uit de refugio komen ook.

Als de zon onder is gegaan wordt er vuur gemaakt. Iedereen gooit er een kledingstuk in. Het brandt goed en het stinkt ook. De Belg gooit er een ongewassen onderbroek in. Ik gooi een oud Sotonshirt in het vuur. Als het vuur gedoofd is, gaan Johan en ik terug naar de refugio.

Johan houdt onderweg iedere Spanjaard aan om naar zijn cd te laten luisteren. De meesten kunnen zijn enthousiasme wel waarderen. Hij vindt dat geweldig. We drinken nog een glaasje cana onderweg in een bar vlakbij de refugio.

Om 0.00 uur ga ik naar de refugio. Hij blijft nog zitten aan de bar. Hij wil morgen wel vroeg weg, want hij gaat morgen door naar Marcias lopen.

Ik ga meteen naar bed, want zo laat ben ik in tijden niet naar bed gegaan.

=====

Dag 31: 27 mei Fisterra – Santiago. *Met de bus*

Om 7.30 uur word ik wakker en zie, dat Johan al vertrokken is.

Vandaag geen haast of snel vertrekken, want mijn bus vertrekt pas om 11.00 uur naar Santiago.

Ik doe nu alles op mijn gemak. En dat is ook nog wennen.

Aan de overkant van de refugio eet ik in een bar een ontbijtje met koffie. Tot 11.00 uur slenter ik wat door de stad en over de boulevard.

Exact 11.00 uur vertrekt de bus naar Santiago. Het is een rit van ca. 21/2 uur. De bus rijdt gedeeltelijk via de hoofdweg, die ik gisteren ook gelopen heb. Ik zie regelmatig pelgrims langs de weg. Ik zie zelfs een bekende lopen, die ik gisteren nog in de refugio in Oliveiroa heb gezien.

Het is heel leuk dit nu van de andere kant te bekijken.

Het is warm weer vandaag. Dat merk ik ook in de bus. Het is benauwd.

Ik zal vandaag Michel een e-mail sturen en een afspraak maken voor morgen.

Misschien lukt het om elkaar voor vertrek naar huis nog te treffen. Ik zou het leuk vinden.

Om 13.30 uur arriveer ik in Santiago. Het busstation ligt ca. ½ uur lopen van de cathedraal.

Ik ga naar het kerkplein en ga lekker in de zon zitten en mijn brood eten.

Het weer is geweldig nu. Ik zie veel pelgrims arriveren. Iedereen valt elkaar om de hals van blijdschap, dat ze het gehaald hebben.

Er zijn ook veel wachtenden, die wachten op de binnenkomst van familie, vrienden of kennissen.

De wielrenners worden door de grootste groepen ontvangen. Die hebben de meeste supporters.

Om ca.14.30 uur ga ik naar het hotel.

De hotelkamers zijn in orde. Het is wel oud, maar de kamers zien er netjes uit.

Nu wachten tot het 23.45 uur is, want dan landt het vliegtuig.

Ik stuur de e-mail naar Michel en spreek af, dat ik morgen om 18.00 uur op het kerkplein zal zijn.

Om 20.00 uur stap ik op de bus naar het vliegveld en wacht de aankomst van het vliegtuig af. Wachten duurt lang.

We zijn nog 3 dagen in Santiago gebleven en hebben genoten van het mooie weer en van Santiago.

Ik heb tijdens deze dagen meerdere collega-pelgrims ontmoet, die ook in Santiago arriveerden en ik eerder tijdens de tocht ontmoet had. Dat waren bijzondere ontmoetingen.

=====

Lapjes met tekst van pelgrims in het pelgrimsmuseum.

Nawoord.

De tocht is voor mij een mooie ervaring geweest. Ondanks, dat ik de route in meerdere fasen heb gelopen, was het een geweldige ervaring.

Tussen fasen heb ik nog meerdere tochten gedaan. In veel gevallen liep ik met Jef, wat prima verliep. Ook heb ik tochten gelopen met Jac. Die tochten verliepen ook goed.

=====

Het is nu de bedoeling, dat ik deze schelp doorgeef aan iemand, die ook naar Santiago gaat lopen.

Dit gedicht stond in een folder, welke ik onderweg van iemand kreeg. De tekst was in het Spaans. Michel heeft de tekst vertaald naar het Frans en ik heb hem weer vertaald naar het Nederlands.

Het gedicht luidt als volgt:

*Het stof, de beplanting, de zon en de regen.
Dat is helemaal de weg naar Santiago.
Van duizenden pelgrims,
In meer dan duizend jaren.*

*Pelgrim. Wie roept U?
Welk groot geheim draagt U mee?*

*Het is geen weg met sterren,
Noch van grote cathedraalen.*

*Het is niet het dappere Navarra.
Noch de wijn uit Rioja.
Noch de zeevruchten uit Galicië.
Noch het platteland van de Castilië.*

*Pelgrim. Wie roept U?
Welk groot geheim draagt U mee?
Het zijn niet de metgezellen onderweg.
Niet de gewoontes van de metgezellen.*

*Niet de geschiedenis, niet de cultuur.
Niet de kip van de Calzada.
Niet het paleis van Gaudi.
Niet het kasteel van Ponferrada.*

*Alles wat je ziet in de kou,
Dat geeft warmte van het zien.
Maar de stem, die mij roept,
Is veel intenser dan ik ben.*

*De sterkte die mij kracht geeft.
De sterkte die in mij is gekomen.
Zij verklaart niet alles en ik kan het niet verklaren.
Alleen God weet het.*

=====

Jan Aartsen
Augustus 2014

De dagboeken van mijn wandeltochten staan op:

<http://members.casema.nl/jan.aartsen>

